ஹரி: ஓம்

அருணாசலரை வணங்கி கீதாசாஸ்திரத்திரத்திற்கு நான் கீதாலஹரி என்ற பெயருள்ள (சங்கரச்சாரியாரின்) சாங்கர பாஷ்யத்திற்க்கு இந்த பதவுரையை செய்கின்றேன்.

ॐ नारायणः परः अव्यक्ताद् अण्डम् अव्यक्त-संभवम्।
अण्डस्य अन्तः तु इमे लोकाः सप्त-द्वीपा च मेदिनी।।१।।

ஓம் ஸ்ரீமன் நாரயாணன் அவ்யக்தத்தினை அதாவது மாயையினைக் காட்டிலும் வேறானவர், அந்த அவ்யக்தத்திலிருந்து உண்டானது இந்த பிரம்மாண்டம் அதாவது (ஹிர்ண்யகர்பத்தில்) இந்த உலகங்கள் உள்ளது. ஏழு தீபங்களை கொண்ட இந்த பிரதிவியும் (உலகங்கள், பூர் ,புவ, சுவ முதலியவை, ஏழு தீபங்கள் - ஜம்பு, ப்லக்ஷி, ஷால்மலி, குஷ , க்ரௌஞ்ச, ஷாக்க மற்றும் புஷ்கர ஆகியவை).

स भगवान् सृष्ट्वा इदं जगत् तस्य च स्थितिं चिकीर्षुः मरीच्यादीन् अग्रे सृष्ट्वा प्रजापतीन् प्रवृत्ति-लक्षणं
धर्मं ग्राहयामास वेदोक्तम्।

இந்த உலகத்தினை அந்த பகாவனை சிருஷ்டித்து (படைத்து) அதனை பரிபாலனம் (காக்க) செய்யும் ஆசையுடன் மரீசி முதலிய

பிரஜாபதிகளை சிருஷ்டித்து (படைத்து) அவர்களை வேதத்தில் பிரவிருத்தியாக கூறப்பட்ட தர்மத்தினை கடைபிடிக்க வைத்தார்.

அவர்களிலிருந்து வேறான சனகர்,சனந்தனர் முதலியவைகளை படைத்து அவர்களை நிவிருத்தியாக கூறப்பட்ட ஞானம் மற்றும் வைராக்கியத்தினை லக்ஷணையாக உடையதான தர்மத்தினை கடைப்பிடிக்கவைத்தால்.

ततः अन्यान् च सनक-सनन्दनादीन् उत्पाद्य निवृत्ति-धर्मं ज्ञान-वैराग्य-लक्षणं ग्राहयामास। द्विविधः हि वेदोक्तः धर्मः, प्रवृत्ति-लक्षणः निवृत्ति-लक्षणः च। तत्र एकः जगतः स्थिति-कारणं, प्राणिनां साक्षाद् अभ्युदय-निःश्रेयस-हेतुः यः स धर्मः ब्राह्मणाद्यैः वर्णिभिः आश्रमिभिः च श्रेयोर्थिभिः अनुष्ठीयमानः।

வேதத்தில் இரண்டு வகையானதர்மங்களே கூறப்பட்டுள்ளது. பிரவிருத்தி (ஈடுபடுதல்) மற்றும் நிவிருத்தி (விடுதல்)என்னும் இந்த உலகமானது, நிலைத்திருக்க காரணமானதும்

ஜீவராசிகளின் மேன்மையானதற்கும் மோஷத்திற்கும் நேரடியான காரணமாக இருக்கும் தர்மானது பிராம்மணர் முதலிய வர்ணத்தினரும் (நான்கு வகை) ஆசிரமத்தினைச் சேர்ந்தவர்களும் மேன்மையை அடைய கடைப்பிடிக்க வேண்டியது.

दीर्घेण कालेन अनुष्टातॄणां कामोद्भवात् हीयमान-विवेक-विज्ञान-हेतुकेन अधर्मेण अभिभूयमाने धर्मे प्रवर्धमाने च अधर्मे जगतः स्थितिं परिपिपालयिषुः स आदिकर्ता नारायणाख्यः विष्णुः भौमस्य ब्रह्मणः ब्रह्मणत्वस्य रक्षणार्थं देवक्यां वसुदेवाद् अंशेन कृष्णः किल संबभूव।

நெடுங்காலத்திற்க்கு இப்படி அனுஷ்டிபவர்களுக்கு காலமானது ஓங்கியெழுவதால் விவேகமானது அழிந்து போனத்தற்கும் காரணமான அதர்மத்தால் தர்மம் அடங்குவதும், அதர்மம் தலைத் தோங்குவதுமாக உள்ள நிலையில், உலகத்தினை காக்கும் பணியை முறையாக செய்ய ஆசையோடு ஆதிபகவானை நாராயணன் என்கிற பெயருடைய விஷ்ணுவானவர் இந்த பூவுலகத்தின் பிரம்மமான (தெய்வமான) பிராம்மாணர்களின் பிராம்மணத்தம்மையினை காப்பற்ற வசுதேவரினால் அவருடைய அம்சமான தேவகிக்கு கிருஷ்ணராக தோன்றினார் என்பது தெரிந்ததே.

ब्राह्मणत्वस्य हि रक्षणेन रक्षितः स्याद् वैदिकः धर्मः तद्-अधीनत्वाद् वर्ण-आश्रम-भेदानाम्।

பிராம்மணத் தன்மையை காப்பாற்றுவதினால் மட்டுமே வைதிக தர்மமானது காப்பாற்றப் பட்டதாகிறது, வர்ணாஷ்ரம் பிரிவுகளானது அதற்கு அதீனமாக இருப்பதால்.

स च भगवान् ज्ञान-ऐश्वर्य-शक्ति-बल-वीर्य-तेजोभिः सदा संपन्नः त्रिगुणात्मिकां वैष्णवीं स्वां मायां मूलप्रकृतिं वशीकृत्य अजः अव्ययः भूतानाम् ईश्वरः नित्य-शुद्ध-बुद्ध-मुक्त-स्वभावः अपि सन् स्वमायया देहवानिव जात इव लोकानुग्रहं कुर्वन् लक्ष्यते,

அந்த பகவானும் ஞானம், ஐஸ்வர்யம், சக்தி, பலம், வீரியம் மற்றும் தேஜசானது எப்போதும் கூடியதாகவும், முக்குணமுடைய வைஷ்ணவீயான தன்னுடைய மாயாவானா மூலபிரகிருதியை வசம்செய்து பிறப்பற்ற (அஜ), அழிவற்ற (அவ்யயம்) பூதங்களில் ஈஷ்வரணானவர் நித்தியம், சுத்தம், அறிவுடைய, முக்தரான இயல்புடையவரானாலும் தன்னுடைய மாயையினால் உடலை அடைந்தது போலவும், பிறப்படைந்தது போலவும், உலகத்தை அனுகிரகிப்பார் போலவும் காணப்படுகிறார்.

स्वप्रयोजनाभावे अपि भूत-अनुजिघृक्षया वैदिकं हि धर्मद्वयम् अर्जुनाय शोक-मोह-महोदधौ निमग्नाय उपदिदेश गुणाधिकैः हि गृहीतः अनुष्ठीयमानः च धर्मः प्रचयं गमिष्यतीति।

தனக்கு எந்த வித பிரயோஜனம் இல்லாத நிலையிலும் பூதங்களுக்கு (ஜீவன்களுக்கு) தயை புரியும் ஆசையுடன் வைதிகமானதேயான இரண்டு வகை தர்மத்தினையும் சோகத்திலும் மோகத்திலும் மூழ்கியிருக்கும் அர்சுனனுக்கு உபதேசித்தார், அதிகமான நற்குணத்தினையுடையவர்களில் ஏற்க்கப்பட்டதும் கடைபிடிக்கப்போவதுமான தர்மமே பிரசாரத்தினை அடையும் என்று.

तं धर्मं भगवता यथा उपदिष्टं वेदव्यासः सर्वज्ञः भगवान् गीताख्यैः सप्तभिः श्लोक-शतैः उपनिबबन्ध।

அந்த தர்மமானது எப்படி பகவானால் உபதேசிக்கப்பட்டதோ அப்படியே வேதவியாசரால், எல்லாமறிந்த பகவானினால் கீதா எனப்படும் எழுநூறு சுலோகங்களாய் தொடுக்கப்பட்டது.

तदिदं गीताशास्त्रं समस्त-वेदार्थ-सार-संग्रहभूतं दुर्विज्ञेयार्थं ।

அப்படிப்பட்ட இந்த கீதாசாஸ்திரமானது வேதம் முழுவதின் சாரமானதின் சங்கிரகம் ஆகும். இதன் பொருள் புரிவது மிகவும் கடினம்.

तद्-अर्थ-आविष्करणाय अनेकैः विवृत-पदार्थ-वाक्यार्थ-न्यायमपि अत्यन्त-विरुद्ध-अनेकार्थत्वेन लौकिकैः गृह्यमाणम् उपलभ्य अहं विवेकतः अर्थ-निर्धारण-अर्थं संक्षेपतः विवरणं करिष्यामि।

அதன் பொருளை விளக்குவதற்காக பலர் பதச்சேதம், சொற்பொருள், வாக்கியப்பொருள், கேள்விபதில் முதலியவை விளக்கமாக செய்தும் மிகவும் விரோதமான பலபொருளானது கூடியதாக உலகத்தவர்கள் புரிந்துகொள்வது கண்டு நான் புத்திபூர்வமாக அதன் பொருளை நிச்சயிப்பதற்காக சுருக்கமாக விளக்கத்தை செய்வேன்.

तस्य अस्य गीता-शास्त्रस्य संक्षेपतः प्रयोजनं परं निःश्रेयसं सहेतुकस्य संसारस्य अत्यन्त-उपरम-लक्षण्म्, तच्च सर्व-कर्म-संन्यास-पूर्वकाद् आत्मज्ञान-निष्ठारूपाद् धर्माद् भवति।

அப்படிப்பட்ட இந்த கீதா சாஸ்திரத்தின் பிரயோஜனம் சுருக்கமாக கூறினாய் மிகவும் மேன்மையான காரணம் கூடியதான சம்சாரத்தின் நிரந்தரமான நீக்கமேயாகும். அது எல்லா கர்மத்தினையும் விடுவதினாலே உண்டாகும். ஆத்மா ஞானத்தில் நிலைபெரும் தர்மத்தினால் உண்டாகும்.

तथा इममेव गीतार्थ-धर्मम् उद्दिश्य भगवता एवोक्तम् - 'स हि धर्मः स पर्याप्तः ब्रह्मणः पदवेदनम्' इत्यनुगीतासु।

அதனால் இந்த கீதையின் பொருளான தர்மத்தினை குறித்து பகவானே அனுகீதாவில் அந்த தர்மமே தகுதியுடையது பிரம்ம நிலையை அறிய என்று கூறியுள்ளார்.

किंच अन्यद् अपि तत्र एव उक्तम् - 'न एव धर्मी न च अधर्मी न च एव हि शुभ-अशुभी। यः स्याद् एकासने लीनः तूष्णीं किंचिद् अचिन्तयन्' इति, 'ज्ञानं संन्यास-लक्षणम्' इति च।

இதனைத் தவிர வேறு மற்றும் அங்கே கூறியுள்ளார். தர்மமுடையவரல்லாத அதர்மமுடையவரல்ல, நன்மை தீமையுடையருமில்லை, எவர் மேன்மையாக வேரெதுவும் சிந்திக்காது அந்த (பிரம்மம் எனப்படும்) ஆசனத்தில் லீனமடைந்தவரோ "ஞானத்தின் லக்ஷணை (குறி) சன்யாசம" என்றும்.

इह अपि च अन्ते उक्तम् अर्जुनाय - 'सर्व-धर्मान् परित्यज्य माम् एकं शरणं µक्ञ्क' इति।

இங்கும் கடைசியில் அர்ஜுனனிற்கு கூறியுள்ளார். "எல்லா தர்மத்தினையும் விடுத்து என்னை மட்டுமே சரணடைவாயாக" என்று.

अभ्युदय-अर्थः अपि यः प्रवृत्ति-लक्षणः धर्मः वर्ण-आश्रमान् च उद्दिश्य विहितः स च देवादि-स्थान-प्राप्ति-हेतुः अपि सन् ईश्वर-अर्पण-बुद्ध्या अनुष्ठीयमानः सत्त्व-शुद्धये भवति फल-अभिसन्धि-वर्जितः,

மேன்மையையடைய என்று கூறப்பட்ட பிரவிருத்தி லக்ஷணையான தர்மமும் வர்ணம் மற்றும் ஆசிரமத்தினை குறித்து கூறப்பட்டவையும் தேவதை முதலிய நிலைகளை அடைவிப்பதாக இருந்தால் ஈஷ்வரனுக்கு சமர்பிக்கும் புத்தியோடு செய்யப்பட்டதானால் சித்தத்தின் தூய்மைக்கு செய்யப்பட்டதாக ஆகும். பலனில் ஆசையில்லாத போது.

शुद्ध-सत्त्वस्य च ज्ञान-निष्ठा-योग्यता-प्राप्ति-द्वारेण ज्ञान-उत्पत्ति-हेतुत्वेन च निःश्रेयस-हेतुत्वमपि प्रतिपद्यते।

தூய்மையான சித்தமானது ஞானத்தில் நிலைபெறும் யோக்கியத் தன்மையினை அடைவிப்பதாக இருந்து ஞானத்தின் உண்டு செய்யும் காரணமாக ஆவதாலும் மேன்மையானதான நிலையையடைய காரணத்தன்மையும் ஆகின்றது.

यथा च इमम् अर्थम् अभिसंधाय वक्ष्यति - 'ब्रह्मणि आधाय कर्माणि यतचित्ताः जितेन्द्रियाः। योगिनः कर्म कुर्वन्ति संङ्गं त्यक्त्वा आत्मशुद्धये।।'

அதனால், இந்த பொருளையே குறிப்பதாக பின்னால் கூறுவார் ”கர்மத்தினை பிரம்மத்திற்க்கு சமர்ப்பிப்பயாக", ”யோகிகள கர்மத்தினை பற்றில்லாமல் ஆத்மசுத்திக்காக செய்வாா” என்றும்.

इमं द्विप्रकारं धर्मं निःश्रेयस-प्रयोजनं परमार्थतत्त्वं च वासुदेवाख्यं परब्रह्म-अभिधेयभूतं विशेषतः अभिव्यञ्जयद् विशिष्ट-प्रयोजन-संबन्ध-अभिधेयवद्-गीताशास्त्रं ।

இந்த இரண்டு வகையான தர்மமானது மேன்மைக்கு காரணமாகவும் பரமார்த்த தத்துவமான வாசுதேவன் என்ற பெயருடைய பரபிரம்மத்தினை நமக்கு போதிக்கும் இந்த கீதா சாஸ்திரமானது விசேஷமான பிரயோஜனம் சம்மந்தம் மற்றும் விஷயம் கூடியதானது.

यतः तदर्ध-विज्ञानेन समस्त-पुरुषार्थ-सिद्धिः अतः तद् विवरणे यत्नः क्रियते मया।

எதனால், இதன் பொருளானது நன்றாக அறிந்தால் எல்லா புருஷார்த்தமும் அடையப்பட்டதாக ஆகிறதோ, அதனால், இதற்கு விளக்கத்தினை செய்ய முயற்சிக்கிறேன்.

धृतराष्ट्र उवाच

திருதராஸ்டிரர் கூறினார்.

धर्मक्षेत्रे कुरुक्षेत्रे समवेता युयुत्सवः।

मामकाः पाण्डवाश्चैव किमकुर्वत सञ्जय।। 1.1।।

சஞ்ஜயனே, தர்மம் தழைக்கும் குருக்ஷேத்திரத்தில் யுத்தம் செய்யும் ஆசை கொண்டு கூடியிருக்கும் என்னுடையவர்களும் பாண்டவர்களும் என்ன செய்தார்கள்.

सञ्जय उवाच

சஞ்ஜயன் கூறினார்

दृष्ट्वा तु पाण्डवानीकं व्यूढं दुर्योधनस्तदा।

आचार्यमुपसङ्गम्य राजा वचनमब्रवीत्।। 1.2।।

யுத்தத்தின் தயார் நிலையில் வ்யூகம் அமைத்துள்ள பாண்டவர்களின் படையை கண்டு, துரியோதணன், தன்னுடைய ஆசாரியரிடத்தில் சென்று இந்த வார்த்தைகளை கூறினார்.

पश्यैतां पाण्डुपुत्राणामाचार्य महतीं चमूम्।
व्यूढां द्रुपदपुत्रेण तव शिष्येण धीमता।। 1.3।।

ஆசாரியரே, பாருங்கள் பாண்டவர்களின் மிகப்பெரிய படையினையும் தங்கள் சிஷ்யனான புத்திசாலியான துருபதனின் மகனின் வ்யூகத்தையும்.

अत्र शूरा महेष्वासा भीमार्जुनसमा युधि।
युयुधानो विराटश्च द्रुपदश्च महारथः।। 1.4।।

இதில் (அவர்கள் படையில்) சூரர்களும், வில் வித்தையில் கைதேர்ந்தவர்களும் பீமன் மற்றும் அர்சுனனுக்கு சமமானவர்கள் அதிகமாக போரிடும் சாத்யகீயும் திறமையாக எதிரியை விரட்டும் விராடரும் மகாரதியான துருபதரும் உள்ளனர்.

धृष्टकेतुश्चेकितानः काशिराजश्च वीर्यवान्।
पुरुजित्कुन्तिभोजश्च शैब्यश्च नरपुङ्गवः।। 1.5।।

எதிரிகள் அஞ்சும் திருஷ்டகேது, சேசிதானர் மற்றும் காசி ராஜர் ஆகிய பலசாலிகளும், புருஜித், குந்திபோஜர் மற்றும் ஷைப்பயர் ஆகிய உயர்ந்த மனிதர்களும்.

युधामन्युश्च विक्रान्त उत्तमौजाश्च वीर्यवान्।
सौभद्रो द्रौपदेयाश्च सर्व एव महारथाः।। 1.6।।

பராகிரமசாலியான யுதாமன்யுவும், உத்தமோஜரும் சுபத்திரையின் மகனான வீரியவானும் (அபிமன்யு) த்ரௌபதியின் மகனும் (பிரதிவிந்தயர்), ஆகிய எல்லோரும் மகாரதிகள்.

अस्माकं तु विशिष्टा ये तान्निबोध द्विजोत्तम।
नायका मम सैन्यस्य संज्ञार्थं तान्ब्रवीमि ते।। 1.7।।

த்விஜர்களின் (இருபிரப்பாளர்களில்) மேன்மையானவறே நம்மில் எவரெவர் விசேஷமானவர்களோ என்னுடைய படையின் தலைவர்களோ அவர்களை நன்றாக அறிய நான் உங்களுக்கு கூறுகின்றேன்.

भवान्भीष्मश्च कर्णश्च कृपश्च समितिञ्जयः।
अश्वत्थात्मा विकर्णश्च सौमदत्तिस्तथैव च।। 1.8।।

தாங்களும், பீஷ்மரும், கர்ணனும், வெல்ல முடியாத அஸ்வத்தாமனும், விகர்ணனும் சோமதத்தரின் மகனும் (பூரிஷ்ரவா) ஆவர்.

अन्ये च बहवः शूरा मदर्थे त्यक्तजीविताः।
नानाशस्त्रप्रहरणाः सर्वे युद्धविशारदाः।। 1.9।।

மற்றும் பல சூரர்களும் எனக்காக (வெற்றிக்காக) உயிரையும் கொடுக்க தயாராக உள்ளார். அவர்கள் பல ஆயுதங்களின் பிரயோகம் அறிந்தவர்களும், பல யுத்தமுறைகளில் தேர்ச்சி பெற்றவர்களும் ஆவார்.

अपर्याप्तं तदस्माकं बलं भीष्माभिरक्षितम्।
पर्याप्तं त्विदमेतेषां बलं भीमाभिरक्षितम्।। 1.10।।

நம்முடைய பலம் (படை) போதியதாக இல்லாவிட்டாலும் பலம் பொருந்திய பீஷ்மரால் காப்பாற்றப்பட்டது. (அதனால் கவலையில்லை), ஆனால், போதிய படைபலம் உடையவர்களாக இருந்தாலும் பீமனால் காப்பாற்றப்பட்டதால் போதியது இல்லை.

अयनेषु च सर्वेषु यथाभागमवस्थिताः।
भीष्ममेवाभिरक्षन्तु भवन्तः सर्व एव हि।। 1.11।।

எல்லோரும் பொறுப்பிலிருந்தும் தங்கள் தங்கள் இடத்திலிருந்தும் பீஷ்மரையே காப்பாற்றவும் (தர்க்காக்கவும்).

तस्य संजनयन्हर्षं कुरुवृद्धः पितामहः।
सिंहनादं विनद्योच्चैः शङ्खं दध्मौ प्रतापवान्।। 1.12।।

அந்த வார்த்தைகளை கூறிய துர்யோதனனை சந்தோஷப்படுத்த குரு வம்சத்தில் மூத்தவரான பிதாமஹர் பீஷ்மன் சிங்கத்தின் கர்ஜனையைப் போன்றதான தன்னுடைய சங்கினை பலமாக வாசித்தார். (ஊதினார், முழங்கினார்).

ततः शङ्खाश्च भेर्यश्च पणवानकगोमुखाः।
सहसैवाभ्यहन्यन्त स शब्दस्तुमुलोऽभवत्।। 1.13।।

அதன்பின்னர், சங்கும், பேரிகளும், மிருதங்கம், பக்கவாஜம் போன்ற வாத்தியங்கள் ஒரே நேரத்தில் முழங்கின, அந்த ஓசையானது மிகவும் பயம் தரக்கூடியதாக இருந்தது.

ततः श्वेतैर्हयैर्युक्ते महति स्यन्दने स्थितौ।
माधवः पाण्डवश्चैव दिव्यौ शङ्खौ प्रदध्मतुः।। 1.14।।

அதன்பின்னர் வெள்ளை குதிரைப்பூட்டிய மிகப்பெரிய ரதத்தில் இருந்த படி மாதவனும் (கிருஷ்ணனும்) பாண்டவனும் (அர்ஜுனனும்) தங்களுடைய திவ்யமான சங்கை முழங்கினர்

पाञ्चजन्यं हृषीकेशो देवदत्तं धनंजयः।

पौण्ड्रं दध्मौ महाशङ्खं भीमकर्मा वृकोदरः।। 1.15।।

பாஞ்சஜன்யம் எனகிற சங்கை ஹ்ரீஷிகேசனும் (கிருஷ்ணன) தேவதத்த என்கிற சங்கை தனஞ்ஜயனும் (அர்ஜுனன்) மற்றவர்களுக்கு பயம் உண்டுபண்ணக்கூடியானான பீமனும் தன்னுடைய பௌண்ட்ரம் என்கிற சங்கினையும் முழங்கினர்.

अनन्तविजयं राजा कुन्तीपुत्रो युधिष्ठिरः।

नकुलः सहदेवश्च सुघोषमणिपुष्पकौ।। 1.16।।

ராஜாவான குந்திபுத்திரன் யுதிஷ்டிரனும் தன்னுடைய அனந்த விஜய என்கிற சங்கினையும், நகுலனும் சகாதேவனும் தங்களுடைய சங்கான சுகோவும் மற்றம் மணிபுஷ்பகத்தினையும் முழங்கினார்.

काश्यश्च परमेष्वासः शिखण्डी च महारथः।

धृष्टद्युम्नो विराटश्च सात्यकिश्चापराजितः।। 1.17।।

பெரிய வில்லாலியான காசிராஜன் மகாரதியான சிகண்டி, த்ருஷ்டத்யும்னனும் விராடனும், மற்றவர்களால் வெல்ல முடியாத சாத்யகியும் (சத்யகளின் மகன்).

द्रुपदो द्रौपदेयाश्च सर्वशः पृथिवीपते।

सौभद्रश्च महाबाहुः शङ्खान्दध्मुः पृथक्पृथक्।। 1.18।।

பூமி நாயகனே, துருபதன், த்ரௌபதியின் புத்திரனும் வலிய தோல்களையுடைய சுபத்திரையின் புத்திரனும் தங்கள்தங்கள் சங்கினை முழங்கினர்.

स घोषो धार्तराष्ट्राणां हृदयानि व्यदारयत्।

नभश्च पृथिवीं चैव तुमुलो व्यनुनादयन्।। 1.19।।

அந்த முழக்காமனது த்ருதராஷ்டிரனின் மகன் முதலியவர்களின் இதயத்தினை கிழித்தது, ஆகாயத்தினையும், பூமியினையும் அதன் எதிரொளியானது வியாபித்தது.

अथ व्यवस्थितान् दृष्ट्वा धार्तराष्ट्रान्कपिध्वजः।
प्रवृत्ते शस्त्रसंपाते धनुरुद्यम्य पाण्डवः।। 1.20।।

ராஜனே இப்படி அங்கு சூழ்ந்துள்ள த்ருதராஷ்டிரரின் மகன் முதலியவர்களை போருக்கு ஆயுத்தமான நிலையில் கண்டு ஹனுமன் பதித்த கொடியையுடைய பாண்டவனான அர்சுனன் தானும் தன்னுடைய வில்லை உயர்த்தி பிடித்து (தன்னுடைய தேரோட்டியான) பகவான் ஹிரிஷிகேஷனிடம் இந்த வார்த்தைகளை கூறினான்.

अर्जुन उवाच
அர்ஜுனன் கூறினான்

हृषीकेशं तदा वाक्यमिदमाह महीपते।
सेनयोरुभयोर्मध्ये रथं स्थापय मेऽच्युत।। 1.21।।

यावदेतान्निरीक्षेऽहं योद्धुकामानवस्थितान्।
कैर्मया सह योद्धव्यमस्मिन्रणसमुद्यमे।। 1.22।।

அச்சுதானே, என்னுடைய ரதத்தினை இரண்டு சேனைகளுக்கு இடையில் நிறுத்துவாயாக, எங்கிருந்து நான் சண்டையிட ஆசைகொண்டு நின்றுள்ள இவர்களை காண இயலுமோ, அதுமட்டுமல்லாமல் இந்த போரில் எவருடன் நான் சண்டையிட வேண்டும் என்றும் நிச்சயிக்க வேண்டும்.

योत्स्यमानानवेक्षेऽहं य एतेऽत्र समागताः।
धार्तराष्ट्रस्य दुर्बुद्धेर्युद्धे प्रियचिकीर्षवः।। 1.23।।

போரிட தயராக உள்ள இங்கு கூடியிருப்பவர்களை கெட்டபுத்தியடைய துரியோதனுக்கு நன்மையை செய்ய ஆசையுடைய (அவர்களை காண ரதத்தினை நடுவில் நிருத்துவீர்களாக.)

सञ्जय उवाच

சஞ்ஜயன் கூறினார்

एवमुक्तो हृषीकेशो गुडाकेशेन भारत।

सेनयोरुभयोर्मध्ये स्थापयित्वा रथोत्तमम्।। 1.24।।

பாரதரே (திருதரஷ்டிரரே), அர்ஜுனனால் கிருஷ்ணருக்கு இவ்வாறு கூறப்பட்ட பின்னர் கிருண்ணன் அந்த உத்தமமான ரதத்தினை இரண்டு படைகளுக்கு இடையில் நிறுத்தினார்.

भीष्मद्रोणप्रमुखतः सर्वेषां च महीक्षिताम्।

उवाच पार्थ पश्यैतान्समवेतान्कुरूनिति।। 1.25।।

பீஷ்மர், த்ரோனர் முதலிய எல்லா ராஜாக்களின் முன்னால் நிறுத்தி கூறினார், அர்ஜுனா, கூடியிருக்கும் இந்த கௌரவர்களை நன்றாக பார் என்றார்.

तत्रापश्यत्स्थितान्पार्थः पितृ़नथ पितामहान्।

आचार्यान्मातुलान्भ्रातृ़न्पुत्रान्पौत्रान्सखींस्तथा।। 1.26।।

श्वशुरान्सुहृदश्चैव सेनयोरुभयोरपि।

तान्समीक्ष्य स कौन्तेयः सर्वान्बन्धूनवस्थितान्।। 1.27।।

இரண்டு படைகளிலும், அர்ஜுனன், அப்பாவின் சம்பந்தப்பட்டவர்கள், தாத்தா, ஆச்சாரியார்கள், மாமா, சகோதரர்கள், மகன்கள், பேரன்கள், நண்பர்கள், மச்சான்கள், உற்றார்கள் ஆகிய எல்லோரையும் கண்டான்.

அங்கு சண்டையிட கூடியுள்ள சொந்தங்களை கண்ட அர்ஜுனன் மிகவும் தயைகொண்டு வருத்தத்துடன் இதனை கூறினான்.

अर्जुन उवाच

அர்ஜுனன் கூறினான்

कृपया परयाऽऽविष्टो विषीदन्निदमब्रवीत्।
दृष्ट्वेमं स्वजनं कृष्ण युयुत्सुं समुपस्थितम्।। 1.28।।

सीदन्ति मम गात्राणि मुखं च परिशुष्यति।
वेपथुश्च शरीरे मे रोमहर्षश्च जायते।। 1.29।।

கிருஷ்ணா, சண்டையிட ஆசையுடன் கூடியுள்ள சொந்தமான (நம்மவர்கள்) இவர்களை கண்டு என்னுடைய உடல் நிலையிழக்கின்றது முகம் தொய்கிறது, உடல் நடுங்குகின்றது, உடலில் உள்ள ரோமங்களும் மயிர்க்கூச்செரிகின்றது.

गाण्डीवं स्रंसते हस्तात्त्वक्चैव परिदह्यते।
न च शक्नोम्यवस्थातुं भ्रमतीव च मे मनः।। 1.30।।

காண்டீபம் என் கைகளிலிருந்து நழுவுகின்றது. என் உடலானது பற்றி எரிகின்றது, இருக்கையில் (ரதத்தின்) அமரவும் என்னால் இயலவில்லை அதனால் என் மனமும் அலைபாய்கின்றது.

निमित्तानि च पश्यामि विपरीतानि केशव।
न च श्रेयोऽनुपश्यामि हत्वा स्वजनमाहवे।। 1.31।।

கேசவா நான் தீய சகுணங்களை காணுகின்றேன், நம்மவர்களை கொள்வதால் எந்த விதமான மேன்மையும் உண்டாகுவதை நான் காணவில்லை.

न काङ्क्षे विजयं कृष्ण न च राज्यं सुखानि च।
किं नो राज्येन गोविन्द किं भोगैर्जीवितेन वा।। 1.32।।

கிருஷ்ணா, நான் வெற்றியை விரும்பவில்லை, அதனால் உண்டாகும் ராஜியத்தையோ, சுகத்தையோ கூட விரும்பவில்லை கோவிந்தா, அப்படியடைப்படும் ராஜியத்தால் என்ன பயன், அதன் போகங்களினாலும், என் உயிர் வாழ்வதாலும் என்ன பயன்?

येषामर्थे काङ्क्षितं नो राज्यं भोगाः सुखानि च।
त इमेऽवस्थिता युद्धे प्राणांस्त्यक्त्वा धनानि च।। 1.33।।

நாம் எவருக்காக ராஜியம், போகம் மற்றும் சுகத்தினை அடைய விரும்புகின்றோமோ, அவர்கள் இதோ இங்கே யுத்தத்தில் தங்கள் பிராணனையும் பொருளையும் விடுத்து நிற்கின்றனர்.

आचार्याः पितरः पुत्रास्तथैव च पितामहाः।
मातुलाः श्चशुराः पौत्राः श्यालाः सम्बन्धिनस्तथा।। 1.34।।

(அதாவது,) ஆச்சாரியர்கள், சித்தப்பா/ பெரியப்பா, மகன்கள், பேரன்கள் தாத்தா, மாமா, மருமகன்கள், மச்சான்மார்கள் மற்றும் பல சம்பந்த முடையவர்கள்.

एतान्न हन्तुमिच्छामि घ्नतोऽपि मधुसूदन।
अपि त्रैलोक्यराज्यस्य हेतोः किं नु महीकृते।। 1.35।।

மதுசூதான, இவர்களை என் உயிர் போனாலும் நான் கொல்ல விரும்பேன், இந்நிலையில் இந்த மூவுலகினையும் ஆளுவதற்கும், பூமிக்கும் எவ்வாறு செய்வேன்.

निहत्य धार्तराष्ट्रान्नः का प्रीतिः स्याज्जनार्दन।
पापमेवाश्रयेदस्मान्हत्वैतानाततायिनः।। 1.36।।

ஜனார்தனா, திருதராஸ்டிரர் சம்பந்தப்பட்டவர்களை கொன்று இங்கு என்ன சுகத்தையடைவோம்? நம் சொந்தங்களை கொல்வதால் பாவத்தையே அடைவோம்!

तस्मान्नार्हा वयं हन्तुं धार्तराष्ट्रान्स्वबान्धवान्।
स्वजनं हि कथं हत्वा सुखिनः स्याम माधव।। 1.37।।

அதனால், திருதராஷ்டிரர் சம்பந்தப்பட்ட சொந்தங்களை கொல்வது ஏற்புடையது இல்லை, நம்மவர்களை கொன்று நாம் எவ்வாறு இன்புற இயலும் (சுகப்பட).

यद्यप्येते न पश्यन्ति लोभोपहतचेतसः।
कुलक्षयकृतं दोषं मित्रद्रोहे च पातकम्।। 1.38।।

பேராசைகொண்ட இவர்களை இந்த விஷயத்தினை, குலத்தின் நாசத்தால் உண்டாகும் தோஷத்தையும் (செய்நன்றி) துரோகத்தினால் உண்டாகும் பாவத்தினையும் காணவில்லை.

कथं न ज्ञेयमस्माभिः पापादस्मान्निवर्तितुम्।
कुलक्षयकृतं दोषं प्रपश्यद्भिर्जनार्दन।। 1.39।।

ஜனார்தனா, ஏன் இந்த பாவத்திலிருந்து உண்டாகும் தோஷத்தினை நோக்க

வழியானது (நீக்க வழியினை) ஏன் விசாரிக்கவில்லை? குல நாசத்தால் உண்டாகும் பாவத்தை அறிந்த பின்னரும்.

कुलक्षये प्रणश्यन्ति कुलधर्माः सनातनाः।
धर्मे नष्टे कुलं कृत्स्नमधर्मोऽभिभवत्युत।। 1.40।।

குலம் நாசமடைவதால் மிகவும் பழமையான குலதர்மங்கள் நாசம் அடைகின்றது. இப்படி தர்மமானது அழிந்ததால் அதர்மத்தின் பிடியில், அந்த குலம் விழுந்துவிடும்.

अधर्माभिभवात्कृष्ण प्रदुष्यन्ति कुलस्त्रियः।
स्त्रीषु दुष्टासु वार्ष्णेय जायते वर्णसङ्करः।। 1.41।।

கிருஷ்ணா, அதர்மமானது சூழ்வதால் குலப்பெண்கள் கலங்கம் அடைகின்றனர். வார்ஷ்னேயா (விருஷ்ணி வம்சத்தவர்). பெண்கள் கலங்கமடைவதால் பிறவர்ணசேர்க்கையானது உண்டாகின்றது.

सङ्करो नरकायैव कुलघ्नानां कुलस्य च।
पतन्ति पितरो ह्येषां लुप्तपिण्डोदकक्रियाः।। 1.42।।

வர்ண சங்கரமானது (சேர்க்கை) குலத்தையும், அதனை நலம் செய்பவர்களையும் நரகத்தில் தள்ளும் அதனால், பிண்டம் மற்றும் நீர் இல்லாமல் அவர்கள் பித்துருக்களும் (மேல்லோகத்தில் இருக்கும் பெரியவர்கள்) கீழ் நிலையை அடைகின்றனர்.

दोषैरेतैः कुलघ्नानां वर्णसङ्करकारकैः।
उत्साद्यन्ते जातिधर्माः कुलधर्माश्च शाश्वताः।। 1.43।।

இப்படிப்பட்ட தோஷத்தால் வர்ணசேர்க்கையால் உண்டாகும் பழமையான ஜாதி தர்மங்களும் (முறைகள்) குலதர்மங்களும் வேரோடு அழிக்கப் படுகின்றது.

उत्सन्नकुलधर्माणां मनुष्याणां जनार्दन।
नरकेऽनियतं वासो भवतीत्यनुशुश्रुम।। 1.44।।

ஜனார்தனா, குலதர்மமானது அழிந்த மனுஷ்யர்கள் நரகத்தில் முடிவில்லாமல் வாழுவார்கள் என்று நாம் கேள்வி பட்டிருக்கிறோம்.

अहो बत महत्पापं कर्तुं व्यवसिता वयम्।
यद्राज्यसुखलोभेन हन्तुं स्वजनमुद्यताः।। 1.45।।

ஐயோ, நாம் எப்படிப்பட்ட பெரிய பாவத்தினைப் புரிய பிரவிருத்தித்துள்ளோம், ராஜ்ஜிய சுகத்தினையையும் பேராசையாய் நம்மவர்களையே அழிக்க துணிந்தோம்.

यदि मामप्रतीकारमशस्त्रं शस्त्रपाणयः।
धार्तराष्ट्रा रणे हन्युस्तन्मे क्षेमतरं भवेत्।। 1.46।।

ஆனால், ஆயுதமேந்தாத நிலையில் என்னை ஆயுத மேந்திய திருதிராஷ்ரன் ஆட்கள் இந்த யுத்தத்தில் கொன்றாலும் அது எனக்கு நன்மையையே அளிக்கும்.

सञ्जय उवाच
சஞ்ஜயன் கூறுகினார்

एवमुक्त्वाऽर्जुनः संख्ये रथोपस्थ उपाविशत्।
विसृज्य सशरं चापं शोकसंविग्नमानसः।। 1.47।।

இவ்வாறு கூறிய அர்ஜுனன் சோகவயப்பட்டவனாக தன்னுடைய வில்லையும் அம்பாரியையும் இறக்கி யுத்தகளத்திலுள்ள தன்னுடைய ரதத்தில் அமர்ந்தான்.

அத்யாயம் - 2

सञ्जय उवाच

சஞ்ஜயன் கூறினார்

तं तथा कृपयाऽविष्टमश्रुपूर्णाकुलेक्षणम्।

विषीदन्तमिदं वाक्यमुवाच मधुसूदनः।। 2.1।।

இப்படி தன்னுடையவர்களை கண்டு மனமுறுகியதால் கண்களில் கண்ணீர் பெறுகி, சக்தியற்றவனாக உள்ள அர்ஜுனனிடம் கிருஷ்ணர் இவ்வாறு கூறினார்.

श्री भगवानुवाच

ஸ்ரீபகவான் கூறினார்

कुतस्त्वा कश्मलमिदं विषमे समुपस्थितम्।

अनार्यजुष्टमस्वर्ग्यमकीर्तिकरमर्जुन।। 2.2।।

அர்ஜுனா, உனக்கு எங்கிருந்து இப்படிப்பட்ட மேன்மையானவர்களுக்கு மேன்மையை தராத, கெட்ட பெயரினை தரும் சிந்தனைகள் இந்த நேரத்தில் உண்டாகிறது.

क्लैब्यं मा स्म गमः पार्थ नैतत्त्वय्युपपद्यते।

क्षुद्रं हृदयदौर्बल्यं त्यक्त्वोत्तिष्ठ परन्तप।। 2.3।।

பார்த்தா, ஆண்மைக்கு தகாத நிலையை நீ அடையாதே. மற்றவர்களை எரிக்கும் பரந்தபா, கீழ்தரமான இதயத்தின் பலவீனத்தை உடனே விடுத்து எழுந்திரு.

अर्जुन उवाच

அர்ஜுனன் கூறினான்

कथं भीष्ममहं संख्ये द्रोणं च मधुसूदन।
इषुभिः प्रतियोत्स्यामि पूजार्हावरिसूदन।।२.४।।

மதுசூதனா, எவ்வாறு நான் பீஷ்மருடனும் துரோணருடனும் எவ்வாறு அம்புகள் கொண்டு போரிடுவேன? அவர்கள் பூஜிக்க தகுந்தவர்கள் அன்றோ, அரிசூதனா (எதிரிகளை அழிப்பவனே)

गुरूनहत्वा हि महानुभावान्
श्रेयो भोक्तुं भैक्ष्यमपीह लोके।
हत्वार्थकामांस्तु गुरूनिहैव
भुञ्जीय भोगान् रुधिरप्रदिग्धान्।। 2.5।।

அப்படிப்பட்ட மேன்மையான பூஜிக்க தகுந்த குருக்களை கொல்லாமல், பிச்சை எடுத்து வாழ்வது மேன்மையானது, விஷயத்திற்கு (சொத்து) ஆசைப்பட்டு கொன்றாலும், இரத்தம் தோய்ந்த கைகளாலேயே அதனை அடைய வேண்டிவரும்.

न चैतद्विद्मः कतरन्नो गरीयो
यद्वा जयेम यदि वा नो जयेयुः।
यानेव हत्वा न जिजीविषाम-
स्तेऽवस्थिताः प्रमुखे धार्तराष्ट्राः।। 2.6।।

எது உகந்தது என்று நாம் அறியவில்லை, நாம் வெற்றி பெறுவொமா அல்லது தோற்பொமா, எவரை கொன்று உயிர்வாழ்வதில் விருப்பம் இல்லையே அப்படிபட்ட திருதராஷ்டிரர்களை அல்லவா எதிர்த்து நிற்கின்றார்கள்.

நாம் செய்வதற்க்குகந்தது என்ன என்று அறியவில்லை? அதுமட்டுமல்லாமல் நாம் வெற்றிவடைவோமா? அல்லது வெற்றிடையப்படுவோமா? (நம்மை அவர்கள் வெற்றிபெறுவார்களா?) என்றும், எவரை கொன்று நாம் உயிரோடிருக்க விரும்பவில்லையோ அப்படிப்பட்ட திருதராஷ்டிராரின் ஆட்களே நம்முன்னே நிற்கிறார்கள்.

कार्पण्यदोषोपहतस्वभावः
पृच्छामि त्वां धर्मसंमूढचेताः।
यच्छ्रेयः स्यान्निश्चितं ब्रूहि तन्मे
शिष्यस्तेऽहं शाधि मां त्वां प्रपन्नम्।। 2.7।।

இப்படிப்பட்ட பேடித்தனத்தால் என்னுடைய இயல்பை இழந்த நான் தர்மம் எது என்று தீர்மானிக்க இயலாத மோகத்தை அடைந்ததால் உங்களிடம் கேட்கிறேன், எது மேன்மையையே தருமோ அதனை எனக்கு கூறுவீராக, நான் தங்களின் சிஷ்யனாக தங்களிடம் அடைக்கலத்தை அடைந்தவன்.

न हि प्रपश्यामि ममापनुद्या-
द्यच्छोकमुच्छोषणमिन्द्रियाणाम्।
अवाप्य भूमावसपत्नमृद्धम्
राज्यं सुराणामपि चाधिपत्यम्।। 2.8।।

நான் இவ்வாறு அடைந்த என்னுடைய இந்திரியங்களை பிழிந்தெடுக்கும் சோகத்தினை நீக்குவதற்க்கு இந்த பூமியில் உள்ள செல்வங்களைனைத்துமோ, ராஜ்ஜியமோ அல்லது தேவதைகளின் சுகமோ நீங்குவதாக காணவில்லை.

सञ्जय उवाच
சஞ்ஜயன் கூறினான்

एवमुक्त्वा हृषीकेशं गुडाकेशः परन्तप।
न योत्स्य इति गोविन्दमुक्त्वा तूष्णीं बभूव ह।। 2.9।।

எதிரிகளை எரிப்பவரே (திருதராஷ்டிரரே) இவ்வாறு ரிஷீகேசன் (அர்ஜுனன்) குடாகேஷனிடம் (கிருஷ்ணனிடம்) கூறிவிட்டு, நான் சண்டயிடமாட்டேன் என்று கோவிந்தரிம் (கிருஷ்ணரிடம்) கூறிவிட்டு மௌனமாக இருந்துவிட்டான்.

तमुवाच हृषीकेशः प्रहसन्निव भारत।

सेनयोरुभयोर्मध्ये विषीदन्तमिदं वचः।।2.10।।

பாரதரே, அவனிடம் (அர்ஜுனனிடம்) கிருஷ்ணன் பரிகாசம் செய்வதுபோல இரண்டு படைகளின் இடையே சோகமாக இருக்கும் அர்ஜுனனிடம் இதனை கூறினார்.

अत्र 'दृष्ट्वा तु पाण्डवानीकम् ' (गीता 1.2)

इत्यारभ्य यावत् 'न योत्स्य इति गोविन्दमुक्त्वा तूष्णीं बभूव ह ' (गीता 2.9) इत्येतदन्तः प्राणिनां शोकमोहादिसंसारबीजभूतदोषोद्भवकारणप्रदर्शनार्थत्वेन व्याख्येयो ग्रन्थः।

இங்கு "திருஷ்ட்வாது பாண்டவானீகம்" (பாணடவர்களின் படையை பார்த்துவிட்டு) என்று துவங்கி "ந யோதிஸ்ய இதி கோவிந்தமுக்தவா தூஷ்ணீம் பபூவஹ" (நான் போரிடமாட்டேன் என்று கோவிந்தனிடம் கூறி மௌனம் ஆனான்) என்பது வரையில் ஜீவன்களில் சோகம், மோகம் முதலிய சம்சாரத்திற்கு மூலமான தோஷங்கள் தோன்றுவதற்கான காரணங்கள் காண்பிப்பதாக விளக்கப்பட வேண்டும்.

तथाहि -- अर्जुनेन राज्यगुरुपुत्रमित्रसुहृत्स्वजनसंबन्धिबान्धवेषु 'अहमेतेषाम् ' 'ममैते ' इत्येवंप्रत्ययनिमित्तस्नेहविच्छेदादिनिमित्तौ आत्मनः शोकमोहौ प्रदर्शितौ 'कथं भीष्ममहं संख्ये ' (गीता 2.4) इत्यादिना।

ஏனென்றால், அர்ஜுனனாய் ராஜ்ஜியம், குரு, மகன், நண்பன் விரும்புபவர்கள், தன்னுடையவர்கள், சொந்தக்காரர்கள் முதலியவர்களில் "நான் இவர்களுடையவன் இவர்கள் என்னவர்கள்" என்று இவ்வாறு தவறான அறிவால் உண்டாகும் பற்று, வெறுப்பு முதலியவற்றால் தன்னுடைய சோகமும் மோகமும் காண்பிக்கப்பட்டது "கதம் பீஷ்ம்மஹம் சங்கயே" (நான் எவ்வாறு பீஷ்மருடன் போரிடுவேன்) என்பது முதலியவைகளால்

शोकमोहाभ्यां ह्यभिभूतविवेकविज्ञानः स्वत एव क्षत्रधर्मे युद्धे प्रवृत्तोऽपि तस्माद्युद्धादुपरराम; परधर्मं च भिक्षाजीवनादिकं कर्तुं प्रववृते।

சோகம் மற்றும் மோகத்தாலேயே மூடப்பட்டதான விவேக புத்தியானது, தானே முன்னர் க்ஷத்திரிய தர்மமான போரில் பிரவிருத்தித் திருத்தாலும், அதனிலிருந்து பின்வாங்கினான் அதுமட்டுமல்லாமல், பரதர்மமான (மற்றவரின் தர்மமான) பிக்ஷையினால் வாழ்வது முதலியவற்றை செய்யவும் துனிகிறான்.

तथा च सर्वप्राणिनां शोकमोहादिदोषाविष्टचेतसां स्वभावत एव स्वधर्मपरित्यागः प्रतिषिद्धसेवा च स्यात्।

இவ்வாறே, எல்லா ஜீவராசிகளும், சோகம், மோகம், முதலிய தோஷங்களால் எவருடைய மனது பிடிக்கப்பட்டதோஅவர்கள் இயல்பாகவே தன்னுடைய தர்மத்தினை விடுவதும் நிராகரிக்கப்பட்ட தர்மத்தினை கடைபிடிப்பதும் ஆகிறது.

स्वधर्मे प्रवृत्तानामपि तेषां वाङ्मनःकायादीनां प्रवृत्तिः फलाभिसंधिपूर्विकैव साहंकारा च भवति।

தன்னுடைய தர்மத்தில் பிரவிருத்தித்தாலும் கூட அவர்களுடைய சொல், மனது, உடல் முதலியவைகளின் செயல்கள் பலனை எதிர்பார்தாகவே அகங்காரமுடையதாகவும் இருக்கும்.

तत्रैवं सति धर्माधर्मोपचयात् इष्टानिष्टजन्मसुखदुःखादिप्राप्तिलक्षणः संसारः अनुपरतो भवति। इत्यतः संसारबीजभूतौ शोकमोहौ।

இப்படியான நிலையில், புண்ணி - பாவமானது வளர்ப்பதால் நல்ல-கெட்ட பிறவிகளும் இன்பம்-துன்பம் அடைவதான லக்ஷணையுடைய சம்சாரமும் முடிவற்றதாக ஆகும், அதனால், சம்சாரத்திற்க்கு காரணமானது சோகமும் மோகமும் ஆகும்.

तयोश्च सर्वकर्मसंन्यासपूर्वकादात्मज्ञानात् नान्यतो निवृत्तिरिति तदुपदिदिक्षुः सर्वलोकानुग्रहार्थम् अर्जुनं निमित्तीकृत्य आह भगवान्वासुदेवः -- 'अशोच्यान् ' (गीता 2.11) इत्यादि।।

இவையிரண்டும் எல்லா கர்மமும் விடுவதான சன்யாசத்துடன் உள்ள ஆத்மஞானத்தினாலேயொழிய வேறு எதனாலும் நீங்காது. அதனால், அதனை உபதேசிக்கும் ஆசையுடன் எல்லா ஜீவன்களையும் அனுகிரகிக்கவும் அர்ஜுனனை நிமித்தமாக வைத்து கூறுகிறார் பகவான் வாசுதேவன் "அஷோச்யான்" (சோகப்படக்கூடாதவைகளுக்கு) முதலியவைகளால்.

अत्र केचिदाहुः -- सर्वकर्मसंन्यासपूर्वकादात्मज्ञाननिष्ठामात्रादेव केवलात् कैवल्यं न प्राप्यत एव। किं तर्हि? अग्निहोत्रादिश्रौतस्मार्तकर्मसहितात् ज्ञानात् कैवल्यप्राप्तिरिति सर्वासु गीतासु निश्चितोऽर्थ इति। ज्ञापकं च आहुरस्यार्थस्य -- 'अथ चेत्त्वमिमं धर्म्यं संग्रामं न करिष्यसि ' (गीता 2.33) 'कर्मण्येवाधिकारस्ते ' (गीता 2.47) 'कुरु कर्मैव तस्मात्त्वम् ' (गीता 4.15) इत्यादि।

இங்கு சிலர் கூறுவர் எல்லா கர்மமும் விடுவதான சன்யாசமானதுடன் உள்ள ஆத்ம ஞானத்தல் மட்டுமே மோக்ஷமானது நிச்சயமாக அடைப்பட முடியாது, வேறு எவ்வாறு என்றால், அக்னிஹோத்திரம் முதலிய ஷ்ரௌத் (வேதகர்மங்களும்) ஸ்மார்த்த (ஸ்மிருதி கர்மங்களும்) கர்மங்களுடன் கூடியதான ஞானத்தாலேயே கைவல்யம் உண்டாகும் என்று, இதுவே கீதை முழுவதிலும் நிச்சயிக்கப்பட்ட பொருள் என்று பிரமானமும் இந்த விஷயத்தில் கூறுவர் - "அத சேத்வமிமம் தர்ம்யம் சங்கிராமம் ந கரிஷ்யஸீ" (இந்த தர்மமான போரிடுதலை நீ

செய்யவில்லையானால்), "கர்மன்யேவாதிகாரஸ்தே" (கர்மத்தில் மட்டுமே உனக்கு அதிகாரம்), "குரு கர்மைவ தஸ்மாத்தவம்" (நிச்சயமாக கர்மத்தினை மட்டுமே நீ அதனால் செய்வாயாக) முதலியவைகள்.

हिंसादियुक्तत्वात् वैदिकं कर्म अधर्माय इतीयमप्याशङ्का न कार्या। कथम्? क्षात्रं कर्म युद्धलक्षणं गुरुभ्रातृपुत्रादिहिंसालक्षणमत्यन्तं क्रूरमपि स्वधर्म इति कृत्वा न अधर्माय; तदकरणे च 'ततः स्वधर्मं कीर्तिं च हित्वा पापमवाप्स्यसि ' (गीता 2.33) इति ब्रुवता यावज्जीवादिश्रुतिचोदितानां पश्वादिहिंसालक्षणानां च कर्मणां प्रागेव नाधर्मत्वमिति सुनिश्चितमुक्तं भवति -- इति।।

இம்சை முதலியவை கூடியதாக உள்ளதால் வைதிகமான கர்மம் அதர்மத்தினையே அளிக்கும் என்று இதுபோல சந்தேகமும் செய்யக்கூடாது, எவ்வாறு என்றால், க்ஷத்திரியரின் கர்மம் போரிடுவது, அதில் குரு, சகோதரர், மகன் முதலியவர்களின் இம்சை (அழிவு துன்பம்) சுவரூபாக மிகவும் குரூரமானதாக இருந்தாலும் தன்னுடைய சொந்ததர்மமாக ஆவதால் தர்மத்தையே தரும் அது செய்யப்படாவிட்டால் "தத ஸ்வதர்மம் கீர்த்தம் ச ஹித்வ பாபமவாப்யஸி" (அதனால் தன்னுடைய தர்மத்தையும் நல்லபெயரையும் விடுத்து (இழத்து) பாவத்தினை அடைவாய்) என்று பகவானால் எதுவரை உயிருள்ளதோ முதலிய (அதுவரை சந்தியா உபாசனை செய்ய வேண்டும் அக்னிஹோத்திரம் செய்ய வேண்டும்) ஷ்ருதியில் விதிக்கப்பட்ட பசு முதலியவைகளின் ஹிம்சை செய்வதான கர்மத்தினையும் முன்னரே அதர்மமானது இல்லை என்று மிகத்தீர்மானமாக கூறப்பட்டது ஆகிறது.

तदसत्; ज्ञानकर्मनिष्ठयोर्विभागवचनाद्बुद्धिद्वयाश्रययोः।

அது தவறு, ஞானம் மற்றும் கர்ம நிஷ்டைகளின் பிரித்து கூறுவதான வெவ்வேறு புத்தியினை சார்ந்தநிலை கூறியுள்ளதால்.

'अशोच्यान् ' (गीता 2.11) इत्यादिना भगवता यावत् 'स्वधर्ममपि चावेक्ष्य ' (गीता 2.31) इत्येतदन्तेन ग्रन्थेन यत्परमार्थात्मतत्त्वनिरूपणं कृतम्, तत्सांख्यम्। तद्विषया बुद्धिः आत्मनो जन्मादिषड्विक्रियाभावादकर्ता आत्मेति प्रकरणार्थनिरूपणात् या जायते, सा सांख्यबुद्धिः। सा येषां ज्ञानिनामुचिता भवति, ते सांख्याः।

"அசோச்யான்" (கவலைபட தகுதியில்லாததற்கு) முதலியவைகளால் பகவானால் "ஸ்வதர்மமபி சாவேஷ்ய" (தன்னுடைய தர்மத்தையும் கண்டு) என்பது வரையிலுள்ள கிரந்தத்தினால் எந்த பரமார்த்தமான ஆத்ம தத்துவமானது நிரூபிக்கப்பட்டதோ அது சாங்கியம் ஆகும், அது சம்பந்தப்பட்டதான புத்தியானது ஆத்மாவானது பிறப்பு முதலிய (இருத்தல், பிறப்பு, வளர்ச்சி, மாற்றம், தேய்தல், இறப்பு ஆகியவை) ஆறுவகை மாற்றமல்லாததால் செயலில்லாத

(அற்றது) ஆத்மா என்று பிரகரணத்தின் (பகுதியின் பொருளானது நிச்சயமாவதால் எந்த புத்தியானது தோன்றுகிறதோ அது சாங்க்ய புத்தி. அது எந்த ஞானிகளுக்கு ஏற்புடையதாகின்றதோ அவர்கள் சாங்கியர்களாகும் (சாங்கியயோகம் தர்ஷணத்தில் கூறும் சாங்கியமும் இதுவும் வெவ்வேறு).

एतस्या बुद्धेः जन्मनः प्राक् आत्मनो देहादिव्यतिरिक्तत्वकर्तृत्वभोक्तृत्वाद्यपेक्षो धर्माधर्मविवेकपूर्वको मोक्षसाधनानुष्ठानलक्षणो योगः। तद्विषया बुद्धिः योगबुद्धिः। सा येषां कर्मिणामुचिता भवति ते योगिनः।

இந்த புத்தியானது பிறப்பிற்க்கு முன்னர் ஆத்மாவானது உடல் முதலியவற்றிலிருந்து வேறுபட்டு, செய்பவர் அனுபவிப்பவர் ஆகிய எதிர்சார்ந்த எந்த தர்மம் மற்றும் அதர்மம் ஆகியவற்றின் விசாரத்தோடு கூடியதான மோக்ஷத்திற்க்கு காரணமான சாதனைகளை செய்வதான இயல்புடையதான யோகம் அது குறித்த புத்தி யோகபுத்தி, அது எந்தெந்த கர்மம் புரிப்பவர்களுக்கு - ஏற்புடையதாக தோன்றுகிறதோ அவர்களே யோகிகள் ஆகும்.

तथा च भगवता विभक्ते द्वे बुद्धी निर्दिष्टे 'एषा तेऽभिहिता सांख्ये बुद्धिर्योगे त्विमां श्रृणु ' (गीता 2.39) इति।

இப்படியாக பகவானால் இரண்டு வகை புத்தியானது பிரித்து கூறப்படடது, "ஏஷா தே அபிஹிதோ சாங்கயே புத்திர்யோகே த்வினாம் ஷ்ருணு" (இப்படி சாங்க்யே புத்தியானது உனக்கு கூறப்பட்டது இப்பொழுது யோகபுத்தியினை குறித்து கேள்) என்று

तयोश्च सांख्यबुद्ध्याश्रयां ज्ञानयोगेन निष्ठां सांख्यानां विभक्तां वक्ष्यति 'पुरा वेदात्मना मया प्रोक्ता ' (गीता 3.3) इति।

அவையிரண்டில் சாங்கியபுத்தியினை சார்ந்ததான ஞானயோகத்தால் நிலைப்பட்ட சாங்கியர்களை பிரித்து கூறுகிறார் - "புரா வேதாத்மனா மயா ப்ரோக்தா" (முன்னர் வேதமாக என்னால் கூறப்பட்டது) என்று

तथा च योगबुद्ध्याश्रयां कर्मयोगेन निष्ठां विभक्तां वक्ष्यति -- 'कर्मयोगेन योगिनाम् ' (गीता 3.3) इति।

அதுபோல யோகபுத்தியினை சார்ந்தான கர்மயோகத்தால் நிலைப்பட்டவர்களை பிரித்து கூறுகிறார் - "கர்மயோகேன யோகினாம்" (கர்மயோகத்தால் யோகிகளுக்கு) என்று.

एवं सांख्यबुद्धिं योगबुद्धिं च आश्रित्य द्वे निष्ठे विभक्ते भगवतैव उक्ते ज्ञानकर्मणोः कर्तृत्वाकर्तृत्वैकत्वानेकत्वबुद्ध्याश्रययोः युगपदेकपुरुषाश्रयत्वासंभवं पश्यता।

இவ்வாறு சாங்கியபுத்தியிலும் யோகபுத்தியிலும் சார்ந்த இரண்டு நிலைப்பட்டவர்களை பிரித்து பகவானாலேயே கூறப்பட்டதால், ஞானம் மற்றும் கர்மத்தில் செய்பவர் தன்மை மற்றும்

செய்பவர் என்ற தன்மையற்ற, ஒன்று மற்றும் பல போன்ற புத்திகளை சார்ந்தது ஒரு புருஷனில் இருத்தல் இயலாது என்பதனை கண்டவரால்.

यथा एतद्विभागवचनम्, तथैव दर्शितं शातपथीये ब्राह्मणे -- 'एतमेव प्रव्राजिनो लोकमिच्छन्तो ब्राह्मणाः प्रव्रजन्ति ' (बृ 0 4.4.22) इति सर्वकर्मसंन्यासं विधाय तच्छेषेण 'किं प्रजया करिष्यामो येषां नोऽयमात्मायं लोकः ' (बृ 0 4.4.22) इति।

எப்படி இது பிரித்துகூறப்பட்டதோ அப்படியே காணப்படுகிறது. ஷதபத பிராம்மணத்தில் - "ஏதமேவ ப்ரவ்ரா ஜினோ லோகமிச்சந்தோ ப்ராம்மணா: ப்ரவ்ரஜந்தி" (இந்த நிலையையே அடைய வைராக்கிய முள்ளவர்களான ஆத்மலோகத்தை விரும்பும் பிராம்மணர்கள் சன்யாசம் செய்கிறார்கள்) என்று எல்லா கர்மத்தையும் சன்யாசம் செய்வதை கூறிவிட்டு அதன் மீதமாக (பாக்கியாக, முழுமை செய்வதாக) "கிம் ப்ரஜயா கரிஷ்யாமோ யேஷம் நோ அயமாத்மாயம் லோக:" (பிரஜைகளால் என்ன செய்வோம் நம்முடைய இந்த ஆத்மாவே லோகமோ (அதனால்) என்று.

तत्र एव च प्राक् दारपरिग्रहात् पुरुषः आत्मा प्राकृतो धर्मजिज्ञासोत्तरकालं लोकत्रयसाधनम् -- पुत्रम्, द्विप्रकारं च वित्तं मानुषं दैवं च; तत्र मानुषं कर्मरूपं पितृलोकप्राप्तिसाधनं विद्यां च दैवं वित्तं देवलोकप्राप्तिसाधनम् सोऽकामयत ' (बृ 0 1.4.17) इति अविद्याकामवत एव सर्वाणि कर्माणि श्रौतादीनि दर्शितानि।

அந்த இடத்திலேயே "ப்ர" (கல்யாணத்திற்கு முன்னர் இந்த புருஷணனாவன் அஞ்ஞானியான நிலையில் தர்மஜிஞ்ஞஸை (தர்மத்தையறியும் ஆசை) செய்து மூன்று உலகத்தையும் அடையும் செயல்களான மகன் மற்றும் இரண்டு விதமான சொத்துக்கள், தெய்வ மற்றும் மனிதனுடையதும் என்பதில் மனித சம்பந்தமான சொத்தானது கர்ம ரூபமுடையது பித்ருலோகம் முதலிய உலகத்தையடைய கருவியாகும். வித்யாவோ தெய்வ சொத்து (அருள்) தெய்வ லோகத்தை அடையும் வழி அதனை ஆசைபடுவாயாக)

என்று அவித்ய மற்றும் காமம் (ஆசை) உள்ளவருக்கே எல்லா வகையான கர்மங்களும் ஷ்ருதி முதலியவைகளில் காண்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

तेभ्यः व्युत्थाय प्रव्रजन्ति ' (बृ 0 4.4.22) इति व्युत्थानमात्मानमेव लोकमिच्छतोऽकामस्य विहितम्।

"தேப்யோ வ்யுத்தாய ப்ரவ்ரஜந்தி" (அவைகளிலிருந்து விடுதலை அடைந்து சன்னியாசம் செய்கிறார்கள்) என்று சன்னியாசமானது ஆத்ம லோகத்தை மட்டுமே ஆசைப்படுபவரான விருப்பற்ற புருஷருக்கு விதிக்கப்பட்டுள்ளது.

तदेतद्विभागवचनमनुपपन्नं स्याद्यदि श्रौतकर्मज्ञानयोः समुच्चयोऽभिप्रेतः स्याद्भगवतः।।

அப்படிப்பட்ட இந்த பிரித்துகூறும் வார்த்தைகளாதை ஏற்புடையது இல்லை என்றாகும். ஷ்ருதியில் கூறப்பட்ட கர்மங்களுக்கும் ஞானத்திற்கும் சேர்க்கையை குறிக்க விருப்பமிருந்திருந்தால் பகவானுக்கு.

न च अर्जुनस्य प्रश्न उपपन्नो भवति 'ज्यायसी चेत्कर्मणस्ते ' (गीता 3.1) इत्यादिः।

அப்படியானால் அர்ஜுனனுடைய கேள்வியானது தேவையற்றதாக ஆகும். "ஜ்யாயசி சேத் கர்மணஸ்தே" (ஞானத்தை பெரிதாக (கர்மத்தை காட்டிலும்) கூற விரும்புகிறீர்களென்றால்) என்பது முதலிய.

एकपुरुषानुष्ठेयत्वासंभवं बुद्धिकर्मणोः भगवता पूर्वमनुक्तं कथमर्जुनः अश्रुतं बुद्धेश्च कर्मणो ज्यायस्त्वं भगवत्यध्यारोपयेन्मृषैव 'ज्यायसी चेत्कर्मणस्ते मता बुद्धिः ' (गीता 3.1) इति।।

ஒரே புருஷஹரால் அனுஷ்டிக்கப்படுவது இயலாது என்றால் ஞானம் மற்றும் கர்மத்தை பகவனால் முன்னால் கூறப்படாதது எவ்வாறு அர்ஜுனால் கேட்க்கப்படாத புத்தியானது (ஞானமானது) கர்மத்தைக்காட்டிலும் மேன்மையானது என்று பகவானிடத்தில் பொய் ஆரோபத்தையே செய்கிறான் "ஜ்யாயஸி சேத்கர்மணஸ்தே மதா புத்தி:" (ஞானத்தைக் காட்டிலும் கர்மமானது மேன்மையானது என்று ஏற்றிக்கிறீர்களென்றால்)

किञ्च -- यदि बुद्धिकर्मणोः सर्वेषां समुच्चय उक्तः स्यात् अर्जुनस्यापि स उक्त एवेति, 'यच्छ्रेय एतयोरेकं तन्मे ब्रूहि सुनिश्चितम् ' (गीता 5.1) इति कथमुभयोरुपदेशे सति अन्यतरविषय एव प्रश्नः स्यात्? न हि पित्तप्रशमनार्थिनः वैद्येन मधुरं शीतलं च भोक्तव्यम् इत्युपदिष्टे तयोरन्यतत्पित्तप्रशमनकारणं ब्रूहि इति प्रश्नः संभवति।।

ஆனாலும் ஞானம் மற்றும் கர்மமானது எல்லோரும் சமுச்சயமாக (சேர்க்கையாக கூறப்பட்டது என்றால் அர்ஜுனனுக்கும் அதுவே கூறப்பட்டது என்று ஆகும், "யச்ஷ்ரேய ஏதயோரேகே தன்மே ப்ருஹி சுனிஷ்சிதம" (எது மேன்மையானது இவைகளில் அதனை எனக்கு நிச்சயம் செய்து கூறுவீராக) என்று எவ்வாறு இரண்டும் (சமுச்சயம்) உபதேசிக்கப்பட்டது. என்றால் இரண்டில் ஒன்று என்கிற கேள்வி உண்டாகும். ஏனென்றால், பித்தமானதை குறைக்க ஆசைக் கொண்டவரிடம் வைத்தியர் இனிப்பும் குளிர்ந்ததும் சாப்பிட வேண்டும் என்று கூறப்பட்ட பின்னர், அவையிரண்டில் எது பித்ததை குறைப்பது அதனை கூறுங்கள் என்கிற கேள்வி எழாது.

अथ अर्जुनस्य भगवदुक्तवचनार्थविवेकानवधारणनिमित्तः प्रश्नः कल्प्येत, तथापि भगवता प्रश्नानुरूपं प्रतिवचनं देयम् -- मया बुद्धिकर्मणोः समुच्चय उक्तः, किमर्थमित्थं त्वं भ्रान्तोऽसि -- इति।

அதனால், அர்ஜுனால் பகவான் கூறிய விஷயத்தை சரியாக புரிந்து கொள்ளவில்லை. என்பதால் கேள்வி என்று கற்பனை செய்தால், அப்படியும் பகவான் கேள்விக்கு பொருந்தியதான பதிலையே தரவேண்டும், என்னால் ஞானம் மற்றும் கர்மத்தின் சமுச்சயம் (சேர்க்கை) கூறப்பட்டது ஏன் இப்படி நீ குழம்புகின்றாய் என்று.

न तु पुनः प्रतिवचनमननुरूपं पृष्टादन्यदेव 'द्वे निष्ठे मया पुरा प्रोक्ते ' इति वक्तुं युक्तम्।।

அதைவிடுத்து, மீண்டும் பதிலில் கேள்விக்கு சம்பந்த மில்லமால் வேறு ஒன்றையே இரண்டு நிஷ்டைகளானது (நிலைபாடுகள்) என்னால் முன்னால் கூறப்பட்டது என்று கூறுவது சரியில்லை ஸ்மார்த்த (ஸ்மிருதியில் கூறப்பட்ட கர்மத்தில் மட்டுமே ஞான சமுச்சயத்தை கூற விருப்பம் என்றால் பிரித்து (இரண்டையும்) கூறிய வசனம் எல்லாம் சரியாக ஆகாது.

नापि स्मार्तेनैव कर्मणा बुद्धेः समुच्चये अभिप्रेते विभागवचनादि सर्वमुपपन्नम्। किञ्च -- क्षत्रियस्य युद्धं स्मार्तं कर्म स्वधर्म इति जानतः 'तत्किं कर्मणि घोरे मां नियोजयसि ' (गीता 3.1) इति उपालम्भोऽनुपपन्नः।।

ஆனால் க்ஷத்திரியர்களுக்கு போர் என்பது ஒரு ஸ்மார்த்த (ஸ்மிருதியில் கூறப்பட்ட) கர்மமான ஸ்வதர்மம் ஆகும் என்று அறிபவனான (அர்ஜுனன்) "ததகிம் கர்மணி கோரேமாம் நியோஜயாஸி" (அது ஏன் கர்மம் எனும் பயங்கரத்தில் என்னை தள்ளுகிறீர்) என்று கூறுவது சரியும் அல்ல.

तस्माद्गीताशास्त्रे ईषन्मात्रेणापि श्रौतेन स्मार्तेन वा कर्मणा आत्मज्ञानस्य समुच्चयो न केनचिद्दर्शयितुं शक्यः।

அதனால் கீதை சாஸ்திரத்தில் சிறிதலவும் கூட ஷ்ரௌதம் அல்லது ஸ்மார்த்த கர்மத்தினும் ஆத்ம ஞானமானது. சமுச்சயம் செய்யப்படுகிறது. என்று எவராலும் காண்பிக்க இயலாது.

यस्य तु अज्ञानात् रागादिदोषतो वा कर्मणि प्रवृत्तस्य यज्ञेन दानेन तपसा वा विशुद्धसत्त्वस्य ज्ञानमुत्पन्नं परमार्थतत्त्वविषयम् 'एकमेवेदं सर्वं ब्रह्म अकर्तृ च ' इति,

ஆனால் எவர் அறியாயமையாய் விருப்பு - வெற்றுப்புடனோ கர்மத்தில் பிரவிருத்தி செய்தவர், யாகத்தினாலோ, தானத்தாலோ அல்லது தபசாலோ சித்தமானது தூய்மையடைந்து ஞானமானது தோன்றுகிறது. பரமார்த்த விஷயத்தினைப் பற்றி, ஒன்றானதே இவை எல்லாம், பிரம்மம் செயலற்றது என்றும்.

तस्य कर्मणि कर्मप्रयोजने च निवृत्तेऽपि लोकसंग्रहार्थं यत्नपूर्वं यथा प्रवृत्तिः, तथैव प्रवृत्तस्य यत्प्रवृत्तिरूपं दृश्यते न तत्कर्म येन बुद्धेः समुच्चयः स्यात्;

அவர் கர்மத்திலும் அதன் பலனிலும் நிவிருத்தியடைந்தாலும் உலக நன்மைக்காக முயற்சியுடன் முன்னர் எவ்வாறு பிரவிருத்தி செய்தாரோ அவ்வாறே கர்மங்களில் பிரவிருத்தி செய்தாலும் எந்த முயர்ச்சியானது காணப்படுகின்றதோ அது கர்மமில்லை, எதனுடன் ஞானமானது சமுச்சயம் ஆகுமோ.

यथा भगवतो वासुदेवस्य क्षत्रधर्मचेष्टितं न ज्ञानेन समुच्चीयते पुरुषार्थसिद्धये, तद्वत् तत्फलाभिसंध्यहंकाराभावस्य तुल्यत्वाद्विदुषः।

எவ்வாறு பகவான் வாசுதேவரால் செய்யப்பட்ட க்ஷத்தரிய கர்மமோ அது ஞானத்துடன் சமுச்சயம் செய்யப்படவில்லை புருஷார்த்ததின் (மோக்ஷத்தின்) அடைவதற்கு அப்படியே பலனில் ஆசையும் அகங்காரம் இன்மையாலும் சமமானதாகும் ஞானிக்கும்.

तत्त्वविन्नाहं करोमीति मन्यते, न च तत्फलमभिसंधत्ते। यथा च स्वर्गादिकामार्थिनः अग्निहोत्रादिकर्मलक्षणधर्मानुष्ठानाय आहिताग्नेः काम्ये एव अग्निहोत्रादौ प्रवृत्तस्य सामि कृते विनष्टेऽपि कामे तदेव अग्निहोत्राद्यनुतिष्ठतोऽपि न तत्काम्यमग्निहोत्रादि भवति।

தத்துவத்தை அறிந்தவர் (ஞானி) நான் செய்கிறேன் என்று நினைப்பதுமில்லை. அதன் பலனில் ஆசையும் வைப்பதுமில்லை. எவ்வாறு, கவர்கம் முதலியதை விரும்புவார் அக்னிஹோத்ரம் முதலிய காமிய கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதற்கு அக்னியை போற்றி வளர்த்து ஆசையாலேயே (காமத்தாலேயே) அக்னிஹோத்ரம் முதலியவற்றில் பிரவிருந்தித்து பாதி நிலையில் ஆசையானது அழிந்துபோனாலும் அந்த நிலையிலேயே அக்னிஹோத்ரம் முதலியவற்றை நடத்தி முடித்தாலும் அந்த அக்னிஹோத்ரமானது காமியகர்மம் ஆகாது.

तथा च दर्शयति भगवान् -- 'कुर्वन्नपि न लिप्यते ' (गीता 5.1) 'न करोति न लिप्यते ' (गीता 13.31) इति तत्र तत्र।।

அதனையே பகவான் காண்பிக்கின்றார் "குர்வன்னபி" (செய்து கொண்டிருந்தாலும்) "ந கரோதி ந லிப்யதே" (செய்வதில்லை பற்றுவதுமில்லை) என்று ஆங்காங்கே.

यच्च 'पूर्वैः पूर्वतरं कृतम् ' (गीता 4.15) 'कर्मणैव हि संसिद्धिमास्थिता जनकादयः ' (गीता 3.20) इति, तत्तु प्रविभज्य विज्ञेयम्।

இதனைத் தவிர "பூர்வை: பூர்வதரம் கிருதம" (முன்னவர்கள் முன்னது போலவே செய்தது) "கர்மணைவ ஹி சம்ஸித்திமாஸ்திதா ஜனகாதய:" (கர்மத்தினாலேயே நிச்சயமாக மேன்மைநிலையில் நின்றார்கள் ஜனகர் முதலியவர்கள்) என்ற இதனை பிரித்து பார்த்து அறிய வேண்டும்.

तत्कथम्? यदि तावत् पूर्वे जनकादयः तत्त्वविदोऽपि प्रवृत्तकर्माणः स्युः, ते लोकसंग्रहार्थम् 'गुणा गुणेषु वर्तन्ते ' (गीता 3.28) इति ज्ञानेनैव संसिद्धिमास्थिताः, कर्मसंन्यासे प्राप्तेऽपि कर्मणा सहैव संसिद्धिमास्थिताः, न कर्मसंन्यासं कृतवन्त इत्यर्थः।

அது எவ்வாறு முன்பிருந்த ஜனகர் முதலியவர்கள் ஞானிகலானாலும் கூட கர்மத்தில் ஈடுபட்டவர்களாக இருந்தார்களானால் அது உலக நன்மைக்கு "குணா குணேஷு வர்தந்தே" (குணம் குணத்தில் இருக்கும்) என்ற ஞானத்தினாலேயே மேன்மைநிலையை அடைந்தார்கள், கர்ம சன்யாசத்தினை (தகுதியை) அடைந்தாலும் கூட கர்மத்தினை புரிந்தே மேன்மை நிலையை அடைந்தார்கள். கர்ம சன்யாசத்தினை செய்யவில்லை என்று இதன் பொருள்.

अथ न ते तत्त्वविदः; ईश्वरसमर्पितेन कर्मणा साधनभूतेन संसिद्धिं सत्त्वशुद्धिम्, ज्ञानोत्पत्तिलक्षणां वा संसिद्धिम्, आस्थिता जनकादय इति व्याख्येयम्।

ஆனால் இதனை விடுத்து அந்த தத்துவத்தை அறிந்தவர்கள் பகவானுக்கு சமர்பிக்கப்பட்ட கர்மமான சாதனைகளினால் மேன்மைநிலையை அடைந்தார்கள் என்றோ ஞானம் அடையவதற்கு மனத்தூய்மையை அடைந்தார்கள் என்றோ அதனால் மேன்மைநிலையை அடைந்தார்கள் ஜனகர்முதலியவர்கள் என்று கூறக்கூடாது.

एतमेवार्थं वक्ष्यति भगवान् 'सत्त्वशुद्धये कर्म कुर्वन्ति ' इति। '(गीता 5.11) स्वकर्मणा तमभ्यर्च्य सिद्धिं विन्दति मानवः ' (गीता (18.46) इत्युक्त्वा सिद्धिं प्राप्तस्य पुनर्ज्ञाननिष्ठां वक्ष्यति -- 'सिद्धिं प्राप्तो यथा ब्रह्म ' (गीता 18.50) इत्यादिना।।

இதனை குறிக்கவே (இந்த பொருளிலேயே) பகவான் கூறுகிறார் "சத்துவசுத்தயே கர்ம குர்வந்தி" (மனத்தூய்மைக்காக கர்மத்தை செய்கின்றனர்) என்று "ஸ்வகர்மனா தமப்யர்ச்ய ஸித்திம் விந்ததி மானவ:" (தன்னுடைய கர்மங்களால் அதனை (பிரம்மத்தை) வழிபட்டு பக்குவ நிலையை அடைகின்றார்கள் மனிதர்கள்) என்று கூறி பக்குவத்தை அடைந்தார்களின் ஞான நிஷ்டையை (நிலைபாடு) கூறுகிறார் "ஸித்தம் ப்ராப்தோ யதா ப்ரம்ம" (பக்குவத்தை அடைந்தவர்கள் பிரம்மத்தைப் போல) என்பது முதலியவைகளால்

तस्माद्गीताशास्त्रे केवलादेव तत्त्वज्ञानान्मोक्षप्राप्तिः न कर्मसमुच्चितात्, इति निश्चितोऽर्थः।

அதனால், கீதையில் தத்துவ ஞானத்தால் மட்டுமே மோக்ஷமானது உண்டாகும் கர்மத்துடன் சமுச்சயம் செய்வதால் அல்ல என்பது நிச்சயமாகும் பொருள்.

यथा चायमर्थः, तथा प्रकरणशो विभज्य तत्र तत्र दर्शयिष्यामः।।

எப்படி இந்த விஷயமோ அப்படியே ஒவ்வொரு பகுதியின் அடிப்படையிலும் பிரித்து அங்காங்கு காண்பிப்போம்.

तत्रैव धर्मसंमूढचेतसो मिथ्याज्ञानवतो महति शोकसागरे निमग्नस्य अर्जुनस्य अन्यत्रात्मज्ञानादुद्धरणमपश्यन् भगवान्वासुदेवः ततः कृपया अर्जुनमुद्दिधारयिषुः आत्मज्ञानायावतारयन्नाह --

அங்கு இவ்வாராக தர்மத்தினை நிச்சயிக்க முடியாத நிலையில் உள்ளவனாக மிகவும் பெரிய சோகமெனும் கடலில் மூழ்கியிருக்கும் அர்சுனனுக்கு ஆத்மஞானத்தைத் தவிர வேறு வகையால் மேன்மையை காணாமல் பகவான் வாசுதேவர், அதனால், அர்சுனனை கரையேற்ற ஆசையுடன் ஆத்ம ஞானத்திற்க்காக இதனை கூற துவங்குகின்றார்.

श्रीभगवानुवाच –

ஸ்ரீபகவான் கூறினார்

अशोच्यानन्वशोचस्त्वं प्रज्ञावादांश्च भाषसे।
गतासूनगतासूंश्च नानुशोचन्ति पण्डिताः।। 2.11।।

வருத்தப்பட தகாததற்கு வருத்தப்படுகின்ற நீ மிகவும் புத்திசாலியைப் போன்றும் பேசுகின்றாய், போனதையும் வருவதையும் குறித்து கவலைப்படமாட்டார்கள் பண்டிதர்கள்.

अशोच्यान् इत्यादि। न शोच्या अशोच्याः भीष्मद्रोणादयः, सद्वृत्तत्वात् परमार्थस्वरूपेण च नित्यत्वात् , तान् अशोच्यान् अन्वशोचः अनुशोचितवानसि 'ते म्रियन्ते मन्निमित्तम्, अहं तैर्विनाभूतः किं करिष्यामि राज्यसुखादिना ' इति।

துன்பப்படக்கூடாதது "அசோச்யா" பீஷ்மர் துரோணர் முதலியார்கள் உண்மை வழிநடப்பவர்களானதாலும் பரமார்த்தமாக (உண்மைநிலை) நித்தியமாக இருந்தாலும் அப்படிப்பட்ட,"அசோச்யான் அன்வசோச்யா" (துன்பப்படக்கூடாதவர்களைக் குறித்து துன்பப்படும்) துன்பப்படுகின்றவனாய் இருக்கின்றாய் அவர்கள் இறப்பார்கள் என்னால் நான் அவர்கள் இல்லாமல் என்ன செய்வேன் ராஜ்யம் சுகம் முதலியவைகளைக் கொண்டு என்று.

त्वं प्रज्ञावादान् प्रज्ञावतां बुद्धिमतां वादांश्च वचनानि च भाषसे। तदेतत् मौढ्यं पाण्डित्यं च विरुद्धम् आत्मनि दर्शयसि उन्मत्त इव इत्यभिप्रायः।

"த்வம் ப்ரஞ்ஞாவதான் ச பாஷஸே" (நீ புத்திசாலிகளின் பேச்சு), அறிவுடையவர்கள் புத்தியுள்ளவர்கள் பேச்சுக்கள் கூட வசனங்கள் (கூட பேசுகின்றாய்) அந்த இப்படிப்பட்ட

மூடத்தனமும் பண்டித்தன்மையும் விரோதமானதினை ஆத்மாவில் காண்பிக்கின்றாய் பித்துபிடித்தவன் போல என்று அபிப்பிராயம்.

यस्मात् गतासून् गतप्राणान् मृतान्, अगतासून् अगतप्राणान् जीवतश्च न अनुशोचन्ति पण्डिताः आत्मज्ञाः।

ஏனென்றால் "கதா சூன" (சென்றதினையும்) பிராணன் போனவர்கள் இறந்தவர் "அகதாசூன" (வருவதினையும) வராத பிராணனையுடைவர்கள் உயிரோடிருப்பவர் பற்றி (கவலைப்படமாட்டார்கள் பண்டிதர்கள்) ஆத்மஞானிகள் "ச ந அனுசோசயன்தி பண்டிதா:"

पण्डा आत्मविषया बुद्धिः येषां ते हि पण्डिताः, 'पाण्डित्यं निर्विद्य ' इति श्रुतेः।

பண்டா (என்றால்) ஆத்மாவினை குறித்த புத்தியானது எவருக்கு உள்ளதோ அவர்களே பண்டிதர்கள்" பாண்டித்யம் நிர்வித்ய" (பாண்டித்யத்தை அடைந்து) என்கிறது ஷ்ருதி

परमार्थतस्तु तान् नित्यान् अशोच्यान् अनुशोचसि, अतो मूढोऽसि इत्यभिप्रायः।।

உண்மையிலேயே (பரமார்த்தமாக) நித்தியமான வருத்தப் படத்தாததிற்கு வருத்தப்படுகின்றாய் அதனால் மூடனாகின்றாய் என்று அபிப்பிரயம்.

कुतस्ते अशोच्याः, यतो नित्याः। कथम्? –

எங்கனம் அவர்கள் வருத்தப்படத்தகாதவர்கள் என்றால் நித்தியமானவர்களானதால் எவ்வாறு

न त्वेवाहं जातु नासं न त्वं नेमे जनाधिपाः।
न चैव न भविष्यामः सर्वे वयमतः परम्।। 2.12।।

நான் இல்லை என்ற நிலையோ, நீ இல்லாத நிலையோ அல்லது இந்த அரசர்கள் இல்லாத நிலையோ என்றும் இல்லை, நாம் தோன்றமாட்டோம் என்ற நிலையும் இல்லை அதனால் நாம் எல்லோரும் நித்தியமானவர்களே.

न तु एव जातु कदाचित् अहं नासम्, किं तु आसमेव। अतीतेषु देहोत्पत्तिविनाशेषु घटादिषु वियदिव नित्य एव अहमासमित्यभिप्रायः।

நிச்சமாக பிறக்கவில்லை எப்பொழுதும் என்றோ நான் இருக்கமாட்டேன் என்றோ எப்பொழுதும் இல்லை எப்பொழுதும் இருப்பவரே கடந்த (முன்பிருந்த) உடல்களானது தோன்றி மறைந்த பொழுதும் நித்தியமாக நிச்சயமாக நான் இருக்கின்றேன் என்று அபிப்பிராயம்.

तथा न त्वं न आसीः, किं तु आसीरेव। तथा न इमे जनाधिपाः न आसन्, किं तु आसन्नेव।

அதுபோல நீ இல்லாது போகவில்லை ஆனால் நிச்சயமாக இருந்தாய் அதுபோல, இந்த அரசர்கள் இருக்கவில்லை என்றில்லை ஆனால் இருந்தார்களேயாவர்கள்.

तथा न च एव न भविष्यामः, किं तु भविष्याम एव, सर्वे वयम् अतः अस्मात् देहविनाशात् परम् उत्तरकाले अपि। त्रिष्वपि कालेषु नित्या आत्मस्वरूपेण इत्यर्थः।

அதுபோல நாம் இதற்கு பின்னர் இல்லாதுபோவோம் என்றில்லை ஆனால் நாம் நிச்சயமாக இருப்போம் நாம் எல்லோரும் அதனால் இந்த சரீரமானது அழிந்த பின்னர் பரத்திலும் எதிர்காலத்திலும் மூன்று காலத்திலும் நித்தியமே ஆத்மசுவரூபமாக என்று பொருள்.

देहभेदानुवृत्त्या बहुवचनम्, नात्मभेदाभिप्रायेण।।

சரீரம் வேறுபடுகின்றது என்ற பிரிவினாலேயே இங்கு பன்மை ஆத்மாவனது பிரிவுடையது (பல) என்ற அபிப்பிராயத்திலில்லை.

तत्र कथमिव नित्य आत्मेति दृष्टान्तमाह –

எதனைபோல நித்தியம் ஆத்மா அங்கு என்று உதாரணம் கூறுகிறார்.

देहिनोऽस्मिन्यथा देहे कौमारं यौवनं जरा।
तथा देहान्तरप्राप्तिर्धीरस्तत्र न मुह्यति।। 2.13।।

உடலில் இருப்பார் எப்படி இந்த உடலிலுள்ள (மாற்றங்களான) குமார, யுவா மற்றும் வயோதிக நிலையிலோ அப்படியே வேறு உடலை அடைவதும் என்பதால் தீரர் அதனை குறித்து மோகம் கொள்ள மாட்டார்கள்.

देहः अस्य अस्तीति देही, तस्य देहिनो देहवतः आत्मनः अस्मिन् वर्तमाने देहे यथा येन प्रकारेण कौमारं कुमारभावो बाल्यावस्था, यौवनं यूनो भावो मध्यमावस्था, जरा वयोहानिः जीर्णावस्था, इत्येताः तिस्रः अवस्थाः अन्योन्यविलक्षणाः।

தேகம் இவருக்கு இருக்கிறது என்று தேகி (உடலிலிருப்பார்) அந்த, உடலிலிருப்பவருக்கு, உடலைப் போன்ற ஆத்மாவில் இந்த நிகழ்காலத்தில், உடலில் எப்படியோ, எந்த வகையில் கௌமாரம் குமார நிலை, பால்யநிலை, யௌவனம் யுவ நிலை, நடுவயது நிலை, ஜரா வயது அழிந்த (முதிர்ந்த) அழியும் நிலை என்று இந்த மூன்று நிலைகளும் ஒன்று மற்றொன்றிலிருந்து விலஷனமானது (வேறுபட்டது)

तासां प्रथमावस्थानाशे न नाशः, द्वितीयावस्थोपजने न उपजन नम् आत्मनः। किं तर्हि? अविक्रियस्यैव द्वितीयतृतीयावस्थाप्राप्तिः आत्मनो दृष्टा। तथा तद्वदेव देहात् अन्यो देहो देहान्तरम्, तस्य प्राप्तिः देहान्तरप्राप्तिः अविक्रियस्यैव आत्मनः इत्यर्थः। धीरो धीमान्, तत्र एवं सति न मुह्यति न मोहमापद्यते।।

அவைகளில் முதல் நிலையானாது அழிவதால் அழிவுண்டவதில்லை இரண்டாம் நிலை தோன்றுவதால் தோன்றுவதில்லை ஆத்மா, பின் எவ்வாறு, மாற்ற மற்றதான ஆத்மாவிற்க்கே இரண்டாம் மூன்றாம் நிலையுண்டாவது காணப்படுகின்றது. அப்படியே, அதுபோலவே உடலிலிருந்து வேறு வேற்றுடல் அதன் அடைவு தேகாந்தர பிராப்தி (வேற்றுடலடைவு) மாற்றமற்றதான ஆத்மாவிற்க்கே என்று பொருள் தீரர், புத்தியுள்ளவர், அங்கு, இப்படிபட்ட நிலையில், மோகிப்பதில்லை, மோகத்தை அடைவதில்லை.

यद्यपि आत्मविनाशनिमित्तो मोहो न संभवति नित्य आत्मा इति विजानतः, तथापि शीतोष्णसुखदुःखप्राप्तिनिमित्तो मोहो लौकिको दृश्यते, सुखवियोगनिमित्तो मोहः दुःखसंयोगनिमित्तश्च शोकः। इत्येतदर्जुनस्य वचनमाशङ्क्य भगवानाह –

ஆனாலும், ஆத்மாவை அழிப்பதான மோகமானது உண்டாகாது ஆத்மாவானது நித்தியம் என்று அறிபவருக்கு, இருந்தாலும் குளிர், சூடு, இன்பம் துன்பம் ஆகிய காரணத்தால் உண்டாகும் லௌகிகமான (உலக சம்பந்தப்பட்ட) மோகமானது காணப்படுகிறது. இன்பமானது விட்டகலுதலும் துன்பமானது வந்தடைதலும் என்பதே சோகம் என்று அர்சுனஐடய சொற்களை (வசனத்தை) எதிர்பார்த்து (பகவான்) கூறுகிறார்.

मात्रास्पर्शास्तु कौन्तेय शीतोष्णसुखदुःखदाः।
आगमापायिनोऽनित्यास्तांस्तितिक्षस्व भारत।। 2.14।।

இந்திரியங்கள் சேர்க்கையே குத்திபுத்திரனே குளிர், சூடு, இன்பம், துன்பம் முதலியவைகள் தருகின்றதாகின்றது. அவைகள் தோன்றி மறைவும் குணமுடையதால் அநித்தியம் ஆகும் அதனால் அவைகளை சகிப்பாயாக பாரதா.

मात्रा आभिः मीयन्ते शब्दादय इति श्रोत्रादीनि इन्द्रियाणि। मात्राणां स्पर्शाः शब्दादिभिः संयोगाः। ते शीतोष्णसुखदुःखदाः शीतम् उष्णं सुखं दुःखं च प्रयच्छन्तीति। अथवा स्पृश्यन्त इति स्पर्शाः विषयाः शब्दादयः। मात्राश्च स्पर्शाश्च शीतोष्णसुखदुःखदाः। शीतं कदाचित् सुखं कदाचित् दुःखम्। तथा उष्णमपि अनियतस्वरूपम्। सुखदुःखे पुनः नियतरूपे यतो न व्यभिचरतः। अतः ताभ्यां पृथक् शीतोष्णयोः ग्रहणम्।

மாத்ரா என்றால் அதனால் அளக்கப்படுகின்றதோ (அறியப்படுகிறதோ) சப்தம் முதலியவைகள் என்று காதுகள் (ஷ்ரோத்ரம்) முதலிய இந்திரியர்கள் (புலன்கள்) அப்படிப்பட்ட மாத்ராக்களின் ஸ்பர்ஷம் (தீண்டல்) சப்தம் முதலியவைகளின் சேர்க்கை, அலை, ஷீதோஷ்ண சுகதுக்கதா:, குளிர், சூடு, இன்பம் மற்றும் துன்பம் கொடுக்கின்றது என்று அல்லது தீண்டப்படுகின்றது என்பதால் ஸ்பர்ஷம் விஷயங்கள் (தீண்டப்படும் விஷயங்கள்) சப்தம் முதலியவை மாத்ராக்களும் ஸ்பர்ஷங்களிலும் குளிர், சூடு, இன்பம் மற்றும் துன்பம் கொடுப்பது. குளிர் என்பது சிலவேளைகளில் இன்பம் சில வேளையில் துன்பம் அதுபோல சூடும் நிச்சயமற்ற தன்மையுடையது இன்பம் - துன்பம் என்ற நிச்சயமுள்ள தன்மையில் அவை மாற்றம் கொண்டுவருவதில்லை அதனால் அலைகளிலிருந்து வேறாக (தனியாக) குளிர் மற்றும் சூடு என்பது இங்கு தரப்பட்டுள்ளது.

यस्मात् ते मात्रास्पर्शादयः आगमापायिनः आगमापायशीलाः तस्मात् अनित्याः। अतः तान् शीतोष्णादीन् तितिक्षस्व प्रसहस्व। तेषु हर्षं विषादं वा मा कार्षीः इत्यर्थः।।

எதனால் இந்த மாத்ரா மற்றும் ஸ்பர்ஷம் முதலியவைகள் ஆகமபாயின: தோன்றி மறையும் குணமுடையது அதனால் அநித்யா, (அநித்யமானது) அதனால், தான், குளிர் சூடு முதலியனவும் திதிக்ஷஸ்வ, நன்றாக சகிப்பாயாக அவைகளில் சந்தோஷமோ வருத்தமோ அடையாதே என்று பொருள்.

शीतोष्णादीन् सहतः किं स्यादिति श्रृणु --

குளிர் , சூடு முதலியவை சகிப்பவர்களுக்கு என்ன ஆகும் என்று கேள்.

यं हि न व्यथयन्त्येते पुरुषं पुरुषर्षभ।
समदुःखसुखं धीरं सोऽमृतत्वाय कल्पते।। 2.15।।

மனிதர்களில் மேன்மையானவனே, எந்த புருஷரை இந்த குளிர், சூடு முதலியவை துன்புறுத்துவதில்லையோ, துன்பம் மற்றும் இன்பத்தை சமமாக பாவிக்கும் அந்த அறிவுள்ளவர்கள் மரணமற்ற நிலையை அடைய தகுதியுள்ளவர்கள் ஆவர்.

यं हि पुरुषं समे दुःखसुखे यस्य तं समदुःखसुखं सुखदुःखप्राप्तौ हर्षविषादरहितं धीरं धीमन्तं न व्यथयन्ति न चालयन्ति नित्यात्मदर्शनात् एते यथोक्ताः शीतोष्णादयः,

யம் ஹி புருஷம் சமதுக்க சுகம் சமமாக துன்பத்திலும், இன்பத்திலும் எவருடையதோ அவரின் சம துன்பமின்பம், இன்பதுன்பத்தினை அடைந்தால் சந்தோஷம், வருத்தமில்லாமிலிருக்கும் தீரம் - அறிவுள்ளவர் ந வ்யதயந்தி - துன்புருத்துவதில்லை நித்தயமாக (நிரந்தரமாக) ஆத்மாவினை தர்சிப்பவர்களானதால் இங்கு கூறப்பட்ட குளிர், சூடு முதலியவைகள்.

सः नित्यात्मस्वरूपदर्शननिष्ठो द्वन्द्वसहिष्णुः अमृतत्वाय अमृतभावाय मोक्षायेत्यर्थः कल्पते समर्थो भवति।।

அந்த நித்தியமாக ஆத்மாவினை பார்ப்பதில் நிலைப்பட்டவர்கள் இரட்டைகளை சகிப்பவர்கள் அமிருத்தத்வாய - மரணமற்ற தன்மைக்காக மோஷத்திற்காக கல்பதே - சாமர்த்தியமுடையவர்கள் ஆவார்கள்.

इतश्च शोकमोहौ अकृत्वा शीतोष्णादिसहनं युक्तम्, यस्मात् --

இதனாலும் சோகம் மற்றும் மோகம் செய்யாமல் குளிர் மற்றும் சூட்டினை சகிப்பது சரியானது, எதனாலென்றால்

नासतो विद्यते भावो नाभावो विद्यते सतः।
उभयोरपि दृष्टोऽन्तस्त्वनयोस्तत्त्वदर्शिभिः।। 2.16।।

அசத்திற்கு (இன்மைக்கு) இருத்தல் இல்லை, இன்மைக்கு (இருத்தல்) சத் இல்லை இரண்டையும் முடிவுடையவையாக தத்துவத்தினை அறிந்தவர்கள் அறிகிறார்கள் (காண்கிறார்கள்).

न असतः अविद्यमानस्य शीतोष्णादेः सकारणस्य न विद्यते नास्ति भावो भवनम् अस्तिता। न हि शीतोष्णादि सकारणं प्रमाणैर्निरूप्यमाणं वस्तु सम्भवति। विकारो हि सः, विकारश्च व्यभिचरति। यथा घटादिसंस्थानं चक्षुषा निरूप्यमाणं मृद्व्यतिरेकेणानुपलब्धेरसत्, तथा सर्वो विकारः कारणव्यतिरेकेणानुपलब्धेरसन्।

நாஸத - இல்லாததினுடைய குளிர், சூடு முதலியலைகள் காரணத்துடன், ந வித்யதே - இல்லை, பாவோ - உண்டாகுதல் இருத்தல், குளிர், சூடு முதலியவை அதன் காரணத்தோடு பிரமாணங்கள் கொண்டு நிருபிப்பதான விஷயமாக ஆவதில்லை. மாற்றமடைவதே, அவை

மாற்றமானதும் நிரந்தரமற்றது (மாறிக்கொண்டேயிருப்பது). எப்படி பானை முதலியவைகளின் உருவமானது கண்களால் அறியப்படுவது களிமண் விடுத்து வேறொனறுமில்லாததானதால் அசத் (ஆகும்) அதுபோல எவ்வாறு மாற்றமும் காரணத்திலிருந்து வேறானதாக ஆகாததால் அசத் ஆகும்.

जन्मप्रध्वंसाभ्यां प्रागूर्ध्वं च अनुपलब्धेः कार्यस्य घटादेः मृदादिकारणस्य च तत्कारणव्यतिरेकेणानुपलब्धेरसत्त्वम्।। तदसत्त्वे सर्वाभावप्रसङ्ग इति चेत्,

தோன்றுவதறக்கு முன்னர் என்ன அழிந்தற்க்கு பின்னரும் அடையப்படுவதாக இல்லாததால். களிமண் முதலியவைகளின் காரணத்திற்கும் (உண்டாககாரணம்) அதனுடைய காரணத்திற்கும் தன்னுடைய காரணத்தினைத்தவிர வேறு வேறு அடையப்படுவதில்லாததால் அசத்தன்மை அது அசத்தக்மையுடையதானதால் எல்லாவற்றின் இன்மையடையும் நிலையுண்டாகின்றது என்றால்

न; सर्वत्र बुद्धिद्वयोपलब्धेः, सद्बुद्धिरसद्बुद्धिरिति।

இல்லை எல்லா இடத்திலும் இரண்டு வகையான புத்தியானது உண்டாகின்றது சத்புத்தி மற்றும் அசத்புத்தி என்று.

यद्विषया बुद्धिर्न व्यभिचरति, तत् सत्; यद्विषया व्यभिचरति, तदसत्; इति सदसद्विभागे बुद्धितन्त्रे स्थिते,

எந்த விஷயமான புத்தியானது மாறுதலடையாததோ அது சத், எந்த விஷயமான புத்தியானது மாறுதலடைவதோ அது அசத் என்று சத் மற்றும் அசத் பிரிவானது புத்தியின் பிடியில் (வசத்தில்) இருக்கின்றது.

सर्वत्र द्वे बुद्धी सर्वैरुपलभ्येते समानाधिकरणे न नीलोत्पलवत्, सन् घटः, सन् पटः, सन् हस्ती इति। एवं सर्वत्र। तयोर्बुद्ध्योः घटादिबुद्धिः व्यभिचरति। तथा च दर्शितम्। न तु सद्बुद्धिः। तस्मात् घटादिबुद्धिविषयः असन्, व्यभिचारात्; न तु सद्बुद्धिविषयः,अव्यभिचारात्।।

எல்லா இடத்தலும் இருவகை புத்தியானது எல்லோரும் அறிந்தவர்கள் ஒரே நிலையில் (தலத்தில்) நீலத்தாமரைப்போலல்லாமல், பானை உள்ளது, துனி உள்ளது, யானை உள்ளது, என்று இதுபோலவே எல்லா இடத்திலும் அவையிரண்டு அறிவுகளிலும் பானை முதலியவற்றில் அறிவானது மாறுகின்றது, என்பதும் முன்பே காண்பிக்கப்பட்டது, ஆனால் சத்புத்தி அல்ல (மாறுவது அல்ல) அதனால், பானை முதலிய அறிவின் விஷயமானது அசத் மாற்றமடையாததால், ஆனால் சத் அறிவின் விஷயமானது இல்லை மாற்றமடையாததால்.

घटे विनष्टे घटबुद्धौ व्यभिचरन्त्यां सद्बुद्धिरपि व्यभिचरतीति चेत्,

பானையானது அழிந்தவுடன் பானை அறிவானது மாற்றமடைவதால் சத் அறிவானதும் மாற்றமடையும் என்றால்

न; पटादावपि सद्बुद्धिदर्शनात्। विशेषणविषयैव सा सद्बुद्धिः।।

இல்லை துணி முதலியவற்றில் சத் அறிவானது காணாப்படுவதால் விசேஷத்தை விஷயமாக்குவதே அந்த சத் அறிவானது (விசேஷயை -குறிப்பு)

सद्बुद्धिवत् घटबुद्धिरपि घटान्तरे दृश्यत इति चेत्, न; पटादौ अदर्शनात्।।

சத் அறிவினைப் போல பானை அறிவும் வேறு பானையில் காணப்படுகின்றது. என்றால் தவறு, துணி முதலியவற்றில் காணப்படுவதில்லை என்பதால்.

सद्बुद्धिरपि नष्टे घटे न दृश्यत इति चेत्, न; विशेष्याभावात्। सद्बुद्धिः विशेषणविषया सती विशेष्याभावे विशेषणानुपपत्तौ किंविषया स्यात्? न तु पुनः सद्बुद्धेः विषयाभावात्।।

சத் அறிவானதும் அழிந்த பானையில் காணப்படுவதில்லை என்றால் தவறு, துணி முதலியவற்றில் காணப்படுவதில்லை. என்றால் தவறு, விசேஷ்யமானது இல்லாததால் (விசேஷ்யத்தின் - குறிக்கப்பட்டதின் இன்மையால்) சத் அறிவானது விசேஷணத்தினை விஷயமாகக்குவதாகும் போது விசேஷ்மானது இல்லாது போனால் விசேஷமானது உண்டாகாததால் எதனை வியாபிக்கும் (எதனை குறித்த விஷயமாகும்) ஆனால் மீண்டும் சத் அறிவில் (இன்மை) அல்ல விஷயத்தில் இன்மையிருப்பதால்.

एकाधिकरणत्वं घटादिविशेष्याभावे न युक्तमिति चेत्, न; 'इदमुदकम् ' इति मरीच्यादौ अन्यतराभावेऽपि सामानाधिकरण्यदर्शनात्।।

ஒரெ தலத்தில் இருக்கும் தன்மை பானை முதலிய விசேஷ்யத்தின் இன்மையில் ஏற்புடையதில்லை என்றால்.

தவறு, இது தண்ணீர் என்று மருபூமி முதலியவற்றில் வெறு மற்றதின் இன்மையிலிருந்து ஒரே தலத்தில் காணப்படுவதால்.

तस्माद्देहादेः द्वन्द्वस्य च सकारणस्य असतो न विद्यते भाव इति।

அதனால், உடல் முதலிய மற்றும் இரட்டைகளிலும் அதன் காரணத்திலும் அசத்தானதின் இருத்தலானது (உண்டாகாது) அடையப்படுவதில்லை.

तथा सतश्च आत्मनः अभावः अविद्यमानता न विद्यते, सर्वत्र अव्यभिचारात् इति अवोचाम।।

அதனால், சத: ஆத்மாவின் அபாவ: இன்மை தன்மையானது ந வித்யதே எல்லாமலும் (காலம் தேசம் முதலியவற்றில்) மாற்றமற்றதால் என்று கூறியுள்ளோம்.

एवम् आत्मानात्मनोः सदसतोः उभयोरपि दृष्टः उपलब्धः अन्तो निर्णयः सत् सदेव असत् असदेवेति, तु अनयोः यथोक्तयोः तत्त्वदर्शिभिः।

இப்படி ஆத்மா மற்றும் அனாத்மாவின் சத் மற்றும் அசத்தனாதின் (சத் - ஆத்மா, அசத்- அனாத்மா) உபயோ: (இரண்டிலும்) கூட திருஷ்ட: (காணப்படுகிறது) அடையப்படுகிறது. அந்தோ (முடிவு) தீ ர்மானம் சத் சத்தே, அசத் அசத்தே என்று, து அனயோ (இவ்விரண்டிலும்)கூறப்பட்டவைகளில் இரண்டிலும் தத்வதர்ஷி பி: (தத்துவத்தை அறிந்தவர்கள்).

तदिति सर्वनाम्, सर्वं च ब्रह्म, तस्य नाम तदिति, तद्भावः तत्त्वम्, ब्रह्मणो याथात्म्यम्। तत् द्रष्टुं शीलं येषां ते तत्त्वदर्शिनः, तैः तत्त्वदर्शिभिः।

"தத்" என்பது சர்வநாமம் (எல்லா நிலை குறிக்கும் சொல) எல்லாம் என்பதோ பிரம்மம் அதன் நாம (பெயர்) தத் என்று ஆகும். அதன் பாவம் (தன்மை) தத்துவம், பிரம்மத்தின் உண்மை நிலை அதனை காணும் தன்மை (இயல்பு) எவருடையதோ அவர்களே தத்துவ தர்ஷிகளின் அந்த தத்துவதர்ஷிகள் (தத்துவம் உணர்ந்தவர்கள் - அறிந்தவர்கள்).

त्वमपि तत्त्वदर्शिनां दृष्टिमाश्रित्य शोकं मोहं च हित्वा शीतोष्णादीनि नियतानियतरूपाणि द्वन्द्वानि 'विकारोऽयमसन्नेव मरीचिजलवन्मिथ्यावभासते' इति मनसि निश्चित्य तितिक्षस्व इत्यभिप्रायः।।

நீயும் தத்துவ தர்ஷிகளின் பார்வையை (நோக்கை) சார்ந்து சோகம் மற்றும் மோகத்தினை விடுத்து குளிர் சூடு முதலியவைகளை முறையான மற்றும் முறையற்ற தன்மையுடையவைகளான இரட்டைகள் மாற்றமடைவது இது அசத்தே மருபூமி நீர்போல பொய் தோற்றமே என்று மனதில் நிச்சயித்து சகித்துக்கொள்வாயாக என்று அபிப்பிராயம்.

किं पुनस्तत् यत् सदेव सर्वदा इति; उच्यते —

மீண்டும், அது என்ன, எந்த சத்தே எப்பொழுதும் இருப்பது என்று அதனை கூறுகிறார்.

अविनाशि तु तद्विद्धि येन सर्वमिदं ततम्।
विनाशमव्ययस्यास्य न कश्चित् कर्तुमर्हति।। 2.17।।

அறிவற்றதாக அதனை அறிவாயாக, எது இங்குகாணபடுவது எல்லாம், வியபித்துள்ளதொ, அழிவானது அழிவற்றதுடையதில் உண்டாக்க எவறாலும் இயலாது.

अविनाशि न विनष्टुं शीलं यस्येति। तु शब्दः असतो विशेषणार्थः।

<u>அவினாஷி</u> (அழிவற்றது) அழிவாயும் தன்மை இதனுடையது இல்லை என்பது <u>து</u> (நிச்சயமாக) என்ற சொல் அசத்திலிருந்து வேறுபடுத்து காண்பிக்க.

तत् विद्धि विजानीहि। किम्?

<u>தத் வித்தி</u> (அதனை அறிவாய்) அறிந்து கொள்வாய். எதனை,

येन सर्वम् इदं जगत् ततं व्याप्तं सदाख्येन ब्रह्मणा साकाशम्, आकाशेनेव घटादयः।

<u>யேன சர்வம் இதம்</u> (எதனுடையது இது எல்லாமோ) ஜகத் <u>ததம்</u> (வியாபித்ததினை) வியாபித்துள்ளது. சத் என்று கூறப்படும். பிரம்மத்தால் ஆகாயம் கூடியதாக, ஆகாயத்தினால் பானை முதலியவை போல.

विनाशम् अदर्शनम् अभावम्। अव्ययस्य न व्येति उपचयापचयौ न याति इति अव्ययं तस्य अव्ययस्य।

<u>வினாஷம்</u> (அழிவு) காணப்படாதநிலை, இன்மை <u>அவ்யயஸ்ய</u> (மாற்றம்/அ்ழிவு அற்றத்தில்) மாற்றம் அடைவதில்லை கூடுவது குறைவது ஆகியவை அடையாது என்பது அவ்யயம் அந்த அவ்யயத்தின்.

नैतत् सदाख्यं ब्रह्म स्वेन रूपेण व्येति व्यभिचरति, निरवयवत्वात्, देहादिवत्। नाप्यात्मीयेन, आत्मीयाभावात्।

இந்த சத் எனப்படும் பீரம்மமானது தன்னுடைய ரூபமாக (ஸ்வரூபமாக) மாற்றமடைவதில்லை, அழிவடைவதில்லை அவயவம் (பாகம்) அற்றதானதால் உடல் முதலியவைப் போல. தன்னுடையது (அழிவதால்) என்றும் ஆகாது தன்னுடையது என்பதில்லாத்தால்,

यथा देवदत्तो धनहान्या व्येति, न तु एवं ब्रह्म व्येति। अतः अव्ययस्य अस्य ब्रह्मणः विनाशं न कश्चित् कर्तुमर्हति, न कश्चित् अत्मानं विनाशयितुं शक्नोति ईश्वरोऽपि।

எப்படி தேவதத்தனானவன் பொருள் அழிந்ததால் அழிகிறான் (மாற்றமடைகிறான்) அப்படி பிரம்மமானது மாற்றமடையாது. அதனால் மாற்றமற்றதான. <u>அஸ்ய</u> (இதனுடைய) பிரம்மத்தின் அழிவானது **<u>ந கஸ்சித் கர்த்தும் அர்ஹதி</u>** (ஒருவரும் செய்ய இயலாது. ஒருவரும் தன்னை தானே அழிக்க இயலாது, அது ஈஷவரரேயானாலும். 17

आत्मा हि ब्रह्म, स्वात्मनि च क्रियाविरोधात्।।

ஆத்மாவே பிரம்மம், அப்படிப்பட்ட தன்னில் செயலானது உண்டாகாது என்பதால் (செய்யவர் செயலாக முடியாது)

किं पुनस्तदसत् यत्स्वात्मसत्तां व्यभिचरतीति, उच्यते --

மீண்டும், அந்த அசத் என்பது என்ன எது தன்னுடைய இருத்தலில் (சத்தை) மாற்றமடைகின்றது என்று கூறுகிறார்.

अन्तवन्त इमे देहा नित्यस्योक्ताः शरीरिणः।
अनाशिनोऽप्रमेयस्य तस्माद्युध्यस्व भारत।। 2.18।।

முடிவுடையது இந்த உடல், உடலில் இருப்பது (உடல் உடையது) நித்தயம் என்று கூறுப்பட்டுள்ளது, அது அழிவற்றதும் விஷயமாகதுமானதல், பாரதா, நீ போர் போரிடுவாயாக.

अन्तः विनाशः विद्यते येषां ते अन्तवन्तः। यथा मृगतृष्णिकादौ सद्बुद्धिः अनुवृत्ता प्रमाणनिरूपणान्ते विच्छिद्यते, स तस्य अन्तः; तथा इमे देहाः स्वप्नमायादेहादिवच्च अन्तवन्तः

<u>அந்தவந்த:</u> (முடிவடையது) முடிவு அழிவு எதற்கு இருக்கிறதோ அவை அந்தாந்தம் (முடிவுடையதாகும்) எப்படி, மருபூமியில் (உள்ள நீரில) சத் என்கிற அறிவு தொடர்ந்து பிரமாணத்தினால் நிரூபிக்கப்படுவதால் (நிச்சியக்கப்படுகிறபோது) முடிவில் அழிக்கின்றது அதுவே அதன் முடிவு அதுபோல <u>இமே தேஹா:</u> (இந்த உடல்கள்) கனவில் கானும் மாயத்தினால் உண்டாவதுமான உடலைப் போன்று முடிவுடையது ஆகும்.

नित्यस्य शरीरिणः शरीरवतः अनाशिनः अप्रमेयस्य आत्मनः अन्तवन्त इति उक्ताः विवेकिभिरित्यर्थः।

நித்யஸ்ய சரீரின: (நித்தயமான உடலை உடையவரோ) உடலை உடையவர் (தாங்குபவர்), **அனாஷின: அப்பிரமேயஸ்ய** (அழிவற்ற விஷயமாகாததான) ஆத்மாவினுடைய (உடலை) முடிவுடையது என்று **உக்தா** (கூறப்பட்டது) விவேகிகளால் என்று பொருள்.

'नित्यस्य ' 'अनाशिनः ' इति न पुनरुक्तम्; नित्यत्वस्य द्विविधत्वात् लोके, नाशस्य च।

நித்தியம் என்றும் அழிவுற்றது என்றும் மீண்டும் மீண்டும் (புணருக்தி) கூறப்பட்டதில்லை, நித்தியமானது இரண்டு வகைப்பட்டதானதால் உலகத்தில் நாசமும் கூட.

यथा देहो भस्मीभूतः अदर्शनं गतो नष्ट उच्यते। विद्यमानोऽपि यथा अन्यथा परिणतो व्याध्यादियुक्तो जातो नष्ट उच्यते।

எப்படியென்றால், உடலானது சாம்பலானபின்னர் காணப்படுவதில்லாத நிலையில் அழிந்தது என்று கூறுப்படுகிறது. அதுபோல, இருக்கும் போதும் வேறு வகையாக மாற்றமடைந்து வியாதி முதலியாவதால் பீடிக்கப்பட்டு அழிந்தது என்று கூறப்படுகின்றது.

तत्र 'नित्यस्य ' 'अनाशिनः ' इति द्विविधेनापि नाशेन असंबन्धः अस्येत्यर्थः।

(அதனால்) அங்கு அழிவுற்றதான நித்தியமான என்று இரண்டு வகையாகவும் நாசத்தில் சம்பந்தமல்லாதது இது என்று பொருள்.

अन्यथा पृथिव्यादिवदपि नित्यत्वं स्यात् आत्मनः; तत् मा भूदिति 'नित्यस्य ' 'अनाशिनः ' इत्याह।

இல்லையென்றால் பூமி முதலியவைப் போலவும், நித்தியத் தன்மையானது உண்டாகும் ஆத்மாவின், அது கூடாது என்று நித்தியமான அழிவுற்றதான என்று கூறப்பட்டது.

अप्रमेयस्य न प्रमेयस्य प्रत्यक्षादिप्रमाणैः अपरिच्छेद्यस्येत्यर्थः।।

அப்பிரமேயஸ்ய (விஷயமற்றதின்) விஷயமாகாதது (பிரமேயம் ஆகாதது) பிரத்யஷம் முதலிய பிரமாணாடடகளால் வகுக்கப்படாதது (நிச்சயிக்கப்படுகிறது) என்று பொருள்.

ननु आगमेन आत्मा परिच्छिद्यते, प्रत्यक्षादिना च पूर्वम्। न आत्मनः स्वतःसिद्धत्वात्।

ஆனால், ஆகமத்தினால் (வேதத்தால்) ஆத்மாவானாது அறியப்பபடுகின்றது அதனால் பிரத்யஷம் முதலியவற்றாலும் முதலில் (முன்னரே) (பிரத்யஷம், அனுமானம் பின்னர் ஆகமம் என்பதால்) தவறு ஆத்மாவானது தானே நிச்சயாமாவதால் (ஸ்வத:- தானே)

सिद्धे हि आत्मनि प्रमातरि प्रमित्सोः प्रमाणान्वेषणा भवति।

(சித்தம் : நிரூபனமாவது) நிரூபிக்கப்படும் (மற்றதால்) என்றாலே ஆத்மாவில் அறிபவரானதில், அறியும் ஆசையுள்ளவரால், பிரமானத்தினை குறித்த தேடுதல் உண்டாகும்.

न हि पूर्वम् 'इत्थमहम् ' इति आत्मानमप्रमाय पश्चात् प्रमेयपरिच्छेदाय प्रवर्तते। न हि आत्मा नाम कस्यचित् अप्रसिद्धो भवति। शास्त्रं तु अन्त्यं प्रमाणम् अतद्धर्माध्यारोपणमात्रनिवर्तकत्वेन प्रमाणत्वम् आत्मनः प्रतिपद्यते, न तु अज्ञातार्थज्ञापकत्वेन।

ஒருவரும் முன்னரே "நான் இப்படி" என்று தன்னை அறியாமல் பின்னர் அறிவதற்காக பிரவிருத்திப்பதில்லை. ஆத்மானவானது (தான்) ஒருவருக்கும் அறியப்படாதது என்றும் ஆவதில்லை. ஷாஸ்திரமே நிச்சயமாக்க முடிவனா பிரமாணம், அதல்லாமல் (ஆத்மாவல்லாத அனாத்மா) ஏற்றிப்பார்த்தலை நீக்குவதனாலேயே பிரமானத் தன்மையானது ஆத்மாவில் அடைகின்றது, அதல்லாமல் அறியாத பொருளை அறிவிப்பதாக இல்லை.

तथा च श्रुतिः -- 'यत्साक्षादपरोक्षाद्ब्रह्म य आत्मा सर्वान्तरः ' इति।।

அதனையே ஷ்ருதியும் "யத் சாஷாதபரோஷாத்ப்ரம்ம ய ஆத்மா சர்வாந்தர:" (எது நேரடியான அனுபவமாக இருக்கிறதோ அதுவே பிரம்மம், எந்த ஆத்மா எல்லாரிலும் இருக்கிறதோ) என்று

यस्मादेवं नित्यः अविक्रियश्च आत्मा तस्मात् युध्यस्व, युद्धात् उपरमं मा कार्षीः इत्यर्थः।।

எதனால், இப்படி நித்தியமாகவும் மாற்றமடையததுமாக ஆத்மாமோ, தஸ்மாத் யுத்யஸ்வ (அதனால் போரிடுவாய்) போரிலிருந்து புறமுதுகு காட்டி செல்லாதே என்று பொருள்.

न हि अत्र युद्धकर्तव्यता विधीयते, युद्धे प्रवृत्त एव हि असौ शोकमोहप्रतिबद्धः तूष्णीमास्ते। अतः तस्य प्रतिबन्धापनयनमात्रं भगवता क्रियते। तस्मात् 'युध्यस्व ' इति अनुवादमात्रम् , न विधिः।।

இங்கு போரினை செய்ய வேண்டும் என்று விதிக்கவில்லை. (கட்டளை இடவில்லை) போரில் பிரவிருத்திதவனாகவே இருக்கும் அவன் சோகம் மற்றும் மோகத்தினால் தடையப்பட்டு மௌனமாக இருக்கிறான். அவனின் கடமையை தடையினை நீக்குவதினை மட்டும் பகவான் செய்கிறார். அதனால் யுத்யஸ்வ (போரிடுவாயாக) என்பது மறுமொழி தலேயாகும் விதி அல்ல (கட்டளை அல்ல).

शोकमोहादिसंसारकारणनिवृत्त्यर्थं गीताशास्त्रम्, न प्रवर्तकम् इत्येतस्यार्थस्य साक्षिभूते ऋचौ आनिनाय भगवान्।

சோகம், மோசம் முதலிய சம்சாரத்திற்கு காரணத்தை நீக்குவதற்க்கே கீதா ஷாஸ்திரம் அதனை (அதனில்) பிரவிருத்திக்க அல்ல. இந்த பொருளை குறிப்பதான இரண்டு ரிசாக்களை (சுலோகங்களை, மந்திரங்களை) எடுத்து காட்டுகின்றார் பகவான்.

यत्तु मन्यसे 'युद्धे भीष्मादयो मया हन्यन्ते ' 'अहमेव तेषां हन्ता ' इति, एषा बुद्धिः मृषैव ते। कथम्? –

எவர் நினைக்கின்றாரோ போரில் பிஷ்மர் முதலியவர்கள் என்னால் கொல்லப்படுவார்கள், நானே அவர்களை கொல்பவன் என்று இந்த உன்னுடைய அறிவானது பொய்யானதே (தவறானதே) ஆகும். எவ்வாறு

य एनं वेत्ति हन्तारं यश्चैनं मन्यते हतम्।
उभौ तौ न विजानीतो नायं हन्ति न हन्यते।। 2.19।।

எவர் இவர்களை கொன்றவன் நான் என்றோ நான் கொல்லப்பட்டேன் என்றோ நினைக்கின்றாரோ, அவர்கள் இருவரும் உண்மையை அறியாதவர் இது (ஆத்மா) கொல்லுவதும் இல்லை கொலை செய்யப்படுவதும் இல்லை. 19

य एनं प्रकृतं देहिनं वेत्ति विजानाति हन्तारं हननक्रियायाः कर्तारं यश्च एनम् अन्यो मन्यते हतं देहहननेन 'हतः अहम् ' इति हननक्रियायाः कर्मभूतम्, तौ उभौ न विजानीतः न ज्ञातवन्तौ अविवेकेन आत्मानम्।

ய ஏனம் (எவர் இதனை) இந்த பகுதியில் பேசப்படும் தேகியை **வேத்தி** (அறிகின்றாரோ) தெரிந்து கொள்கிறாரோ **ஹன்தாரம்** (கொலை செய்பவர்) கொலை என்கிற செயலினை புரிபவர் என்று **ய: ச ஏனம்** (எவரும் இதனை) மற்றவர்கள் **மன்யதே ஹதம்** (நினைக்கின்றாரோ கொல்லப்பட்டது என்று) உடலை அழிப்பதால் "நான் அழிந்தேன் என்று" கொலை செயலுக்கு கர்மமாக **தௌ உபௌ ந விஜானநீத:** (அவர்கள் இருவரும் அறியவில்லை) தெரிந்தவரில்லை விவேகமின்மையால் ஆத்மாவினை "நான்" என்ற என்னைத்திற்க்கு விஷயமாக.

'हन्ता अहम् ' 'हतः अस्मि अहम् ' इति देहहननेन आत्मानमहंप्रत्ययविषयं यौ विजानीतः तौ आत्मस्वरूपानभिज्ञौ इत्यर्थः।

"கொன்றவன் நான், கொல்லப்பட்டவன் நான்" என்று உடல் அழிவதினால் ஆத்மாவினை (அழிந்ததாக) எவர் அறிகிறாரோ அவர்கள் ஆத்மாவின் சுவரூபத்தினை அறியாதவர்கள் என்று பொருள்.

यस्मात् न अयम् आत्मा हन्ति न हननक्रियायाः कर्ता भवति, न च हन्यते न च कर्म भवतीत्यर्थः, अविक्रियत्वात्।।

எதனால் <u>ந அயம்</u> (அல்ல இது) ஆத்மா <u>ஹன்தி</u> (கொல்வது) கொலை என்கின்ற செயலினை செய்பவர் ஆவதில்லை <u>ந ஹன்யதே</u> (கொல்வது இல்லை) கர்மமும் ஆவதில்லை என்று பொருள், செயலற்றதானதால் -19

कथमविक्रय आत्मेति द्वितीयो मन्त्रः --

எவ்வாறு செயலற்றது. ஆத்மா என்பது இரண்டாம் மந்திரம்.

न जायते म्रियते वा कदाचि-
न्नायं भूत्वा भविता वा न भूयः।
अजो नित्यः शाश्वतोऽयं पुराणो
न हन्यते हन्यमाने शरीरे।। 2.20।।

பிறப்பதில்லை, இறப்பதில்லை எப்பொழுதும், இது உண்டாவாதில்லை அதனால் அழிவதில்லை, பிறப்பில்லாதது, நித்தியானது, நிரந்தரமானது. இது பழமையானது இது அழிவடையாதது. அழிவடையும் உடலில் -20

न जायते न उत्पद्यते, जनिलक्षणा वस्तुविक्रिया न आत्मनो विद्यते इत्यर्थः। तथा न म्रियते वा। वाशब्दः चार्थे। न म्रियते च इति अन्त्या विनाशलक्षणा विक्रिया प्रतिषिध्यते।

<u>ந.ஜாயதே</u> (உண்டாவதில்லை) உற்பத்தியடைவதில்லை பிறப்பு என்பதான வஸ்துவின் மாற்றமானது ஆத்மாவில் இல்லை என்று பொருள். <u>ந.ம்ரியதே வா</u> (இறப்பதோ அல்ல) வா (அகவோ) என்கிற சொல் (கூட) என்பதின் பொருளில் இறப்பதும் இல்லை என்று முடிவான அழிவான மாற்றமானது நிராகரிக்கப்படுகின்றது.

कदाचिच्छब्दः सर्वविक्रियाप्रतिषेधैः संबध्यते -- न कदाचित् जायते, न कदाचित् म्रियते, इत्येवम्।

கதாசித் (எப்பொழுதும்) என்ற சொல் எல்லா மாற்றதினையும் நிராகரிப்பதினை சமபந்தம் செய்கின்றது (உணர்த்துகின்றது) எப்பொழுதும் தோன்றுவதில்லை, எப்பொழுதும் இறப்பதில்லை என்பது முதலாக.

यस्मात् अयम् आत्मा भूत्वा भवनक्रियामनुभूय पश्चात् अभविता अभावं गन्ता न भूयः पुनः, तस्मात् न म्रियते। यो हि भूत्वा न भविता स म्रियत इत्युच्यते लोके।

எதனால் அயம் (இது) ஆத்மா பூத்வா (உண்டாகி) தோற்றம் எனும் செயலை அடைந்து பின்னர் அபவிதா (இன்மைஅடைந்து) இன்மையை அடைவது ந பூய: (அழிவதில்லை) மீண்டும் அதனால் அழிவதில்லை. எவர் தோன்றிய பின்னர் இருப்பதில்லையோ அவர் இறக்கிறார் என்று உலக்கத்தில் கூறுவர்.

वाशब्दात् न शब्दाच्च अयमात्मा अभूत्वा वा भविता देहवत् न भूयः। तस्मात् न जायते। यो हि अभूत्वा भविता स जायत इत्युच्यते। नैवमात्मा। अतो न जायते। यस्मादेवं तस्मात् अजः, यस्मात् न म्रियते तस्मात् नित्यश्च। यद्यपि आद्यन्तयोर्विक्रिययोः प्रतिषेधे सर्वा विक्रियाः प्रतिषिद्धा भवन्ति, तथापि मध्यभाविनीनां विक्रियाणां स्वशब्दैरेव प्रतिषेधः कर्तव्यः अनुक्तानामपि यौवनादिसमस्तविक्रियाणां प्रतिषेधो यथा स्यात् इत्याह -- शाश्वत इत्यादिना।

வா (ஆகவோ) என்ற சொல்லினாலும் ந (இல்லை) என்ற சொல்லினாலும் இந்த ஆத்மா முன்னார் இல்லாமல் பின்னர் தோன்றுவதோ உடலை போன்று இன்மையை அடைவதில்லை. ஆதனால் மீண்டும் தோன்றுவதில்லை எவரொருவர் முன்பு இல்லாமல் பின்னர் தோன்றுகிறாரோ அவர் பிறந்தார் என்று கூறுவார். ஆதுபோல் ஆத்மா இல்லை அதனால் பிறப்பதில்லை. எதனால் இப்படியோ அதனால் அஜ: (பிறப்பதில்லை) எதனால் இறப்பதில்லை அதனால் நித்ய: (நித்தியமானது) நித்தியமானதும் முதல் மற்றும் முடிவான மாற்றங்களை நிராகரிப்பதாலேயே எல்லா மாற்றங்களும் நிராகரிக்கப்பட்டதாக ஆகின்றது என்றாலும் நடுவில் உள்ள மாற்றங்களை முக்கியமான (அதன் பொருளுணர்த்தும்) சொற்க்கள் கொண்ட அதன் விஷயத்தை நிராகரிக்கவேண்டும் என்று கூறப்படாததினையும் யௌவனம் முதலிய எல்லா மாற்றங்களையும் நிராகரிக்கப்பட்டதாக ஆகவேண்டும் என்று கூறுகிறார் ஷாஷ்வத (நிரந்தரமாக) என்பது முதலியதால்.

शाश्वत इति अपक्षयलक्षणा विक्रिया प्रतिषिध्यते। शश्वद्भवः शाश्वतः। न अपक्षीयते स्वरूपेण, निरवयवत्वात्। नापि गुणक्षयेण अपक्षयः, निर्गुणत्वात्।

ஷாஷ்வத என்பது அபக்ஷயம் (தேய்கிறது) என்பதினை குறிக்கும் மாற்றம் நிராகரிக்கப்படுகிறது, எப்பொழுதும் இருப்பது ஷாஷ்வதும் தேய்தலடைவதில்லை சுவரூபத்தோடு அவயவமற்றதானதால், குணமற்றதாலும் குணமானது அழிவதில்லை தேய்வதுமில்லை.

अपक्षयविपरीतापि वृद्धिलक्षणा विक्रिया प्रतिषिध्यते -- पुराण इति। यो हि अवयवागमेन उपचीयते स वर्धते अभिनव इति च उच्यते। अयं तु आत्मा निरवयवत्वात् पुरापि नव एवेति पुराणः; न वर्धते इत्यर्थः। तथा न हन्यते। हन्तिः अत्र विपरिणामार्थे द्रष्टव्यः अपुनरुक्ततायै। न विपरिणम्यते इत्यर्थः। हन्यमाने विपरिणम्यमानेऽपि शरीरे। अस्मिन् मन्त्रे षड् भावविकारा लौकिकवस्तुविक्रिया आत्मनि प्रतिषिध्यन्ते। सर्वप्रकारविक्रियारहित आत्मा इति वाक्यार्थः। यस्मादेवं तस्मात् 'उभौ तौ न विजानीतः ' इति पूर्वेण मन्त्रेण अस्य संबन्धः।।

அபக்ஷயத்திற்க்கு (தேய்தலுக்கு) எதிர்பதமான வளர்ச்சி என்பதான மாற்றமும் நிராகரிக்கப்படுகிறது **<u>புராண:</u>** (பழைய) என்று எந்த ஒன்று ஒரு அவயவம் (பாகம்) சேருவதனால் பெரிதாகிறதோ அதுவே வளர்கிறது, என்று கூறுவர். இந்த ஆத்மாவானது அவயவமற்றதானதால் பழையதானாலும் புதியதே என்பதால் புராண: வளர்ச்சியை அடைவதில்லை என்று பொருள் ஆதனால் **<u>ந ஹன்பதே</u>** (அழிவதில்லை) மாற்றமடைவதில்லை **<u>ஹன்யமானே</u>** (அழிவதான) மாற்றமடைவாதானதாகும் **<u>ஷரீரே</u>** (உடலில்), சரீரத்தில் கொல்வது என்பது இங்கு மாற்றம் என்ற பொருளில் அறிவேண்டும். புணருக்தி (மீண்டும் கூறுதல்) தோஷம் அடையாதிருக்க மாற்றமடைவதில்லை என்று பொருள் இந்த மந்திரத்தில் ஆறுநிலை மாற்றங்களான உலகத்திலுள்ள பொருளில் உண்டாகும் மாற்றத்தினைஆத்மாவில் நிராகரிக்கின்றார். ஏல்லாவகையான மாற்றமற்றது ஆத்மா என்று வாக்கிய பொருள். எதனால் இவ்வாறோ அதனால் இருவரும் அதனை அறியவில்லை என்று முன்புள்ள மந்திரத்துடன் இதன் சம்பந்தம்.

'य एनं वेत्ति हन्तारम् ' इत्यनेन मन्त्रेण हननक्रियायाः कर्ता कर्म च न भवति इति प्रतिज्ञाय, 'न जायते ' इत्यनेन अविक्रियत्वं हेतुमुक्त्वा प्रतिज्ञातार्थमुपसंहरति --

"ய ஏனம் வேத்தி ஹன்தாரம்" (எவர் தன்னை அழிப்பாராக அறிகின்றாரோ) என்பதான இந்த மத்திரத்தினால் அழிக்கும் தொழிலுக்கு செய்பவராகவும்,செயலாகவும் ஆவதில்லை என்று சூலுரைத்து "ந ஜாயதே" (பிறப்பதில்லை) என்பதால் செயலற்ற தண்மைக்கு காரணம் கூறி சூலுரைத்த விஷயத்தினை முடிக்கின்றனர்.

वेदाविनाशिनं नित्यं य एनमजमव्ययम्।
कथं स पुरुषः पार्थ कं घातयति हन्ति कम्।। 2.21।।

वेद विजानाति अविनाशिनम् अन्त्यभावविकाररहितं नित्यं विपरिणामरहितं यो वेद इति संबन्धः। एनं पूर्वेण मन्त्रेणोक्तलक्षणम् अजं जन्मरहितम् अव्ययम् अपक्षयरहितं

வேத (அறிகிறார்) அறிகின்றார் அவினாஷினம் (அழிவற்றவர்) கடைசிபாவமானது (வினஷ்யதி - அழிகின்றது) அடையாதது நித்யம் (நிரந்தரமானது) மாற்றமற்றது யோ (எவர்) அறிகின்றார் என்று சம்பந்தம். ஏனம் (இதனை) முன்புள்ள மந்திரத்தினால் கூறப்பிட்ட லஷணத்தையுடைய அஜம் (உண்டாகாத) பிறப்பற்றது அவ்யயம் (மாற்றமற்றது) அழிவு இல்லாதது.

कथं केन प्रकारेण सः विद्वान् पुरुषः अधिकृतः हन्ति हननक्रिया करोति, कथं वा घातयति हन्तारं प्रयोजयति।

கதம் (எவ்வாறு) எந்த முறையால் ஸ (அவர்) வித்வான் புருஷ (சாதகர், அதிகாரி) அதிகாரத்தையுடையவன் ஹந்தி (அழிப்பது) அழிக்கும் செயலை செய்வது எவ்வாறு காதயதி (கொலை செய்விக்கிறார்) கொலை செய்பவரை தூண்டுகின்றனர்.

न कथञ्चित् कञ्चित् हन्ति, न कथञ्चित् कञ्चित् घातयति इति उभयत्र आक्षेप एवार्थः, प्रश्नार्थासंभवात्। हेत्वर्थस्य च अविक्रियत्वस्य तुल्यत्वात् विदुषः सर्वकर्मप्रतिषेध एव प्रकरणार्थः अभिप्रेतो भगवता। हन्तेस्तु आक्षेपः उदाहरणार्थत्वेन कथितः।। विदुषः कं कर्मासंभवहेतुविशेषं पश्यन् कर्माण्याक्षिपति भगवान् 'कथं स पुरुषः' इति।

எதனையும் எவரையும் அழிப்பதில்லை, எதனையும் எவரையும் அழிப்பதினை தூண்டுவதில்லை என்று இரண்டு நிலைகளிலும் நிராகரணமே பொருள் கேள்வி என்ற பொருளில் உண்டாக இயலாது காரணத்தை குறிப்பதான செயலற்ற தன்மையென்பது சமமானதால் ஞானிகளுக்கு எல்லாகர்மத்தினையும் நிராகரிப்பதே பிரகரணத்தின் பொருள் ஏற்க்கப்படுகிறது பகவானால் அழித்தல் செயலின் எதிர்ப்போ (நிராகரணமோ) உதாரணத்திற்காக வித்வான்களில் எந்த, கர்மமானது சம்பந்தமில்லாததற்க்கு விசேஷமான காரணத்தை கண்டு கர்மங்களை நிராகரிக்கின்றார் பகவான் "கதம் ஸ புருஷ" (எவ்வாறு அந்த மனிதர்) என்று

ननु उक्त एवात्मनः अविक्रियत्वं सर्वकर्मासंभवकारणविशेषः।

ஆனால், கூறப்பட்டதேயாகும் ஆத்மாவின் செயலற்றதன்மை (மாற்றமற்றதன்மை) எல்லா கர்மங்களும் இயலாததற்க்கு விசேஷ காரணம் என்று.

सत्यमुक्तः। न तु सः कारणविशेषः, अन्यत्वात् विदुषः अविक्रियादात्मनः। न हि अविक्रियं स्थाणुं विदितवतः कर्म न संभवति इति चेत्,

உண்மை (பாதி கூற்றினை ஏற்பதில் கூறப்படுவது - சத்யம்). கூறப்பட்டதேயாகும். ஆனால் விசேஷமான காரணம் அல்ல, வேறானவரானதால், வித்வான் மாற்றமற்றவரானதால் ஆத்மாவிலிருந்து என்று, ஆனால் மாற்றமற்றதான (செயல்) துணை அறிந்தவரினால் கர்மம். உண்டான இயலாது என்றால்.

न; विदुषः आत्मत्वात्। न देहादिसंघातस्य विद्वत्ता। अतः पारिशेष्यात् असंहतः आत्मा विद्वान् अविक्रियः इति तस्य विदुषः कर्मासंभवात् आक्षेपो युक्तः 'कथं स पुरुषः ' इति। यथा बुद्ध्याद्याहृतस्य शब्दाद्यर्थस्य अविक्रिय एव सन् बुद्धिवृत्त्यविवेकविज्ञानेन अविद्यया उपलब्धा आत्मा कल्प्यते,

தவறு, வித்வான்கள் ஆத்மாவேயானதால், தேகம் முதலியதுடன் சம்பந்தமுள்ளவருக்கு ஞானம் உண்டாவதில்லை. ஆதனால், பாரிசேஷமாக (மாற்றவைகளை நீக்கியதால் பாக்கியிருப்பதாக) சம்பந்தபடாததான ஆத்மா வித்வானே (அவரே) மாற்ற மற்றவர் என்று அப்படிப்பட்ட விதிவான்களுக்கு கர்மமானது இயலாததால் நிராகரணம் ஏற்புடையதே "தாம் ஸ புருஷ" (எவ்வாறு அந்த மனிதர்) என்று அதாவது, புத்தி முதலியவையில் அறியப்படும் சப்தம் முதலியன விஷயங்கள் மாற்றமற்றவராகவே இருந்து புத்தி விருத்தியின் (என்ன அலை) விவேகமற்ற அறிலினால் அவித்தையில் அடையப்பட்டதினை ஆத்மா என்று கற்பனை செய்கிறனர்.

एवमेव आत्मानात्मविवेकज्ञानेन बुद्धिवृत्त्या विद्यया असत्यरूपयैव परमार्थतः अविक्रिय एव आत्मा विद्वानुच्यते।

ஆதுபோலவே ஆத்மா மற்றும் அநாத்மாவின் விவேக ஞானத்தால் புத்தி விருத்தியினால் வித்யையினால், அசத் (சத்யமல்லாத்தாகவே) இருந்தாலும் பரமார்த்தமாக மற்றமற்றதாகவே ஆத்மா (உள்ளது என்று) வித்வான் கூறுகிறார்.

विदुषः कर्मासंभववचनात् यानि कर्माणि शास्त्रेण विधीयन्ते तानि अविदुषो विहितानि इति भगवतो निश्चयोऽवगम्यते।।

வித்வான்களுக்கு கர்மமானது இயலாது என்ற வசனத்தினால் எந்தெந்த கர்மங்கலானது சாஸ்திரத்தால் விதிக்கப்பட்டதோ வித்வானல்லாதவருக்கு விதிக்கப்பட்டவை என்று பகவானின் தீர்மானம் என்று புரிகின்றது.

ननु विद्यापि अविदुष एव विधीयते, विदितविद्यस्य पिष्टपेषणवत् विद्याविधानानर्थक्यात्। तत्र अविदुषः कर्माणि विधीयन्ते न विदुषः इति विशेषो नोपपद्यते इति चेत्,

ஆனால் வித்யாவும் கூட வித்வானல்லாதவருக்கே விதிக்கப்பட்டது ஞானமடைந்தவர்களுக்கு அரைந்தமாவை அறைப்பதுபோல வித்யையினை விதிப்பது பொருளற்றது என்பதால் அங்கு வித்வானல்லாதவருக்கு கர்மங்கள் விதிக்கப்பட்டது. வித்வான்களுக்கு அல்ல என்ற விசேஷம் ஏற்புடையதில்லை.

न; अनुष्ठेयस्य भावाभावविशेषोपपत्तेः। अग्निहोत्रादिविध्यर्थज्ञानोत्तरकालम् अग्निहोत्रादिकर्म अनेकसाधनोपसंहारपूर्वकमनुष्ठेयम् 'कर्ता अहम्, मम कर्तव्यम् ' इत्येवंप्रकारविज्ञानवतः अविदुषः यथा अनुष्ठेयं भवति, न तु तथा 'न जायते ' इत्याद्यात्मस्वरूपविध्यर्थज्ञानोत्तरकालभावि किञ्चिदनुष्ठेयं भवति;

தவறு, அனுஷ்டிக்கப்படுவதின் பாவம் (இருத்தல்) மற்றும் அபாவம் (இன்மை) என்கிற விசேஷம் இயலும் என்பதால் அக்னிஹேத்ரம் முதலிய விதியின் பொருளானது அறிந்த பின்னர்அக்னிஹோத்ரம் முதலிய கர்மம் பல கர்மங்கள் கூடியதாக முறையாக அனுஷ்டிக்கப்படவேண்டும். "கர்த்தா அஹம் மம கர்த்தவ்யம்" (நான் செய்பவன், என்னால் செய்யப்படவேண்டியது) என்று இப்படிப்பட்ட அறிவுடையவரான வித்வானல்லாதவர் எவ்வாறு அனுஷ்டிப்பதாக ஆகின்றதோ அவ்வாறல்ல "ந ஜாயதே" (பிறப்பதில்லை) முதலியவை ஆத்மாவின் சுவருபத்தினை விதித்ததின் பொருளானது அறிந்தபின்னர், ஏதாவது செய்யப்படவேண்டியது இருப்பது

किं तु 'नाहं कर्ता, नाहं भोक्ता ' इत्याद्यात्मैकत्वाकर्तृत्वादिविषयज्ञानात् नान्यदुत्पद्यते इति एष विशेष उपपद्यते।

ஆனால், நான் செய்பவனில்லை நான் அனுபவிப்பனில்லை என்பதான ஆத்மாவின் ஒருமையை (ஜீவன் - பிரம்மம் வேறல்லாததை) செயலற்ற தன்மை முதலியதை அறிந்த பின்னர் வேறெதுவும் உண்டாவதில்லை என்கிற இந்த விசேஷம் இருக்கும்.

यः पुनः 'कर्ता अहम् ' इति वेत्ति आत्मानम्, तस्य 'मम इदं कर्तव्यम् ' इति अवश्यंभाविनी बुद्धिः स्यात्; तदपेक्षया सः अधिक्रियते इति तं प्रति कर्माणि संभवन्ति। स च अविद्वान् ' उभौ तौ न विजानीतः ' इति वचनात्

எவர் மீண்டும் "செய்பவன் நான்" என்று அறிகின்றாரோ ஆத்மாவினை அவருக்கு என்னால் இது செய்யப்படவேண்டும் என்கிற நிச்சியமாக உண்டாகும் அறிவானது உண்டாகும், அதன்பொருட்டு எவர் முயர்ச்சிக்கின்றாரோ அவருக்கு கர்மங்கள் (விதிக்கப்பட்டது). அந்த வித்வானல்லாதவரையே "அவர் இருவரும் அதனை அறியமாட்டார்" என்கிற வசனத்தால் (குறிப்பிடப்பட்டது).

विशेषितस्य च विदुषः कर्माक्षेपवचनाच्च 'कथं स पुरुषः ' इति। तस्मात् विशेषितस्य अविक्रियात्मदर्शिनः विदुषः मुमुक्षोश्च सर्वकर्मसंन्यासे एव अधिकारः।

விசேஷணங்களால் கூறப்பட்டார் வித்வான் கர்மத்தை நிராகரிக்கும் வசனத்தால் "எவ்வாறு அந்த மனிதர்" என்று அதனால் விசேஷிக்கப்பட்டவரான செயலற்றவரான ஆத்மதர்ஷிகளான வித்வான்களுக்கும் முமுக்ஷுக்களுக்கும் எல்லா கர்மத்தினையும் சன்யாசத்திலேயே (முறையாக விடுதல்) அதிகாரம் (தகுதி)

अत एव भगवान् नारायणः सांख्यान् विदुषः अविदुषश्च कर्मिणः प्रविभज्य द्वे निष्ठे ग्राहयति -- 'ज्ञानयोगेन सांख्यानां कर्मयोगेन योगिनाम् ' इति।

அதனாலேயே பகவான் நாராயணன் சாங்கியர்களை வித்வான்களுக்கும் கர்மிகளான வித்வானல்லாதவர்களிடையும் பிரித்து இரண்டு நிஷ்டையை (நிலைபாட்டினை) உபதேசிக்கிறார். ஞானயோகத்தினால் சாங்கியர்களும் கார்மயோகத்தால் யோகிகளும் என்று.

तथा च पुत्राय आह भगवान् व्यासः -- 'द्वाविमावथ पन्थानौ ' इत्यादि। तथा च क्रियापथश्चैव पुरस्तात् पश्चात्संन्यासश्चेति।

அதனாலேயே மகனுக்கு (இங்கனம்) கூறினார் பகவான் வியாசர் "த்வவிமாவத பந்தாநௌ" (இந்த இரண்டு வழிகள்) என்பது முதலிய அதுபோல "க்ரியாபதஸ்சைவ புரஸ்தாத் பஸ்சாத் சன்யாஸாச்"" (செயல் (கர்ம) வழியாக முதலிலும் பின்னால் சன்யாசமும்) என்று

एतमेव विभागं पुनः पुनर्दर्शयिष्यति भगवान् -- अतत्त्ववित् 'अहंकारविमूढात्मा कर्ताहमिति मन्यते ', तत्त्ववित्तु नाहं करोमि इति। तथा च 'सर्वकर्माणि मनसा संन्यस्यास्ते ' इत्यादि।।

இந்த பிரிவினையே மீண்டும் மீண்டும் காண்பிக்கின்றார் பகவான் "அதத்வவித்து அஹங்கார விமூடாத்மா கர்தாஹம் இதி மன்யதே" (தத்துவத்தை அறியாதவரோ முட்டாளானவரானதால் தானே செய்பவன் என்று நினைக்கிறார்) "தத்வவித்து ந அஹம் கரோமி" (தத்தவத்தையுணர்ந்தவரோ நான் செய்யவில்லை) என்று அதுபோல "சர்வகர்மாணி மனஸா சன்யஸ்யாஸ்தே" (எல்லா காரியங்களையும் சன்னியாஸம் செய்து (முறையாக விட்டு) இருக்கிரார்) என்று முதலிய.

तत्र केचित्पण्डितंमन्या वदन्ति -- 'जन्मादिषड्भावविक्रियारहितः अविक्रियः अकर्ता एकः अहमात्मा ' इति न कस्यचित् ज्ञानम् उत्पद्यते, यस्मिन् सति सर्वकर्मसंन्यासः उपदिश्यते इति।

அதனில் சில தன்னை பண்டிதன் என்றென்னுபவர் கூறுகின்றார் ஜன்மம் முதலிய ஆறு பாவா விகாரங்களும் (மாற்றம்) இல்லாத மாற்றமற்றதான செயலற்றதொன்றெ ஆத்மா என்று எவருக்கும் அறிவானது உண்டாவதில்லை எது உண்டாமைல் மட்டுமே எல்லா கர்மங்களினையும் சன்யாசம் செய்ய உபதேசமுண்டாகும்

तन्न; 'न जायते ' इत्यादिशास्त्रोपदेशानर्थक्यप्रसङ्गात्।

தவறு, "ந ஜாயதே" (பிறப்பதில்லை) முதலிய சாஸ்திர உபதேசம் பொருளற்றாகும்

यथा च शास्त्रोपदेशसामर्थ्यात् धर्माधर्मास्तित्वविज्ञानं कर्तुश्च देहान्तरसंबन्धविज्ञानमुत्पद्यते, तथा शास्त्रात् तस्यैव आत्मनः अविक्रियत्वाकर्तृत्वैकत्वादिविज्ञानं कस्मात् नोत्पद्यते इति प्रष्टव्याः ते। करणागोचरत्वात् इति चेत्, न; 'मनसैवानुद्रष्टव्यम् ' इति श्रुतेः। शास्त्राचार्योपदेशशमदमादिसंस्कृतं मनः आत्मदर्शने करणम्। तथा च तदधिगमाय अनुमाने आगमे च सति ज्ञानं नोत्पद्यत इति साहसमात्रमेतत्।

எப்படி சாஸ்திர உபதேசத்தில் சக்தியினால் தர்மத்தின் இருத்தலை குறித்த ஞானமானதும் செய்பவருக்கு வேறுடல் சம்பந்தப்பட்ட ஞானமே உண்டாகுமோ அப்படியே சாஸ்திரத்தால் அந்த ஆத்மாவிற்கே செயலற்ற, செய்பவரற்ற, ஒன்றான முதலிய ஞானம் எதனால்(என்ன காரணத்தல்) உண்டகாது என்று கேட்கவேண்டும் கருவிகளால் (புலன்களால்) அறியப்படாததால் என்றால் தவறு, "மனஸைவனானுத்ரஷடவ்யம்" (மனதினாலேயே பார்க்கவேண்டும்) என்கிறது ஷ்ருதி. சாஸ்த்திர், ஆச்சாரிய உபதேசத்தால் ஷமம் (ஞானேந்திரியத்தை அடக்குதல்) தமத்தினால் (கர்மேந்திரயத்தை அடக்குதல்) பக்குவப்பட்ட மனதானது ஆத்மாவை அடைய காரணமாகிறது (கருவியாகிறது)அதனால் அதனை அடைவதற்க்காக அனுபவமும் எழும் ஆகமும் (வேதமும்) இருந்தபொழுதும் ஞானம் உண்டாகாதென்றால் வெறும் பேச்சேயாகும்.

ज्ञानं च उत्पद्यमानं तद्विपरीतमज्ञानम् अवश्यं बाधते इत्यभ्युपगन्तव्यम्। तच्च अज्ञानं दर्शितम् 'हन्ता अहम् , हतः अस्मि ' इति 'उभौ तौ न विजानीतः ' इति। अत्र च आत्मनः हननक्रियायाः कर्तृत्वं कर्मत्वं हेतुकर्तृत्वं च अज्ञानकृतं दर्शितम्। तच्च सर्वक्रियास्वपि समानं कर्तृत्वादेः अविद्याकृतत्वम्, अविक्रियत्वात् आत्मनः। विक्रियावान् हि कर्ता आत्मनः कर्मभूतमन्यं प्रयोजयति 'कुरु ' इति। तदेतत् अविशेषेण विदुषः सर्वक्रियासु कर्तृत्वं हेतुकर्तृत्वं च प्रतिषेधति भगवान्वासुदेवः विदुषः कर्माधिकाराभावप्रदर्शनार्थम् 'वेदाविनाशिनं... कथं स पुरुषः इत्यादिना। क्व पुनः विदुषः अधिकार इति एतदुक्तं पूर्वमेव 'ज्ञानयोगेन सांख्यानाम् ' इति। तथा च सर्वकर्मसंन्यासं वक्ष्यति 'सर्वकर्माणि मनसा ' इत्यादिना।।

ஞானமும் உண்டான நிலையில் அதற்க்கு எதிரான அஞ்ஞானத்தை நிச்சியமாக நிராகரிக்கின்றது (நீக்குகின்றது) என்று ஏற்க்கப்படவேண்டும். அந்த அஞ்ஞானமானதும் காண்பிடிக்கப்பட்டது. "நான் கொல்பவன்", "நான் கொல்லப்பட்டேன்" என்று "உபௌ தௌ ந விஜானீத்" (அவர்கள் இருவரும் அறிந்தவரில்லை) என்று இங்கு ஆத்மாவில் கொலைசெயலுக்கு செய்பவர், செயல்,செய்யகாரணம் என்பதும் அஞ்ஞானத்தால் உண்டானது என்று காண்பிக்கப்பட்டது. அதுவும் எல்லா செயல்களிலிலும் சமமானதாக செய்பவர் முதலியவை அவித்தையினால் உண்டானது செயலற்றதானதால் ஆத்மாவனது மாற்றமடைபவரே செய்பவராக இருந்து மற்றவரை தூண்டுகின்றார் செய் என்று அப்படி இந்த

விசேஷமில்லாததால் வித்வான்களுக்கு எல்லா செயல்களிலிருந்தும் செய்பவர், செய்ய காரணமாக இருப்பார் என்பதையும் நிராகரிக்கிறார் பகவான் ஞானிகளுக்கு கர்மத்தில் அதிகாரமின்மை காண்பிப்பதற்காக "வேதாவினாஷினம்" (அழிவற்றது என்று அறிவார்) "கதம் ஸபுருஷ" (அவர் எவ்வாறு) முதலியவைக்களால் எதனில் மீண்டும் ஞானிகளுக்கு அதிகாரமானது என்றால் இதனை கூறிவிட்டார் முன்னரே "ஞானயோகேன சாங்க்யானாம்" (ஞானயோகத்தினால் சாங்கியர்களும் (ஞானிகளும்)) என்று அதுபோல எல்லா கர்மத்தினை சன்யாசம் செய்யவும் கூறுவார் "சர்கர்மாணி மனஸா" (எல்லா கர்மங்களையும் மனதால்) என்று முதலியவையால்.

ननु मनसा इति वचनात् न वाचिकानां कायिकाना च संन्यासः इति चेत्, न; सर्वकर्माणि इति विशेषितत्वात्।

ஆனால் மனதினால் எனது கூறப்பிட்டதால் வாயினால் செய்யப்படுவதற்க்கும், உடலில் செய்யப்படுவதற்க்கும் சன்யாசமில்லை என்றால் தவறு, எல்லா கர்மங்களும் என்று விசேஷப்படுத்தப்பட்டதால்.

मानसानामेव सर्वकर्मणामिति चेत्, न; मनोव्यापारपूर्वकत्वाद्वाक्कायव्यापाराणां मनोव्यापाराभावे तदनुपपत्तेः। शास्त्रीयाणां वाक्कायकर्मणां कारणानि मानसानि कर्माणि वर्जयित्वा अन्यानि सर्वकर्माणि मनसा संन्यस्येदिति चेत्,

முனதினால் செய்யப்படுவது மட்டுமான எல்ல கர்மங்களும் என்றால் தவறு, மனதின் செயலால் துவங்குவதால் வாக்கு மற்றும் உடலின் செயல்களாலும் மனது செயல்படாத நிலையில் அது உண்டாகததாலும் சாஸ்திரீயமான வாக்கு மற்றும் உடலால் செய்யப்படும் கர்மங்களுக்கு காரணமான மனதால் சன்யாசிக்கவும் என்றால்

न; 'नैव कुर्वन्न कारयन्' इति विशेषणात्।

தவறு, அவர் செய்வதுமில்லை, செய்விப்பதுமில்லை என்று விசேஷிக்கப்பட்டதால் (குறிக்கப்பட்டதால்)

सर्वकर्मसंन्यासः अयं भगवता उक्तः मरिष्यतः न जीवतः इति चेत्,

எல்லா கர்மங்களின் சன்யாசமானது பகவானால் கூறப்பட்டது. இறப்பவர்களுக்கு உயிர்வாழ்பவர்களுக்கு அல்ல என்றால்

न; 'नवद्वारे पुरे देही आस्ते' इति विशेणानुपपत्तेः।

தவறு, ஒன்பது முகவாயல்களுள்ள புரத்தில் (உடலில்) தேகி (ஆத்மா) இருக்கிறது என்று விசேஷம் பயனற்றதாகும்

न हि सर्वकर्मसंन्यासेन मृतस्य तद्देहे आसनं संभवति। अकुर्वतः अकारयतश्च देहे संन्यस्य इति संबन्धः न देहे आस्ते इति चेत्,

அதுமட்டுமல்லாமல் எல்லா தர்மத்தினையும் சன்யாசம் செய்து இறந்தவரால் அந்த உடலில் இருப்பது இயலாது. செய்யாமலும், செய்விக்காமலும் உடலில் சன்யாசம் செய்து என்பதின் சம்பந்தமானது உடலில் இருக்கிறார் என்பதில்லை என்றால்

न; सर्वत्र आत्मनः अविक्रियत्वावधारणात्, आसनक्रियायाश्च अधिकरणापेक्षत्वात्, तदनपेक्षत्वाच्च संन्यासस्य। संपूर्वस्तु न्यासशब्दः अत्र त्यागार्थः, न निक्षेपार्थः।

தவறு, எல்லா இடத்திலும் ஆத்மாவானது செயலற்றதாக கூறப்பட்டதாலும், இருத்தல் என்பது ஒரு தலத்தை எதிர்பார்பதானதாலும் அதனை எதிர்நோக்காதது சன்யாசம் என்பதாலும், "சம்" என்ற (முறையாக, நன்றாக என்ற உபசர்கம்) கூடியதான "ந்யாஸ" என்ற சொல் இங்கு விடுவதில் என்ற பொருளுடையது, இடுவதில் என்ற பொருளிலில்லை.

तस्मात् गीताशास्त्रे आत्मज्ञानवतः संन्यासे एव अधिकारः, न कर्मणि इति तत्र तत्र उपरिष्टात् आत्मज्ञानप्रकरणे दर्शयिष्यामः।।

அதனால் கீதை சாஸ்திரத்தில் ஆத்ம ஞானத்தையுடையவருக்கு சன்யாசத்தில் மட்டுமே அதிகாரம் கர்மத்திலில்லை என்று ஆங்காங்கே மேலே ஆத்ம ஞான பிரகரணத்தில் (பகுதியில்) காண்பிப்போம்.

प्रकृतं तु वक्ष्यामः। तत्र आत्मनः अविनाशित्वं प्रतिज्ञातम्। तत्किमिवेति, उच्यते --

இப்போது பார்க்கப்படும் விஷயத்தினை கூறுவோம். இங்கு ஆத்மாவானது அழிவற்றது என்று சூளுறை செய்யப்பட்டது. அது எதனைப் போல என்று கூறப்படுகிறது.

वासांसि जीर्णानि यथा विहाय
नवानि गृह्णाति नरोऽपराणि।
तथा शरीराणि विहाय जीर्णा-
न्यन्यानि संयाति नवानि देही।। 2.22।।

वासांसि वस्त्राणि जीर्णानि दुर्बलतां गतानि यथा लोके विहाय परित्यज्य नवानि अभिनवानि गृह्णाति उपादत्ते नरः पुरुषः अपराणि अन्यानि, तथा तद्वदेव शरीराणि विहाय जीर्णानि अन्यानि संयाति संगच्छति नवानि देही आत्मा पुरुषवत्

अविक्रिय एवेत्यर्थः।।

வாசாம்ஸி (துணி) வஸ்திரங்கள் ஜீர்ணானி (ஜீர்ணாமானது, நஞ்சுபோன) வலுவிழந்த நிலையடைந்து யதா (எவ்வாறு) உலகத்தில் விஹாய (விட்டுவிட்ட) தியாகம் செய்துவிட்டு நவானி (புதியவை) மிகவும் புதியவையானதினை கிருஹ்ணாதி (ஏற்கிறாரோ) உடுத்தி கொள்கின்றனரோ நர: (மனிதர்) மக்கள் அபராணி (மற்றவை) வேறு வகைகளை ததா (அது போல) அப்படியே ஷரீராணி விஹாய ஜீர்ணாணி அன்யாணி சம்யாதி (உடலினை பழயது ஆனவைகளை விடத்து மற்றவைகளை ஏற்கின்றனர்) அடைகின்றனர். **நவானி தேஹி (புதியவைகளை தேகி (தேகத்தையுடையவர்) ஆத்மாவானது புருசனைப் போன்று மாற்றமற்றவனே என்று பொருள்.**

कस्मात् अविक्रिय एवेति, आह --

ஏன் மாற்றமற்றவனே என்றால், கூறுகிறார்,

नैनं छिन्दन्ति शस्त्राणि नैनं दहति पावकः।
न चैनं क्लेदयन्त्यापो न शोषयति मारुतः।। 2.23।।

एनं प्रकृतं देहिनं न च्छिन्दन्ति शस्त्राणि, निरवयवत्वात् न अवयवविभागं कुर्वन्ति। शस्त्राणि अस्यादीनि।

ஏனம் (இதனை) இங்கு காணும் (விஷயமான) தேகியானார் ந சிந்தந்தி ஷஸ்த்ராணி (வெட்டுவதில்லை (துண்டிப்பதில்லை) ஆயுதங்கள்) அவயவமற்றதானதால் அவயவத்தினை **பகுப்பது இயலாது ஆயுதங்களான கத்தி முதலியவை.**

तथा न एनं दहति पावकः, अग्निरपि न भस्मीकरोति।

அது போல ந ஏனம் தஹதி பாவக: (இதனை எறிப்பதில்லை நெருப்பு) நெருப்பும் கூட **சாம்பலாக்குவதில்லை.**

तथा न च एनं क्लेदयन्ति आपः। अपां हि सावयवस्य वस्तुनः आर्द्रीभावकरणेन अवयवविश्लेषापादने सामर्थ्यम्। तत् न निरवयवे आत्मनि संभवति।

அது போல ந ஏனம் கிலேதயந்தி ஆப (இதனை ஈறப்படுத்துவதில்லை (நனைப்பதில்லை) நீரும்) நீரானது அவயவம் உடைய பொருட்களை ஈரப்படுத்துவதினால் அவயவங்களை பிரிப்பதற்க்கு சாமர்த்தியம் உடையது, அது அவயவமற்ற ஆத்மாவினில் உண்டாக இயலாது

तथा स्नेहवत् द्रव्यं स्नेहशोषणेन नाशयति वायुः। एनं तु आत्मानं न शोषयति मारुतोऽपि।।

அது போல ஈரமானதான பொருளை ஈரத்தினைப்போக்குவதனால் அழிக்கின்றது. வாயு இந்த ஆத்மாவினை <u>ந ஷோஷயதி மாருத</u> (உளர்த்துவது இல்லை காற்றும்) கூட.

यतः एवं तस्मात् –

எதனால் இவ்வாறோ அதனால்

अच्छेद्योऽयमदाह्योऽयमक्लेद्योऽशोष्य एव च।
नित्यः सर्वगतः स्थाणुरचलोऽयं सनातनः।। 2.24।।

यस्मात् अन्योन्यनाशहेतुभूतानि एनमात्मानं नाशयितुं नोत्सहन्ते अस्यादीनि तस्मात् नित्यः। नित्यत्वात् सर्वगतः। सर्वगतत्वात् स्थाणुः इव, स्थिर इत्येतत्। स्थिरत्वात् अचलः अयम् आत्मा। अतः सनातनः चिरंतनः, न कारणात्कुतश्चित् निष्पन्नः, अभिनव इत्यर्थः।।

எற்த காரணத்தால் ஒன்று மற்றொன்றினை அழிப்பதற்க்கு காரணமான பஞ்ச பூதங்கள் இந்த ஆத்மாவினை அழிக்க சாமர்த்தியம் உடையதல்ல, அதனால் <u>நித்ய</u> (நிரந்தரமானது) நித்தியமானதால் <u>சர்வகத</u> (எல்லா இடத்திலும் வியாபித்து இருப்பது) சர்வகதமானதால் (வியாபித்திருப்பதால்) <u>ஸ்தானு</u> (தூண்) தூணைபோன்ற ஸ்திரமானது என்பது ஆகிறது. ஸ்திரமானதால் <u>அசல</u> (நகுராதது) <u>அயம்</u> (இந்த) ஆத்மா அதனால் <u>சனாதன</u> (சனாதனமானது) எப்பொழுதும் இருப்பது எந்தவொரு காரணத்தாலும் உண்டாவதில்லை, எப்பொழுதும் புதியது என்று பொருள்.

नैतेषां श्लोकानां पौनरुक्त्यं चोदनीयम्, यतः एकेनैव श्लोकेन आत्मनः नित्यत्वमविक्रियत्वं चोक्तम् 'न जायते म्रियते वा ' इत्यादिना। तत्र यदेव आत्मविषयं किञ्चिदुच्यते, तत् एतस्मात् श्लोकार्थात् न अतिरिच्यते; किञ्चिच्छब्दतः पुनरुक्तम्, किञ्चिदर्थतः इति।

இந்த சுலோகங்களானதில் புணருக்திதோஷம் ஏற்படும் என்று பேசக்கூடாது (கூறக்கூடாது) எது ஒரு சுலோகத்தினாலேயே ஆத்மாவின் நித்தியத்தன்மை, மாற்றமற்றத்தன்மையும் கூறப்பட்டதோ <u>ந ஜாயதே ம்ரியதே வா</u> (பிறப்பதோ இறப்பதோ இல்லை) என்பது முதலியவைகளால். அங்கு எந்த ஆத்மவிஷயமே கூறப்பட்டதோ அது இந்த சுலோகத்தின் பொருளை காட்டிலும் கொஞ்சமும் கூடுதலில்லை, சிலது சொல்லாக புனருக்தி

என்றும் சிலது பொருளால் என்றும். (புனருத்தி - மீண்டும் கூறுதல், முன்னர் கூறியதினையே மறுபடி கூறுதல்).

दुबोर्धत्वात् आत्मवस्तुनः पुनः पुनः प्रसङ्गमापाद्य शब्दान्तरेण तदेव वस्तु निरूपयति भगवान् वासुदेवः कथं नु नाम संसारिणामसंसारित्वबुद्धिगोचरतामापन्नं सत् अव्यक्तं तत्त्वं संसारनिवृत्तये स्यात् इति।।

அறிவது அறியதானதால் ஆத்மாவினை குறித்து மீண்டும் மீண்டும் அந்தந்த பிரசங்கத்தினை கொண்டு வெவ்வேறு சொற்களால் அந்த விஷயத்தினையே நிரூபிக்கன்றார் பகவான் வாசுதேவர். எவ்வாறு இந்த சம்ஸாரிகளுக்கு அவ்யக்தமான (தோன்றாத) தத்துவமானது (உண்மையானது) அறியவைப்பது இயலும் அப்படியாக சம்ஸாரமானது நீங்க காரணமாகும் என்று

किञ्च –

அதுமட்டுமல்லாமல்

अव्यक्तोऽयमचिन्त्योऽयमविकार्योऽयमुच्यते।
तस्मादेवं विदित्वैनं नानुशोचितुमर्हसि।। 2.25।।

सर्वकरणाविषयत्वात् न व्यज्यत इति अव्यक्तः अयम् आत्मा।

<u>அவ்யக்த</u> (தோன்றாதது) எல்லா இற்திரியங்களும் விஷயமாகாததால் அது தோன்றவில்லை என்று அவ்யக்தமாகிறது <u>அயம்</u> (இந்த) ஆத்மா

अत एव अचिन्त्यः अयम्। यद्धि इन्द्रियगोचरः तत् चिन्ताविषयत्वमापद्यते। अयं त्वात्मा अनिन्द्रियगोचरत्वात् अचिन्त्यः।

அதனாலேயே அசிந்த்ய அயம் (நினைத்து பார்க்கமுடியாதது இது) எது இந்திரியங்களால் அறியப்படுவதாகிற விஷயமோ அதுவே சிந்திக்க முடிவதான விஷயத்தன்மை அடைகின்றது. இந்த ஆத்மாவோ இந்திரியங்களால் அறியப்படுவதல்லாததால் அசிந்தியம்.

अत एव अविकार्यः, यथा क्षीरं दध्यातञ्चनादिना विकारि न तथा अयमात्मा।

<u>அவிகார்ய அயம்</u> (மாற்றமற்றது இது) எவ்வாறு பாலானது தயிர் உறையூற்றுவது முதலியதால் மாற்றம் அடைகிறதோ அவ்வாறு இந்த ஆத்மா இல்லை.

निरवयवत्वाच्च अविक्रियः। न हि निरवयवं किञ्चित् विक्रियात्मकं दृष्टम्। अविक्रियत्वात् अविकार्यः अयम् आत्मा उच्यते।

ஆவயவங்களற்றாலும் அவிக்ரிய (செயலற்றது) அவயவமற்றது எதுவும் மாற்றமாவது காணப்படுவதில்லை. மாற்ற மற்றதால் அவிகாரி. இற்த ஆத்மா என்று உச்யதே (கூறுகின்றனர்)

तस्मात् एवं यथोक्तप्रकारेण एनम् आत्मानं विदित्वा त्वं न अनुशोचितुमर्हसि हन्ताहमेषाम्, मयैते हन्यन्त इति।।

தஸ்மாத் ஏவம் (அதனால் இவ்வாறு) கூறப்பட்ட முறையில் ஏனம் (இந்த) ஆத்மாவினை விதித்வா (அறிந்து) நீ ந அனுஷோசிதும் அர்ஹசி (கவலைப்பட தகுதியில்லை) நான் கொல்பவன், என்னால் இவர்கள் கொல்லப்படுவார்கள் என்று

आत्मनः अनित्यत्वमभ्युपगम्य इदमुच्यते --

ஆத்மாவினை அநித்தியத்தன்மையுடையது என்று ஒப்புக்கொண்டு (பேச்சுக்கு, வாதத்திற்கு) இதனை கூறுகிறார்

अथ चैनं नित्यजातं नित्यं वा मन्यसे मृतम्।

तथापि त्वं महाबाहो नैवं शोचितुमर्हसि।।2.26।।

अथ च इति अभ्युपगमार्थः। एनं प्रकृतमात्मानं नित्यजातं लोकप्रसिद्ध्या प्रत्यनेकशरीरोत्पत्ति जातो जात इति मन्यसे तथा प्रतितत्तद्विनाशं नित्यं वा मन्यसे मृतं मृतो मृत इति;

அத ச (இனியும்) என்று அப்யுபகம வாதத்திற்க்காக (எதிர்வாதியின் வாதத்தினை பெயருக்கு ஒப்புக்கொண்டு பதிலளிப்பது). ஏனம் (இந்த) கூறப்படும் ஆத்மாவினை நித்திய ஜாதம் (எப்பொழுதும் பிறப்படைவது) உலகத்தில் பிரசித்தமானதால் ஒவ்வொரு சரிரமும் உண்டாவதினால் தோன்றியது. பிறந்தது என்று ஏற்பாயானால் அதனதன அழிவினைக்குறித்து, நித்யம் வா மன்யஸே ம்ருதம் (எப்பொழுதும் அது அழிவடைகிறது என்று ஏற்பாயானால்) அழிவடைகிறது, இறக்கிறது என்று

तथापि तथाभावेऽपि आत्मनि त्वं महाबाहो, न एवं शोचितुमर्हसि, जन्मवतो नाशो नाशवतो जन्मश्चेत्येतावेवश्यंभाविनाविति।।

ததாபி (அப்பொழுதும்) அவ்வாறு உண்டகும் பொழுதும் ஆத்மாவினால் த்வம் மஹாபாஹோ ஏவம் ந ஷோசிதும் அர்ஹசி (வலியதோல்களையுடையவனே, நீ இவ்வாறு

கவலைப்பட அவசியமில்லை) பிறந்தது இறப்பதும், இறப்பது பிறப்பதும் என்று இவையிரண்டும் நிச்சயம் உண்டாவதானதால் என்பதால்

तथा च सति –

அதனாலும்

जातस्य हि ध्रुवो मृत्युर्ध्रुवं जन्म मृतस्य च।
तस्मादपरिहार्येऽर्थे न त्वं शोचितुमर्हसि।।2.27।।

जातस्य हि लब्धजन्मनः ध्रुवः अव्यभिचारी मृत्युः मरणं ध्रुवं जन्म मृतस्य च। तस्मादपरिहार्योऽयं जन्ममरणलक्षणोऽर्थः। तस्मिन्नपरिहार्येऽर्थे न त्वं शोचितुमर्हसि।।

ஜாதஸ்ய ஹி (பிறப்பதுவே) பிறப்பினை அடைவது த்ருவ (நிச்சயமாக) மாற்றமில்லாமல் மிருத்யு (இறப்பின்) மரணத்தினையும் த்ருவம் ஜன்ம ம்ருதஸ்ய ச (நிச்சயமாக பிறப்பு உண்டு இறந்தவைக்கும்) தஸ்மாத் (அதனால்) நிராகரிக்க முடியாத இந்த பிறப்பு இறப்பு என்கிற லக்ஷனத்தை உடையதினை குறித்து அபரிஹார்யே அர்த்தே ந த்வம் ஷோசிதும் அர்ஹசி (நிராகரிக்கப்படமுடியாத விஷயத்திற்க்கு நீ கவலைப்பட தகுதியில்லை,

कार्यकरणसंघातात्मकान्यपि भूतान्युद्दिश्य शोको न युक्तः कर्तुम्, यतः --

காரிய-காரண கூட்டமானதானதாக உயிரிணங்களை ஏற்றாலும் அதனைக்குறித்து கவலைப்பட தகுதியில்லை, ஏனென்றால்

அவ்வியக்தத்தினைஅதாவது, அவ்யக்தம் மறைந்திருந்து அடையப்படாமலிருப்பது எதன் துவக்கமோ இப்படிப்பட்ட பிராணிகளை மகன், நன்பன் முதலிய காரிய-காரண கூட்டமானதான அலைகளை அவ்யக்தானி பூதானி (தோற்றத்திற்கு முன்னர் இன்மையான பூதங்கள்) பிறப்பதற்கு முன்னர் தோன்றியதும் மரணத்திற்கு முன்னர் வ்யக்தமத்யானி ஏவ (அவ்யக்தத்தில் அழிவடைவதே (லயமடைவதே) மீண்டும் அவ்யக்தம்,காணப்படாதது நிதனம் அழிவு எதனுடையதோ அவ்வாறானா அவ்யக்தத்தில் அழிவது மரணத்திற்கு பின்னரும் அவ்வியக்த நிலையினையே அடைகின்றது என்று பொருள். இதுவே கூறப்பட்டுள்ளது-

தோற்றமில்லாதிலிருந்து வந்தது மீண்டும் தோற்றமில்லாத நிலையுடையது. அது உன்னுடையதோ நீ அதனுடையதோ இல்லை எதற்கு இந்த தேவையற்றகவலை ___ என்று.

<u>தத்ர கா பரிதேவனா</u> (அங்கு எதற்கு கவலை) எதற்கு இந்த புலம்பல் கானப்படாத, காணப்படும், அழிவடையும் பிராந்தியான (தவறான அறிவு) ஜீவர்களை குறித்து, ஜீவன்களில் என்று பொருள்.

ஆறிவதற்கரிதான இந்த விசாரிக்கப்படும் ஆத்மாவானது ஏன் உணக்கு மட்டும் புலம்பல் சாதாரணமாக பிராந்தியுண்டாகும் இதனில. ஏன் அறிவதற்கரிது இந்த ஆத்மா என்று கூறுகிறார்.

<u>ஆஸ்சர்யவத்</u> (ஆச்சரியமானது போல) ஆச்சர்யம், இதற்கு முன்னர் காணதது, அற்புதமானது, அகஸ்மாதாக (எதேச்சையாக) அறியப்படுவது, அதற்கு சமமானது, ஆச்சரியத்தைப்போல, ஆச்சர்யமானது போல, <u>ஏனம்</u> (இந்த) ஆத்மாவினை <u>பஷ்யதி கஸ்சித்</u> (பார்க்கிறார் எவரோ) <u>ஆஸ்சர்யவத்</u> (ஆச்சரியமானது போல) இதனை<u>வததி ததா ஏவ ச அன்ய</u> (கூறுகிறார் அப்படியாகவே இதனை மற்றொருவர்) <u>ஆஸ்சர்யவத் ச ஏனம் அன்ய ஷ்ருனோதி</u> (ஆச்சர்யமானது போல இதனை வேறொருவர் கேட்கிறார்) <u>ஷ்ருத்வா</u> (கேட்டு) பார்த்து கூறி <u>அபி ஏனம் வேத ந ச ஏக கஸ்சித்</u> (ஆனாலும் இதனை அறியவில்லை நிச்சயமாக ஒருவரும்)

இல்லையென்றால், எவர் இந்த ஆத்மாவினை பார்க்கிறாரோ அவர் ஆச்சரியத்திற்கு சமமாக எதனை கூறுகிறாரோ. எவர் இதனை கேட்கிறாரோ, அவர் பல ஆயிரத்தில் ஒருவரே ஆவார். ஆதனால் அறிவதற்கரியதானது ஆத்மா என்று அபிப்பிராயம்.

அடுத்து இங்கு பிரகரணத்தினை முடிப்பதாக கூறுகிறார்-

<u>தேஹி</u> (தேகத்தையுடையவர்) சரீரத்தையுடையவர், <u>நித்யம்</u> (நித்தியம்) எல்லா நேரத்திலும் எல்லா நிலைகளிலும், <u>அவத்யோ</u> (அழிக்கமுடியாதவர்) அவயவமற்றவரானதாலும், நித்தியமானதாலும் அவர்அழிவற்றவர், <u>அயம் தேஹே</u> (இந்த உடலில்) சரீரத்தில் முழுவதுமாக வியாபித்திருப்பதால், செடி, கொடி முதலியவைகளில் இருப்பவரானாலும்

<u>சர்வஸ்ய</u> (எல்லாவற்றிலும்) ஜீவன்களானதுடைய உடலானது அழியப்பட்டாலும் இந்த தேகமுடையவர் (ஆத்மா)அழியாதது என்பதால், <u>தஸ்மாத்</u> (அதனால்) பீஷ்மர் முதலானவர்கள், <u>சர்வானி பூதானி</u> (எல்லா பூதங்களையும் (ஜீவர்களும்)) குறித்து <u>ந த்வம் ஷோசிதும் அர்ஹசி</u> (நீ கவலைப்பட தகுதியானது இல்லை)

இங்கு பரமார்த்த (உண்மை) நிலையிலிருந்து சோகமோ, மோகமோ உண்டாகது என்று கூறப்பட்டது. பரமார்த்த நிலையிலிருந்து மட்டும் இல்லை, ஆனால் -

ஸ்வதர்மம் அபி (தன்னுடைய தர்மமும்) தன்னுடைய தர்மமானது க்ஷத்திரியனுக்கு போரிடுவதெ அதனையும் கூட அவேக்ஷ்ய (நோக்கி) நீ ந விகம்பிதும் (நடுங்குவதற்கில்லை) ஆட்டம்கான, ந அர்ஹஸி (தகுதியில்லை). இயல்பான தர்மத்தினால், உன்னுடைய சுபாவத்தால் என்று அபிப்பிராயம்

அந்த யுத்தமும் பூமியினை வெற்றியடைவதின் மூலம் தர்மத்திற்காகவும், பிரஜைகளை காக்கவும் என்பதால். தர்மத்திலிருந்து வேறல்லாததான தர்மம் கூடியது அதனால், தர்மயாத் யுத்தாத் ஷ்ரெய அன்யத் ஷத்திரியஸ்ய ந வித்யதே ஹி (தர்மம் கூடியதான யுத்தத்தினை காட்டிலும் ஷ்ரேயமானது வேறு ஷத்திரியருக்கு எதுவும் இல்லை) என்பதால் - 31.

எவ்வாறு அந்த போரானது செய்யப்பட வேண்டும் என்று கூறுகிறார் -

யதிருச்சயா ய (யதேச்சையாகவும்) வேண்டாமல் (கேட்காமல்), உபபன்னம் (அடையப்பட்டது)வந்தது, ஸ்வர்கத்வாரம் அபாவ்ருதம் (சுவர்க்கத்தின் கதவுமூடாதிருப்பது) திறந்திருப்பது எதுவோ அது, ஈதிருஷம் யுத்தம் லபந்தே க்ஷத்திரியா (இவ்வகையான யுத்தினால் அடைக்கின்றனர் க்ஷத்திரியர்கள்), ஹே (ஏ), பார்த்த கிம் ந சுகின (பிருதுவின்மைந்தா,என்ன சுகப்படுபவர்கள் இல்லையா) அவர்கள் - 32

இவ்வாராக செய்யவேண்டியதாக (கடமையாக) ஆனாலும் -

ஆத சேத் த்வம் இமம் தர்ம்யம் (இருந்தும் நீ இந்த தர்மம் கூடியதினை) தர்மத்திலிருந்து வேறற்றதான சங்கிராமம் (எதிர்பது) போர், ந கரிஷ்யதி (செய்யமாட்டாய்) என்றால், தத (அதனால்) அதனை செய்யாததினால் ஸ்வதர்மம் கீர்த்திம் ச (தன்னுடைய தர்மத்தையும் புகழினையும் கூட) சிவன் முதலியவற்களை எதிர்த்து காரணமாக உண்டானது, ஹித்வா (அழித்து) வெறும், பாபம் அவாப்ஸ்யஸி (பாவத்தையே அடைவாய்) 33

வெறும்னே புகழ் மட்டும் இழப்பது இல்லை ___

அகீர்த்திம் ச அபி பூதானி கதயீஷ்யந்தி தே (கெட்ட பெயரினையும் (இகழ்ச்சியினையும்) பிராணிகளானது கூறும் உன்னைப்பற்றி) உன்னுடைய அவ்யயாம் (அழியாது) நெடுங்காலத்திற்கு தர்மவழி நடப்பவன், சூரன் (தைரியவான்)என்பது முதலான குணங்கள் சம்பாவிதஸ்ய ச அகீர்த்தி மரணாத் அதிரிச்யதே (நல்லவருக்கு உண்டாகும் இந்த இகழ்ச்சியானது மரணத்தை காட்டிலும் அதிகமானது (பெரியது)) நல்லவருக்கு உண்டாகும் இகழ்ச்சியானதினை காட்டிலும் மரணமே மேலானது என்று பொருள். 34

அதுபோல ___

<u>**பயாத்**</u> (பயத்தினால்) கர்னன் முதலியவரகளிடமிருந்து <u>**ரணாத்**</u> (போரிலிருந்து) யுத்தத்திலிருந்து <u>**அபரதம்**</u> (புறமுதுகு காட்டினாய்) நீங்கினாய், <u>**மன்ஸ்யந்தே**</u> (என்னுபவர்) சிந்திப்பவர், கிருபையினால் அல்ல என்று, <u>**த்வாம் மஹாரதா**</u> (உன்னை மகாரதிகள்) துர்யோதனன் முதலியவர்கள், <u>**யேஷாம் ச த்வம்**</u> (இவர்களால் நீ) துர்யோதனன் முதலியவரகளால், <u>**பஹீமதோ**</u> (பெரும்பெயர்) பலவகையான குணங்கள் கூடியவன் என்று இவ்வாறு பஹீமதம் (பெரும்பெயர்) <u>**பூத்வா**</u> (அடைந்தவன்) மீண்டும் <u>**யாஸ்யஸி லாகவம்**</u> (அடைவாய் கீழ்நிலையினை) லகுதன்மை (சிறிய தன்மை). 35

அது போல-

अव्यक्तादीनि भूतानि व्यक्तमध्यानि भारत।
अव्यक्तनिधनान्येव तत्र का परिदेवना।। 2.28।।

अव्यक्तादीनि अव्यक्तम् अदर्शनम् अनुपलब्धिः आदिः येषां भूतानां पुत्रमित्रादिकार्यकरणसंघातात्मकानां तानि अव्यक्तादीनि भूतानि प्रागुत्पत्तेः, उत्पन्नानि च प्राङ्मरणात् व्यक्तमध्यानि।

अव्यक्तनिधनान्येव पुनः अव्यक्तम् अदर्शनं निधनं मरणं येषां तानि अव्यक्तनिधनानि।

मरणादूर्ध्वमप्यव्यक्ततामेव प्रतिपद्यन्ते इत्यर्थः।

तथा चोक्तम् -- 'अदर्शनादापतितः पुनश्चादर्शनं गतः। नासौ तव न तस्य त्वं वृथा का परिदेवना ' इति।

तत्र का परिदेवना को वा प्रलापः अदृष्टदृष्टप्रनष्टभ्रान्तिभूतेषु भूतेष्वित्यर्थः।।

दुर्विज्ञेयोऽयं प्रकृत आत्मा; किं त्वामेवैकमुपालभे साधारणे भ्रान्तिनिमित्ते। कथं दुर्विज्ञेयोऽयमात्मा इत्यत आह –

आश्चर्यवत्पश्यति कश्चिदेन-
माश्चर्यवद्वदति तथैव चान्यः।
आश्चर्यवच्चैनमन्यः श्रृणोति

श्रुत्वाप्येनं वेद न चैव कश्चित्।। 2.29।।

आश्चर्यवत् आश्चर्यम् अदृष्टपूर्वम् अद्भुतम् अकस्माद्दृश्यमानं तेन तुल्यं आश्चर्यवत् आश्चर्यमिव एनम् आत्मानं पश्यति कश्चित्।

आश्चर्यवत् एनं वदति तथैव च अन्यः। आश्चर्यवच्च एनमन्यः श्रृणोति।

श्रुत्वा दृष्ट्वा उक्त्वापि एनमात्मानं वेद न चैव कश्चित्। अथवा योऽयमात्मानं पश्यति स आश्चर्यतुल्यः, यो वदति यश्च श्रृणोति सः अनेकसहस्रेषु कश्चिदेव भवति। अतो दुर्बोध आत्मा इत्यभिप्रायः।।

अथेदानीं प्रकरणार्थमुपसंहरन्ब्रूते –

देही नित्यमवध्योऽयं देहे सर्वस्य भारत।
तस्मात्सर्वाणि भूतानि न त्वं शोचितुमर्हसि।। 2.30।।

देही शरीरी नित्यं सर्वदा सर्वावस्थासु अवध्यः निरवयवत्वान्नित्यत्वाच्च तत्र अवध्योऽयं देहे शरीरे सर्वस्य सर्वगतत्वात्स्थावरादिषु स्थितोऽपि

सर्वस्य प्राणिजातस्य देहे वध्यमानेऽपि अयं देही न वध्यः यस्मात्, तस्मात्, भीष्मादीनि सर्वाणि भूतानि उद्दिश्य न त्वं शोचितुमर्हसि।।

इह परमार्थतत्त्वापेक्षायां शोको मोहो वा न संभवतीत्युक्तम्। न केवलं परमार्थतत्त्वापेक्षायामेव। किं तु –

स्वधर्ममपि चावेक्ष्य न विकम्पितुमर्हसि।
धर्म्याद्धि युद्धाच्छ्रेयोऽन्यत्क्षत्रियस्य न विद्यते।। 2.31।।

स्वधर्ममपि स्वो धर्मः क्षत्रियस्य युद्धं तमपि अवेक्ष्य त्वं न विकम्पितुं प्रचलितुम् नार्हसि क्षत्रियस्य स्वाभाविकाद्धर्मात् आत्मस्वाभाव्यादित्यभिप्रायः।

तच्च युद्धं पृथिवीजयद्वारेण धर्मार्थं प्रजारक्षणार्थं चेति धर्मादनपेतं परं धर्म्यम्। तस्मात् धर्म्यात् युद्धात् श्रेयः अन्यत् क्षत्रियस्य न विद्यते हि यस्मात्।।

कुतश्च तत् युद्धं कर्तव्यमिति, उच्यते –

यदृच्छया चोपपन्नं स्वर्गद्वारमपावृतम्।
सुखिनः क्षत्रियाः पार्थ लभन्ते युद्धमीदृशम्।।2.32।।

यदृच्छया च अप्रार्थिततया उपपन्नम् आगतं स्वर्गद्वारम् अपावृतम् उद्घाटितं ये एतत् ईदृशं युद्धं लभन्ते क्षत्रियाः हे पार्थ, किं न सुखिनः ते?

(2.32) --

एवं कर्तव्यताप्राप्तमपि –

अथ चैत्त्वमिमं धर्म्यं संग्रामं न करिष्यसि।

ततः स्वधर्मं कीर्तिं च हित्वा पापमवाप्स्यसि।।2.33।।

(2.33) --
अथ चेत् त्वम् इमं धर्म्यं धर्मादनपेतं विहितं संग्रामं युद्धं न करिष्यसि चेत्, ततः तदकरणात् स्वधर्मं कीर्तिं च महादेवादिसमागमनिमित्तां हित्वा केवलं पापम् अवाप्स्यसि।।

न केवलं स्वधर्मकीर्तिपरित्यागः --

अकीर्तिं चापि भूतानि कथयिष्यन्ति तेऽव्ययाम्।

संभावितस्य चाकीर्तिर्मरणादतिरिच्यते।। 2.34।।

(2.34) --
अकीर्तिं चापि युद्धे भूतानि कथयिष्यन्ति ते तव अव्ययां दीर्घकालाम्। धर्मात्मा शूर इत्येवमादिभिः गुणैः संभावितस्य च अकीर्तिः मरणात् अतिरिच्यते, संभावितस्य च अकीर्तेः वरं मरणमित्यर्थः।।

किञ्च --

भयाद्रणादुपरतं मंस्यन्ते त्वां महारथाः।

येषां च त्वं बहुमतो भूत्वा यास्यसि लाघवम्।। 2.35।।

(2.35) --
भयात् कर्णादिभ्यः रणात् युद्धात् उपरतं निवृत्तं मंस्यन्ते चिन्तयिष्यन्ति न कृपयेति त्वां महारथाः दुर्योधनप्रभृतयः। येषां च त्वं दुर्योधनादीनां बहुमतो बहुभिः गुणैः युक्तः इत्येवं मतः बहुमतः भूत्वा पुनः यास्यसि लाघवं लघुभावम्।।

किञ्च --

अवाच्यवादांश्च बहून् वदिष्यन्ति तवाहिताः।

निन्दन्तस्तव सामर्थ्यं ततो दुःखतरं नु किम्।। 2.36।।

(2.36) --

अवाच्यवादान् अवक्तव्यवादांश्च बहून् अनेकप्रकारान् वदिष्यन्ति तव अहिताः शत्रवः निन्दन्तः कुत्सयन्तः तव त्वदीयं सामर्थ्यं निवातकवचादियुद्धनिमित्तम्। ततः तस्मात् निन्दाप्राप्तेर्दुःखात् दुःखतरं नु किम्, ततः कष्टतरं दुःखं नास्तीत्यर्थः।।

அவாசியவாதான் (கூறக்கூடாத வார்த்தைகளை) சொல்லக்கூடாத வார்த்தைகளை, **ச பஹூன்** (பலவற்றையும்) பலவகையாக **வதிஷ்யந்தி தவ அஹிதா** (கூறுவர் உன்னுடைய நன்மையை கருதாதவர்கள்) **நிந்தந்த** (நிந்திப்பார்கள்) கீழ்தரமாக கூறுவர், **தவ** (உன்) உன்னுடைய **சாமர்த்தியம்** (சாமர்த்தியத்தினை) நிவாதக வசன் முதலியவர்களினை போரிட்டதினில் இருந்த (சாமர்த்தியம்).

ஆதனால் **ததோ** (அதனை காட்டிலும்) கெட்டபெயரினால் உண்டான துன்பத்தை காட்டிலும், **துக்கதரம் நு கிம்** (அதிகமான துன்பம் விளைவிப்பது எது) அதனைக்காட்டிலும் கடுமையான துன்பம் ஒன்றும் இல்லை என்று பொருள். 36

युद्धे पुनः क्रियमाणे कर्णादिभिः --

மீண்டும் போராதினை செய்வதினால் கர்ணன் முதலியவருடன்

हतो वा प्राप्स्यसि स्वर्गं जित्वा वा भोक्ष्यसे महीम्।
तस्मादुत्तिष्ठ कौन्तेय युद्धाय कृतनिश्चयः।। 2.37।।

(2.37) --

हतो वा प्राप्स्यसि स्वर्गम्, हतः सन् स्वर्गं प्राप्स्यसि। जित्वा वा कर्णादीन् शूरान् भोक्ष्यसे महीम्। उभयथापि तव लाभ एवेत्यभिप्रायः। यत एवं तस्मात् उत्तिष्ठ कौन्तेय युद्धाय कृतनिश्चयः 'जेष्यामि शत्रून्, मरिष्यामि वा ' इति निश्चयं कृत्वेत्यर्थः।।

ஹதோ வா ப்ராய்த்யஸி ஸ்வர்கம் (இறப்பதினாலோ அடைகின்றாய் சுவர்கத்தினை) இறப்பாயானால் சுவர்கம் அடைவாய், **ஜித்வா வா** (வெற்றி பெற்றாலோ) கர்ணன் முதலிய சூரர்களை, **மோசஷ்யஸே மஹிம்** (அனுபவிப்பாய் ராஜ்ஜியத்தை). இரண்டு நிலையிலும் உனக்கு லாபமே என்று அபிப்பிராயம். எதனால் இவ்வாறோ **தஸ்மாத்** (அதனால்) **உத்திஷ்ட கௌந்தேய**

(எழுந்திருப்பாயாக குந்தி மைந்தா) யுத்தாய கிருதநிஷ்சயே (போரிடுவதற்க்கு தீர்மானித்து) வெற்றிபெறுவேன் எதிரிகளை அல்லது இறப்பேன் என்று நிச்சயத்தினை செய்து என்று பொருள்.

तत्र युद्धं स्वधर्म इत्येवं युध्यमानस्योपदेशमिमं श्रृणु --

அதனில் போரானது தன்னுடைய தர்மம் என்று இப்படி போர்புரிபவனுக்கு உபதேசமான இதனை கேள்.

सुखदुःखे समे कृत्वा लाभालाभौ जयाजयौ।
ततो युद्धाय युज्यस्व नैवं पापमवाप्स्यसि।। 2.38।।

सुखदुःखे समे तुल्ये कृत्वा, रागद्वेषावप्यकृत्वेत्येतत्। तथा लाभालाभौ जयाजयौ च समौ कृत्वा ततो युद्धाय युज्यस्व घटस्व। न एवं युद्धं कुर्वन् पापम् अवाप्स्यसि। इत्येष उपदेशः प्रासङ्गिकः।।

சுகதுக்கே சமே (இன்ப- துன்பத்தினை சமமாக) துல்யமாக கிருத்வா (பாவித்து) விருப்பு-வெறுப்பு செய்யாமல் என்பது அவ்வாறு, லாபாலாபௌ ஜயாஜயௌ (லாப நஷ்டத்தினை வெற்றி தோல்வியினை) கூட சமமாக பாவித்து, ததோ யுத்தாய யுஜ்யஸ்வ (அதன் பின்னர் போரிட தயாராவாயாக) முயற்சி செய்வாயாக. ந ஏவம் (இவ்வாறு) போர் செய்தால் பாபம் அவாய்ஸ்யஸி (பாபம் அடையமாட்டாய்) என்று இந்த உபதேசமானது பிரசங்கத்தால் தரப்பட்டது. (உண்டானது). 38

शोकमोहापनयनाय लौकिको न्यायः 'स्वधर्ममपि चावेक्ष्य' इत्याद्यैः श्लोकैरुक्तः, न तु तात्पर्येण। परमार्थदर्शनमिह प्रकृतम्। तच्चोक्तमुपसंह्रियते -- 'एषा तेऽभिहिता' (गीता 2.39) इति शास्त्रविषयविभागप्रदर्शनाय। इह हि प्रदर्शिते पुनः शास्त्रविषयविभागे उपरिष्टात् 'ज्ञानयोगेन सांख्यानां कर्मयोगेन योगिनाम्' इति निष्ठाद्वयविषयं शास्त्रं सुखं प्रवर्तिष्यते, श्रोतारश्च विषयविभागेन सुखं ग्रहीष्यन्ति इत्यत आह --

சோகத்தினையும் மோகத்தினையும் (மயக்கம்) நீக்குவதற்க்காக உலகத்தில் ஏற்க்கப்படும் முறையான, "சுய தர்மத்தையும் பார்த்து" முதலிய சுலோகங்களால் கூறப்பட்டது உண்மையில் அல்ல. பாரமார்த்திகமாக இங்கு பிரகிருதத்தில் (இப்பொழுது) எது கூறப்பட்டதோ அதனை முடிப்பதாக இதுவரை உனக்கு கூறப்பட்டது என்று சாஸ்திரத்தின் விஷயத்தினை

பிரித்து காணப்படும். இங்கு எது காண்பிக்கப்பட்டதோ மீண்டும் சாஸ்திரத்தின் பிரிவினை மேலே சென்று (பின்வரும் சுலோகங்களில்) **ஞான யோகத்தினால் சாங்கியர்களும் கர்மயோகேன யோகிகளும்** என்று இரண்டு வகை நிலைபாடுகளான சாஸ்திரவிஷயத்தை சுலபமாக புரியவைக்கவும் கேட்பவர்கள் விஷயமானது பிரித்து காண்பிக்கப்பட்டதால் சுலபமாக புரிந்துகொள்வார்கள் என்று இதனை கூறுகிறார்.

एषा तेऽभिहिता सांख्ये बुद्धिर्योगे त्विमां श्रृणु।
बुद्ध्यायुक्तो यया पार्थ कर्मबन्धं प्रहास्यसि।।2.39।।

एषा ते तुभ्यम् अभिहिता उक्ता सांख्ये परमार्थवस्तुविवेकविषये बुद्धिः ज्ञानं साक्षात् शोकमोहादिसंसारहेतुदोषनिवृत्तिकारणम्।

ஏஷா தே (இதனை உனக்கு) உனக்கென்று **அபிஹிதா** (கூறப்பட்டது) செய்யப்பட்டது **சாங்கியே** (ஞானத்தினை) உண்மையானத்தினை பற்றிய ஞான விஷயத்தினை **புத்தி** (அறிவு) ஞானம் நேரடியாக சோகம்-மோகம் முதலியதான சம்ஸாரத்திற்க்கு காரணமான தோஷத்தினை நீக்குவதற்கு காரணமாகிறது.

योगे तु तत्प्राप्त्युपाये निःसङ्गतया द्वन्द्वप्रहाणपूर्वकम् ईश्वराराधनार्थे कर्मयोगे कर्मानुष्ठाने समाधियोगे च इमाम् अनन्तरमेवोच्यमानां बुद्धिं शृणु।

யோகே து (யோகமோ) அதனை அடையும் வழியினை பற்றில்லாமல் இரட்டைகளை நீக்குவதின் மூலம், ஈஷ்வரனினை பூஜிப்பதற்க்காக கர்மயோகத்தில், கர்ம அனுஷ்டானத்திலும் சமாதி யோகத்தில், **இமாம்** (இவைகள்), அதற்க்கு பின்னர் கூறப்படும் புத்தியினை (அறிவினை) கேள்.

तां च बुद्धिं स्तौति प्ररोचनार्थम् --

அந்த புத்தியினையும் துதிக்கன்றார் (போற்றுகின்றார்) அதனில் ஆசையை தூண்டுவதற்க்காக -

बुद्धया यया योगविषयया युक्तः हे पार्थ, कर्मबन्धं कर्मैव धर्माधर्माख्यो बन्धः कर्मबन्धः तं प्रहास्यसि ईश्वरप्रसादनिमित्तज्ञानप्राप्त्यैव इत्यभिप्रायः।।

புத்யா யயா (புத்தியினால் எதனை) எந்த யோக விஷயமானது **யுக்தோ ஹே பார்த்த கர்மபந்தம்** (கூடியதாக, பார்த்தா,கர்ம பந்தத்தினை (முடிச்சினை)) கர்மமே தர்மம் அதர்மம் எனப்படும் பந்தம் (முடிச்சு) அப்படிப்பட்ட கர்மபந்தத்தினை **ப்ரஹாஸ்யஸி** (அழிக்கின்றது) ஈவுவரரின் கருணையால் ஞானமானது உண்டாகும்போது என்று அபிப்பிராயம். -39

किञ्च अन्यत् --

அதுமட்டுமல்ல, வேறொன்றும்

नेहाभिक्रमनाशोऽस्ति प्रत्यवायो न विद्यते।
स्वल्पमप्यस्य धर्मस्य त्रायते महतो भयात्।। 2.40।।

न इह मोक्षमार्गे कर्मयोगे अभिक्रमनाशः अभिक्रमणमभिक्रमः प्रारम्भः तस्य नाशः नास्ति यथा कृष्यादेः। योगविषये प्रारम्भस्य न अनैकान्तिकफलत्वमित्यर्थः।

ந இஹ (இங்கு அல்ல) மோஷமார்கமான (பாதையில்) கர்மயோகத்தில் **அபிக்ரமநாஷ:** (துவங்கியது அழிகின்றது) துவங்கியதின், அபிக்ரம என்றால் துவங்கியது அதன் அழிவு இன்மை, **அஸ்தி** (இருக்கிறது) எவ்வளவு உழவு முதலியவையில் (உள்ளதோ) யோக விஷயத்தில் துவங்கியவருக்குஅதன் பலனானது அனைகாந்திகம் (சந்தேகத்திற்க்கு இடமாக, பலவாக) இருப்பதில்லை என்று பொருள்.

किञ्चनापि चिकित्सावत् प्रत्यवायः विद्यते भवति। किं तु स्वल्पमपि अस्य धर्मस्य योगधर्मस्य अनुष्ठितं त्रायते रक्षति महतः भयात् संसारभयात् जन्ममरणादिलक्षणात्।।

அதுபோல **ந** (இல்லை) சிகிச்சை முதலியவைப் போலவும் **பிரத்யவாயோ வித்யதே** (எதிர்மறையான பலனானது உண்டாவது). வேறு என்னஆகிறது, **ஸ்வல்பம் அபி அஸ்ய** (கொஞ்சமும் சிறிதலவானது) இந்த யோக **தர்மஸ்ய** (தர்மத்தின்ன) கடைபிடித்தால் **த்ராயதே** (கடத்துகிறது) காப்பாற்றுகிறது **மஹத** (மிகப் பெரிய) சம்சார **பயாத்** (பயத்திலிருந்து) பிறப்பு-இறப்பு எனும் லசஷ்ணமுடையதிலிருந்து. ___

येयं सांख्ये बुद्धिरुक्ता योगे च, वक्ष्यमाणलक्षणा सा –

எது இந்த சாங்கிய (ஞான) புத்தியானது கூறப்பட்டதோ, அதுபோல யோகத்திலும், கூறப்படப் போகும் லக்ஷ்ணையுடையது.

व्यवसायात्मिका बुद्धिरेकेह कुरुनन्दन।
बहुशाखा ह्यनन्ताश्च बुद्धयोऽव्यवसायिनाम्।। 2.41।।

व्यवसायात्मिका निश्चयस्वभावा एका एव बुद्धिः इतरविपरीतबुद्धिशाखाभेदस्य बाधिका, सम्यक्प्रमाणजनितत्वात् , इह श्रेयोमार्गे हे कुरुनन्दन।

வ்யவஸாயாத்மிகா (தீர்மாணாமான) நிச்சயமான இயல்புடையது ஏகா (ஒன்று) மட்டுமே புத்தி (அறிவு) மற்ற விபரீதமான புத்தியின் கிளை பிரிவுகளை நிராகரிப்பது, சரியான பிரமானத்தால் உண்டானதால், இங்கு மேன்மையான வழியில் குருநந்தன (குருநந்தனா).

याः पुनः इतरा विपरीतबुद्धयः, यासां शाखाभेदप्रचारवशात् अनन्तः अपारः अनुपरतः संसारो नित्यप्रततो विस्तीर्णो भवति, प्रमाणजनितविवेकबुद्धिनिमित्तवशाच्च उपरतास्वनन्तभेदबुद्धिषु संसारोऽप्युपरमते ,

மீண்டும எந்த வேறுபட்ட புத்தியானதோ, எவை கிளை பிரிவுகளின் வளர்ச்சியால் முடிவற்றதாகவும் கடக்க முடியாததாகவும் அடங்காததாகவும் உள்ள சம்சாரமானது நிரந்தரமாக வளர்ச்சியடைவதாக ஆகிறது, பிராமாணத்தினால் உண்டாகும் விவேக புத்தியினால் அடங்கியதாக உள்ள முடிவற்ற பிரிவுகளுடைய புத்தியில் சம்சாரமும் அடங்கிபோகின்றது.

ता बुद्धयः बहुशाखाः बह्व्यः शाखाः यासां ताः बहुशाखाः, बहुभेदा इत्येतत्। प्रतिशाखाभेदेन हि अनन्ताश्च बुद्धयः। केषाम्? अव्यवसायिनां प्रमाणजनितविवेकबुद्धिरहितानामित्यर्थः।।

அந்த புத்தியானது பஹுஷாகா (பல கிளைகளுடையது) பல கிளைகள் எதனுடையதோ அவை பஹுஷாகா பலவகை பிரிவுகள் என்று ஆகிறது. ஒவ்வொரு கிளையின் பிரிவினால் ஹி அனந்தா ச புத்திய (நிச்சயமாக முடிவற்றதாகவும் புத்தி ஆகிறது) எவருடையது, அவ்யவசாயினாம் (நிச்சயமல்லாத (தீர்மானமல்லாத)) பிரமாணத்தினால் உள்ளன விவேக புத்தி இல்லாதவர்களுக்கு என்று பொருள் -41

येषां व्यवसायात्मिका बुद्धिर्नास्ति ते –

எவருக்கு தீர்மானமான புத்தி இல்லையோ, அவர்

यामिमां पुष्पितां वाचं प्रवदन्त्यविपश्चितः।
वेदवादरताः पार्थ नान्यदस्तीति वादिनः।।2.42।।

याम् इमां वक्ष्यमाणां पुष्पितां पुष्पित इव वृक्षः शोभमानां श्रूयमाणरमणीयां वाचं वाक्यलक्षणां प्रवदन्ति।

யாம் இமாம் (எவர் இந்த) கூறப்போகும் **புஷ்பிதாம்** (பூத்து குலுங்கும்) பூக்களாய் மரத்தைப் போல அழகானதான கேட்க இனிமையானதான **வாசம்** (பேச்சு) வாக்கியமானதினை **ப்ரவதந்தி** (நன்றாக கூறுகின்றனறோ).

के? अविपश्चितः अमेधसः अविवेकिन इत्यर्थः। वेदवादरताः बह्वर्थवादफलसाधनप्रकाशकेषु वेदवाक्येषु रताः हे पार्थ, न अन्यत् स्वर्गपश्वादिफलसाधनेभ्यः कर्मभ्यः अस्ति इति एवं वादिनः वदनशीलाः।।

எவர்கள் **அவிபஷ்சித** (அறிவற்றவர்கள்) சிறு அறிவு படைத்தவரின், விவேகமில்லாதவர்கள் என்று பொருள் **வேதவாதரதா:** (வேத வாதத்தில் ஈடுபட்டவர்கள்) பல வகையான அர்த்தவாதமும் (போற்றி / தூற்றி கூறுதல்) பலனையும், சாதனையும் தெளிவுபடுத்துவதுமான வேத வாக்கியங்களில் ஈடுபட்டவர்கள் பார்த்த, **ந அன்யத்** (இல்லை வேறு) சுவர்த்தை அடைவது முதலிய பலனை தரக்கூடிய தர்மங்கள் **அஸ்தி இதி** (இருக்கிறது என்று) இப்படி **வாதினோ** (வாதிப்பவர்கள்) கூறும் இயல்புடையவர்கள். -42

ते च –

அது போல அவர்கள்

कामात्मानः स्वर्गपरा जन्मकर्मफलप्रदाम्।
क्रियाविशेषबहुलां भोगैश्वर्यगतिं प्रति।।2.43।।

कामात्मानः कामस्वभावाः, कामपरा इत्यर्थः।

காமாத்மான (ஆசை வயப்பட்டவர்கள்) ஆசைவயப்படும் இயல்புடையவர்கள் ஆசையுள்ளவர்கள் என்று பொருள்.

स्वर्गपराः स्वर्गः परः पुरुषार्थः येषां ते स्वर्गपराः स्वर्गप्रधानाः। जन्मकर्मफलप्रदां कर्मणः फलं कर्मफलं जन्मैव कर्मफलं जन्मकर्मफलं तत् प्रददातीति जन्मकर्मफलप्रदा, तां वाचम्। प्रवदन्ति इत्यनुषज्यते।

சுவர்க பரா (சுவர்கத்தில் ஆசையுள்ளவர்கள்) சுவர்கமே மேன்மயான புருஷார்த்தம் (புருஷனால் அடையவேண்டியது) என்று எவருள்ளனரோ அவர்கள் சுவர்கபரர் முக்கியமாக

கருதுபவர்கள் **<u>ஜன்ம கர்ம பல ப்ரதம்</u>** (பிறப்பு - இறப்பு கர்மத்தை தருவது) கர்மத்தின் பலன் காம பலன், பிறப்பே கர்ம பலன் பிறப்பு கர்ம பலன் அதனை நன்றாக தருவது என்று பிறப்பு கர்ம பலனை நன்றாக தருவது அதனை வாக்கானது நன்றாக கூறுகின்றது என்று தொடர்ந்து வருகிறது.

क्रियाविशेषबहुलां क्रियाणां विशेषाः क्रियाविशेषाः ते बहुला यस्यां वाचि तां स्वर्गपशुपुत्राद्यर्थाः यया वाचा बाहुल्येन प्रकाश्यन्ते। भोगैश्वर्यगतिं प्रति भोगश्च ऐश्वर्यं च भोगैश्वर्ये, तयोर्गतिः प्राप्तिः भोगैश्वर्यगतिः, तां प्रति साधनभूताः ये क्रियाविशेषाः तद्बहुलां तां वाचं प्रवदन्तः मूढाः संसारे परिवर्तन्ते इत्यभिप्रायः।।

<u>கிரியா விஷே பஹுலாம்</u> (செயலின் பிரிவுகளின் பல வகையான) செயல்களின் பிரிவுகள்கிரியா விசேஷம் அவைகளில் பலவகையானது எவர்களில் பேச்சோ அப்படிப்பட்ட சுவர்கம், பசு, புத்திரர் முதலிய விஷயத்திற்காக எந்த வாக்கின் பல பிரிவுகளால் பிரகாசிக்கின்றனரோ, **<u>போகைஷ்வர்யகதிம் ப்ரதி</u>** (போகம் மற்றும் ஐஸ்வரியத்திற்காக) போகம் மற்றும் ஐஸ்வர்யமே என்பதால் போகைஷ்வர்யம் என்னும் அவைகளின் வழி அடைவ என்பதால் போகைஷ்வர்யகதி அவைகளிர்காக சாதனைகளான எந்த செயல்களின் பிரிவுகளோ அதன் பல வகையான அவர்கள் வாக்கினால் நன்றாக கூறுகின்ற மூடர்கள் சம்சாரத்தில் சுழல்கின்றனர் என்று அபிப்பிராயம். -43

तेषां च –

அவைகளும்

भोगैश्वर्यप्रसक्तानां तयापहृतचेतसाम्।
व्यवसायात्मिका बुद्धिः समाधौ न विधीयते।। 2.44।।

भोगैश्वर्यप्रसक्तानां भोगः कर्तव्यः ऐश्वर्यं च इति भोगैश्वर्ययोरेव प्रणयवतां तदात्मभूतानाम्। तया क्रियाविशेषबहुलया वाचा अपहृतचेतसाम् आच्छादितविवेकप्रज्ञानां व्यवसायात्मिका सांख्ये योगे वा बुद्धिः समाधौ समाधीयते अस्मिन् पुरुषोपभोगाय सर्वमिति समाधिः अन्तःकरणं बुद्धिः तस्मिन् समाधौ, न विधीयते न भवति इत्यर्थः।।

<u>போகைசஷ்வர்ய பிரஸக்தானாம்</u> (போகம் மற்றும் ஐஸ்வர்யத்தினில் நன்றாக ஈடுபட்டவர்கள்) போகமானது செய்யப்பட வேண்டும் ஐஸ்வரியமும் கூட என்று அந்த போகம் மற்றும் ஐஸ்வர்யம் மட்டுமே வரிக்கின்றார்கள் அப்படிபட்டவர்களானாவர்கள் **<u>தயா</u>** (அதனால்) செயல்களின் பல பிரிவுகளை பலவகையான வாக்கினால் **<u>அபஹ்ருத சேதஸாம்</u>**

(ஈர்க்கப்பட்டசித்ததினை (மனதை உடையவர்கள்) மறைக்கப்பட்ட விவேக ஞானத்தை உடையவர்கள் <u>**வ்யவஸாயாத்மிகா**</u> (நிச்சயமாதைான) சாங்கியத்திலோ (ஞானத்திலோ) யோகத்திலோ (கர்மத்திலோ) <u>**புத்தி சமாதௌ**</u> (அறிவானது சமாதியில்) நிலைபடுத்தப்பட்டது. இதனில் புருஷன் போகத்தினையடைய எல்லாம் என்று சமாதி அந்தக்கரணம், புத்தி அந்த சமாதியில் <u>**ந விதீயதே**</u> (நிலைபடுத்தல் படுவதில்லை) உண்டாவதில்லை என்று பொருள். -44

ये एवं विवेकबुद्धिरहिताः तेषां कामात्मनां यत् फलं तदाह –

எவர் இப்படிப்பட்ட விவேக புத்தியானது இல்லாதவரோ அப்படிப்பட்ட ஆசைவயப்பட்டவர்களுக்கு.

त्रैगुण्यविषया वेदा निस्त्रैगुण्यो भवार्जुन।
निर्द्वन्द्वो नित्यसत्त्वस्थो निर्योगक्षेम आत्मवान्।। 2.45।।

त्रैगुण्यविषयाः त्रैगुण्यं संसारो विषयः प्रकाशयितव्यः येषां ते वेदाः त्रैगुण्यविषयाः। त्वं तु निस्त्रैगुण्यो भव अर्जुन, निष्कामो भव इत्यर्थः।

<u>**த்ரைகுண்யவிஷயா**</u> (முக்குணத்தின் விஷயமனாவது) முக்குணத்தன்மையுடைது சம்சாரம் விஷயமாக பிரகாசிக்கப்படுகிறது எதனால் அப்படிப்பட்ட <u>**வேதா:**</u> (வேதங்கள்) முக்குணத்தின் விஷயமாவது நீயோ <u>**ஸ்த்ரைகுன்யோ பவ அர்ஜுன**</u> (முக்குணம் கூடாதவனாக, சேராதவனாக ஆவாயாக, அர்ஜுன) ஆசையற்றவளாக ஆவாயாக என்று பொருள்

निर्द्वन्द्वः सुखदुःखहेतू सप्रतिपक्षौ पदार्थौ द्वन्द्वशब्दवाच्यौ, ततः निर्गतः निर्द्वन्द्वो भव। नित्यसत्त्वस्थः सदा सत्त्वगुणाश्रितो भव।

<u>**நிர்த்வந்த்வ**</u> (இரட்டையில்லாத) இன்பம் துன்பத்திற்க்கு காரணமான எதிரும் புதிருமான விஷயங்கள் த்வத்வம் என்று கூறப்படுகின்றது அதிலிருந்து விடுபட்டவனாக இரட்டையற்றவனாக ஆவாய் நீ <u>**நித்தியஸத்வஸ்த:**</u> (நித்தியமான சத்துவ குணமுடைவன்) எப்பொழுதும் சத்துவ குணத்தை சார்ந்தவனக ஆவாய்.

तथा निर्योगक्षेमः अनुपात्तस्य उपादानं योगः, उपात्तस्य रक्षणं क्षेमः, योगक्षेमप्रधानस्य श्रेयसि प्रवृत्तिर्दुष्करा इत्यतः निर्योगक्षेमो भव।

அதுபோல, நிர்யோகக்ஷேம (யோகத்தையும் க்ஷேமத்தையும் எதிர்பாரதவனாவாய்) அடையபடாதத்தினை அடைவது யோகம், அடைந்ததினை காப்பது க்ஷேமம், யோகத்தையும்

க்ஷேமத்தையும் முக்கியமாய் கொள்பர்களுக்கு மேன்மையான (மோக்ஷ) வழியில் செல்வது மிகவும் அறிது என்பதால் யோக- க்ஷேமமற்றவனாக ஆவாய்.

आत्मवान् अप्रमत्तश्च भव। एष तव उपदेशः स्वधर्ममनुतिष्ठतः।।

ஆத்மவான் (ஆத்மாவினையுடையவனாக) தெளிவுடையவனாகவும் ஆவாய் இதுவே உனக்கு உபதேசம் சுவதர்மத்தினை கடைபிடிப்பவனுக்கு. -45

सर्वेषु वेदोक्तेषु कर्मसु यान्युक्तान्यनन्तानि फलानि तानि नापेक्ष्यन्ते चेत्, किमर्थं तानि ईश्वरायेत्यनुष्ठीयन्ते इत्युच्यते; शृणु –

எல்லா வேதத்தில் கூறப்பட்ட கர்மங்களிலும் எந்த முடிவற்ற பலன்களானதோ அவைகள் எதிர்ப்பார்க்கவில்லை என்றால் எதற்காக அவை ஈஷ்வரனுக்கான அனுஷ்டிக்கப்படுகிறது என்றால் கூறுகிறோம் கேள் -

यावानर्थ उदपाने सर्वतः संप्लुतोदके।
तावान्सर्वेषु वेदेषु ब्राह्मणस्य विजानतः।।2.46।।

यथा लोके कूपतडागाद्यनेकस्मिन् उदपाने परिच्छिन्नोदके यावान् यावत्परिमाणः स्नानपानादिः अर्थः फलं प्रयोजनं स सर्वः अर्थः सर्वतःसंप्लुतोदकेऽपि यः अर्थः तावानेव संपद्यते, तत्र अन्तर्भवतीत्यर्थः।

எவ்வாறு உலகத்தில் கிணறு, தடாகம் (குளம்) முதலிய பலவகையான <u>உதபானே</u> (நீர்நிலைகளில்) வரையறுக்கப்பட நீரில் <u>யாவன்</u> (எவ்வளவு) எத்தனை அளவே குளியல் குடித்தல் முதலிய <u>அர்த்த</u> (தேவைக்கு) பலன், பிரயோஜனம் அது எல்லா தேவை <u>சர்வத சம்ப்லுதோதகே</u> (முழுமையாக பரந்து விரிந்த நீர்நிலைகளில்) அவ்வளவு நிச்சயமாக அடையப்படுகிறது. அதனில் அடங்குகிறது என்று பொருள்.

एवं तावान् तावत्परिमाण एव संपद्यते सर्वेषु वेदेषु वेदोक्तेषु कर्मसु यः अर्थः यत्कर्मफलं सः अर्थः ब्राह्मणस्य संन्यासिनः परमार्थतत्त्वं विजानतो यः अर्थः यत् विज्ञानफलं सर्वतःसंप्लुतोदकस्थानीयं तस्मिन् तावानेव संपद्यते तत्रैवान्तर्भवतीत्यर्थः।

அதுபோல <u>தாவான்</u> (அவ்வளவு) அத்துனை அளவு அடையப்படுகிறது <u>சர்வேஷுவேதேஷு</u> (எல்லா வேதங்களிலும்) வேதத்தில் கூறப்பட்ட கர்மங்களில் எந்த தேவையோ எந்த கர்மத்தின் பலனோ அந்த தேவை <u>ப்ராம்மணாஸ்ய</u> (பிராம்மணருக்கு) சன்யாசிகளுக்கு பரமார்த்தத்துவத்தை (உண்மையாக பொருளை) <u>விஜானதோ</u> (நன்றாக அறிந்தவர்) எந்த தேவை விஞ்ஞான (சரியான அறிவு) பலன் எல்லா பக்கத்திலிருந்தும்

நிறைந்ததான நீா் நிலைபோன்று அதனில அவ்வளவு மட்டும் அடைகிறார் அதனிலேயே அடங்குகிறது என்று பொருள்.

'यथा कृताय विजितायाधरेयाः संयन्त्येवमेनं सर्वं तदभिसमेति यत् किञ्चित् प्रजाः साधु कुर्वन्ति यस्तद्वेद यत्स वेद ' इति श्रुतेः। 'सर्वं कर्माखिलम् ' इति च वक्ष्यति।

"சர்வம் ததபிசமேதி யத்கிஞ்ச ப்ரஜா சாதுகுர்வந்தி யஸ்தத்வேத யத் ஸ வேத" (எல்லா அப்படிப்பட்ட பலனையும் அடைகிறார் எவர் நல்ல காரியத்தை செய்கிறாரோ, எவர் அதனை அறிந்தவரோ, எவர் அதனை அறிந்தவரோ) என்கிறது. ஷ்ருதியும் "சர்வம் கர்மாகிலம்" (எல்லா கர்மமும் ஞானத்தில் முழுமையாகிறது) என்றும் கூறவார்.

तस्मात् प्राक् ज्ञाननिष्ठाधिकारप्राप्तेः कर्मण्यधिकृतेन कूपतडागाद्यर्थस्थानीयमपि कर्म कर्तव्यम्।।

ஆதனால் ஞானநிஷ்டையில் அதிகாரத்தை அடைவதற்கு முன் கர்மத்தினில் ஈடுபட்டவர் கிணறு, குளம் போன்று தேவையை தீர்பதாக இருந்தாலும் கர்மமானது செய்யப்படவேண்டும். - 46

तव च –

कर्मण्येवाधिकारस्ते मा फलेषु कदाचन।
मा कर्मफलहेतुर्भूर्मा ते सङ्गोऽस्त्वकर्मणि।।2.47।।

कर्मण्येव अधिकारः न ज्ञाननिष्ठायां ते तव। तत्र च कर्म कुर्वतः मा फलेषु अधिकारः अस्तु, कर्मफलतृष्णा मा भूत् कदाचन कस्याञ्चिदप्यवस्थायामित्यर्थः।

<u>கர்மணி ஏவ அதிகாரோ</u> (கர்மத்தில் மட்டுமே அதிகாரம்) ஞான நிஷ்டையிலில்லை, <u>தே</u> (உன்னுடைய) உனக்கு அப்படி கர்மத்தினை செய்பவனாக <u>மா பலேஷு</u> (வேண்டாம் பலனில்) அதிகாரம் ஆவதாக <u>கதாசன</u> (எப்பொழுதும்)எந்த மாதிரியானதான நிலையிலும் என்று பொருள்.

यदा कर्मफले तृष्णा ते स्यात् तदा कर्मफलप्राप्तेः हेतुः स्याः, एवं मा कर्मफलहेतुः भूः।

எப்பொழுதும் கர்மபலனில் ஆசை உனக்கு உண்டாகிறதோ அப்பொழுது கர்ம பலனை அடையும் காரணமாக ஆகிறது. இவ்வாறு <u>மா கர்ம பல ஹேது பூ:</u> (வேண்டாம் கர்ம பலனில் (அடையும்) காரணமாக ஆவாது.

यदा हि कर्मफलतृष्णाप्रयुक्तः कर्मणि प्रवर्तते तदा कर्मफलस्यैव जन्मनो हेतुर्भवेत्।

எப்பொழுது நிச்சயமாக கர்ம பலனில் ஆசையானது தூண்டப்பட்டவராக கர்மத்தினில் பிரவிருத்திக்கிறாரோ அப்பொழுது கர்ம பலனானைதே பிறவிக்கு காரணமாகிறது.

यदि कर्मफलं नेष्यते, किं कर्मणा दुःखरूपेण? इति मा ते तव सङ्गः अस्तु अकर्मणि अकरणे प्रीतिर्मा भूत्।।

கர்மபலனில் ஆசைப்படவில்லை யென்றால் எதற்க்கு கர்மங்கள் துன்பமயமானதானது என்றால் <u>மா தே</u> (வேண்டாம் உனக்கு) உனக்கு <u>சங்க: அஸ்து அகர்கனி</u> (சேர்க்கை, பற்று இருப்பதாக கர்மமற்ற நிலையில்) கர்மம் செய்யாத நிலையில் ஆசையானது உண்டாகாதாக ___ 47

यदि कर्मफलप्रयुक्तेन न कर्तव्यं कर्म, कथं तर्हि कर्तव्यमिति; उच्यते –

ஆனால் கர்ம பலனில் தூண்டப்பட்டதாக செய்யப்படக்கூடியதானால் கர்மம் பின் எவ்வாறு செய்யப்பட்ட வேண்டும் என்றால் கூறுகிறோம்.

योगस्थः कुरु कर्माणि सङ्गं त्यक्त्वा धनञ्जय।
सिद्ध्यसिद्ध्योः समो भूत्वा समत्वं योग उच्यते।। 2.48।।

योगस्थः सन् कुरु कर्माणि केवलमीश्वरार्थम्; तत्रापि 'ईश्वरो मे तुष्यतु ' इति सङ्गं त्यक्त्वा धनञ्जय। फलतृष्णाशून्येन क्रियमाणे कर्मणि सत्त्वशुद्धिजा ज्ञानप्राप्तिलक्षणा सिद्धिः, तद्विपर्ययजा असिद्धिः, तयोः सिद्ध्यसिद्ध्योः अपि समः तुल्यः भूत्वा कुरु कर्माणि।

<u>யோகஸ்த</u> (யோகத்தில் நிலைபட்டவனாக) இருந்து <u>குரு கர்மாணி</u> (செய்வாய் கர்மங்களை) ஈஷ்வரனுக்காக மட்டுமே அங்கு கூட ஈஷ்வரன் என் மீது சந்தோஷம் கொள்வாராக என்று <u>சங்கம் த்யக்த்வா தனஞ்ஜய</u> (பற்றினை ஒழித்து, தனஞ்சயா). பலனில் ஆசையில்லாமல் செய்யப்படுவதான கர்மங்கள் சித்த சுத்தியினை (மனத்தூய்மையினை) தருவதான ஞானத்தை அடைவிப்பதான சித்தி (ஆகிறது) அதற்க்கு எதிரானதோ அசித்தியே (சித்தியின்மையே) ஆகும். அப்படிப்பட்ட இவையிரண்டில் <u>சித்யஸித்யோ:</u> (சித்தி மற்றும் அசித்தியில்) கூட சம (சமமாக) துல்யமாக <u>பூத்வா</u> (இருந்து கொண்டு) செய்வாயாக கர்மத்தினை.

कोऽसौ योगः यत्रस्थः कुरु इति उक्तम्? इदमेव तत् -- सिद्ध्यसिद्ध्योः समत्वं योगः उच्यते।।

எது அப்படிப்பட்ட யோகம் எதனில் இருந்துகொண்டு செய். என்று கூறப்பட்டது இதுவே அது சித்தி மற்றும் அசித்தியில் <u>சமத்வம் யோக உசீயதே</u> (சமமான தன்மை யோகம் எனப்படுகிறது) - 48

यत्पुनः समत्वबुद्धियुक्तमीश्वराराधनार्थं कर्मोक्तम्, एतस्मात्कर्मणः --

எது மீண்டும் சமத்துவமான புத்தி கூடிய ஈஷ்வரரின் ஆராதனைக்காக செய்யப்படும் கர்மம் இந்த கர்மத்திலிருந்து -

दूरेण ह्यवरं कर्म बुद्धियोगाद्धनञ्जय।
बुद्धौ शरणमन्विच्छ कृपणाः फलहेतवः।। 2.49।।

दूरेण अतिविप्रकर्षेण अत्यन्तमेव हि अवरम् अधमं निकृष्टं कर्म फलार्थिना क्रियमाणं बुद्धियोगात् समत्वबुद्धियुक्तात् कर्मणः, जन्ममरणादिहेतुत्वात्। हे धनञ्जय, यत एवं ततः योगविषयायां बुद्धौ तत्परिपाकजायां वा सांख्यबुद्धौ शरणम् आश्रयमभयप्राप्तिकारणम् अन्विच्छ प्रार्थयस्व, परमार्थज्ञानशरणो भवेत्यर्थः।

<u>தூரேண</u> (தூரமானதின்) மிகவும் தொலைவிலுள்ளதுடன் <u>ஹி அவரம்</u> (நிச்சயமாக நெருங்கியது) கிட்டேயிருப்பது <u>கர்ம</u> (கர்மம்) பலனில் ஆசையுடன் செய்யப்படும் <u>புத்தியோகாத்</u> (புத்தி யோகத்துடன்) சமத்துவமான புத்தி கூடியதான கர்மமானது பிறப்பு இறப்பு முதலியவைக்கு காரணமானதால் <u>தன்ஞ்ஜய</u> (தனஞ்ஜய). அதனால் இவ்வாறு யோக விஷயத்தினை <u>புத்தௌ</u> (புத்தியில்) அதன் பக்குவத்தால் உண்டாவதான சாங்கிய புத்தியிலோ <u>சரணம்</u> (சரணடைதல்) சார்பை அபயத்தை அடைய காரணம் <u>அன்விச்ச</u> (வேண்டுவாயாக) பிரார்த்திப்பாயாக பரமார்த்த ஞானத்தினை சரணடைவாயாக என்ற பொருள்.

यतः अवरं कर्म कुर्वाणाः कृपणाः दीनाः फलहेतवः फलतृष्णाप्रयुक्ताः सन्तः, 'यो वा एतदक्षरं गार्ग्यविदित्वास्माल्लोकात्प्रैति स कृपणः' इति श्रुतेः।।

ஏனென்றால் கீழ்மையான (பல ஆசையுடன்) கர்மம் செய்பவர் <u>கிருபணா</u> (கருமிகள்) தீனார்கள் <u>பலஹேதவ</u> (பலனையும் நோக்கும்) பலனில் ஆசையுடன் தூண்டப்பட்டதாக இருப்பவர் "யோ வா ஏததக்ஷரம் கார்க்யவிதித்வாஸ்மால்லோகாத் ப்ரதி ஸ கிருபண" "(எவர் இந்த அழிவற்ற பரம்பொருளை, கார்கி, அழியாமல் இந்த உலகத்தை விட்டு போகிறாரோ அவர் கருமி) என்கிறது ஷ்ருதி. -49

समत्वबुद्धियुक्तः सन् स्वधर्ममनुतिष्ठन् यत्फलं प्राप्नोति तच्छृणु --

சமத்துவ (புத்தி கூடியவனாக) இருந்து தன்னுடைய தர்மத்தினை கடைபிடிப்பவன் எந்த பலன் அடைவாரோ அதனை கேள்--

बुद्धियुक्तो जहातीह उभे सुकृतदुष्कृते।
तस्माद्योगाय युज्यस्व योगः कर्मसु कौशलम्।। 2.50।।

बुद्धियुक्तः कर्मसमत्वविषयया बुद्ध्या युक्तः बुद्धियुक्तः सः जहाति परित्यजति इह अस्मिन् लोके उभे सुकृतदुष्कृते पुण्यपापे सत्त्वशुद्धिज्ञानप्राप्तिद्वारेण यतः, तस्मात् समत्वबुद्धियोगाय युज्यस्व घटस्व।

புத்தியுக்த (புத்தி கூடியவனாக) சமத்துவ விஷயமானதான புத்தியுடன் கூடியவர், புத்தி கூடியவர், **ஜஹாதி** (விடுகிறார்) முழுமையாக விடுகிறார் **இஹ** (இங்கு) இந்த உலகத்தில் **உபே சுக்ருத்துஷ்க்ருதே** (இரணடடையம் நல்ல செயலையும், தீய செயலையும்) புண்ணியத்தையும் பாவத்தையும் சித்த சுத்தி மற்றும் ஞானத்தினை அடைவதால் எப்படியோ **தஸ்மாத்** (அதனால்) சமத்துவபுத்தி **யோகாய யுஜ்யஸ்வ** (யோகத்திற்காக முயற்சிப்பாயாக) ஈடுபடுவாயாக.

योगो हि कर्मसु कौशलम् स्वधर्माख्येषु कर्मसु वर्तमानस्य या सिद्ध्यसिद्ध्योः समत्वबुद्धिः ईश्वरार्पितचेतस्तया तत् कौशलं कुशलभावः।

யோகோ (யோகமானது) நிச்சயமாக கர்மஸி கௌஷலம் (கர்மத்தில் குஷலத்தன்மை) தன்னுடைய தர்மமான கர்மத்தில் இருப்பவரின் எந்த சித்தி மற்றும் அசித்தியில் சமத்துவ புத்தியோ, ஈஷ்வர அர்பண புத்தியால் அதனால் அது கௌஷலம், குஷலத்தன்மை.

तद्धि कौशलं यत् बन्धनस्वभावान्यपि कर्माणि समत्वबुद्ध्या स्वभावात् निवर्तन्ते। तस्मात्समत्वबुद्धियुक्तो भव त्वम्।।

அந்த கௌஷலமே பந்தப்படுத்தும் இயல்புடையதான கர்மங்களையும் சமத்துவ புத்தியினால் இயல்பிலிருந்து (சுபாவத்திலிருந்து) மாற்றுகிறது. ஆதனால் சமத்துவபுத்தி கூடியவனாக இருப்பாய் நீ. -50

यस्मात् –

ஏனென்றால்...

कर्मजं बुद्धियुक्ता हि फलं त्यक्त्वा मनीषिणः।
जन्मबन्धविनिर्मुक्ताः पदं गच्छन्त्यनामयम्।।2.51।।

कर्मजं फलं त्यक्त्वा इति व्यवहितेन संबन्धः।

கர்மத்தினால் உண்டாகும் பலனை விடுத்து என்று பிரிக்கப்பட்டதுடன் (சொல்லுடன்) சம்பந்தம்.

इष्टानिष्टदेहप्राप्तिः कर्मजं फलं कर्मभ्यो जातं बुद्धियुक्ताः समत्वबुद्धियुक्ताः सन्तः हि यस्मात् फलं त्यक्त्वा परित्यज्य मनीषिणः ज्ञानिनो भूत्वा, जन्मबन्धविनिर्मुक्ताः जन्मैव बन्धः जन्मबन्धः तेन विनिर्मुक्ताः जीवन्त एव जन्मबन्धात् विनिर्मुक्ताः सन्तः, पदं परमं विष्णोः मोक्षाख्यं गच्छन्ति अनामयं सर्वोपद्रवरहितमित्यर्थः।

விரும்பிய விரும்பாத உடலை அடைவது கர்மஜம் (கர்மத்தினால் உண்டாகும்) பலன் கர்மத்தினால் தோன்றுவது புத்தியுக்தா (புத்தி கூடியவர்) சமத்துவ புத்தி கூடியவர் ஹி (நிச்சயமாக) எதனால் பலம் த்யக்த்வா (பலனை விடுத்து) முழுவதும் விட்டு மனீஷினோ (அறிவுடைய மனிதர்கள்) ஞானிகளாக ஆகி ஜன்மபந்தவினிர்முக்தா (பிறப்பு இறப்பிலிருந்து விடுபட்டவர்களாக) பிறப்பே பந்தம் ஜன்மபந்தம் அதிலிருந்து விடுபட்டவர்களாக உயிரோடு உள்ளபோதே ஜன்மபந்த விடுதலையடைந்தவர்களாக இருந்து பதம் (நிலை) மேன்மையான விஷ்ணுவின் மோஷமெனபடுவது. கச்சந்தி அனாமயம் (செல்கிறார்கள் துன்பமற்ற) எல்லா கஷ்டங்களுமற்றது என்று பொருள்.

अथवा 'बुद्धियोगाद्धनञ्जय ' इत्यारभ्य परमार्थदर्शनलक्षणैव सर्वतःसंप्लुतोदकस्थानीया कर्मयोगजसत्त्वशुद्धिजनिता बुद्धिर्दर्शिता, साक्षात्सुकृतदुष्कृतप्रहाणादिहेतुत्वश्रवणात्।।

இல்லையேல், "புத்தியோகத்தால் தனஞ்ஜய" (புத்தியோகத்தால் தனஞ்ஜயா) என்று துவங்கி பரமார்த நிலை அடைவதானதே முழுமையாக சூழ்ந்த நீர்நிலையைப்போல

கர்மயோகத்தால் உண்மையான சித்தசுத்தியை அடைந்ததாலாகும். புத்தியானது காட்டப்பட்டது. நேரடியாக நல்ல செயல் மற்றும் தீய செயலானது அழிப்பதான காரணம் கூறப்பட்டதால். -51

योगानुष्ठानजनितसत्त्वशुद्धजा बुद्धिः कदा प्राप्स्यते इत्युच्यते --

யோகத்தை கடைபிடித்தலால் உண்டாண சித்தசுத்தியால் (அந்தக்காரணமானது தூய்மையால்) உண்டான புத்தி எப்பொழுது அடையப்படுகிறது என்று கூறுகிறார்.

यदा ते मोहकलिलं बुद्धिर्व्यतितरिष्यति।
तदा गन्तासि निर्वेदं श्रोतव्यस्य श्रुतस्य च।।2.52।।

यदा यस्मिन्काले ते तव मोहकलिलं मोहात्मकमविवेकरूपं कालुष्यं येन आत्मानात्मविवेकबोधं कलुषीकृत्य विषयं प्रत्यन्तःकरणं प्रवर्तते, तत् तव बुद्धिः व्यतितरिष्यति व्यतिक्रमिष्यति, अतिशुद्धभावमापत्स्यते इत्यर्थः।

யதா (எப்பொழுது) எந்த நேரத்தில் தே (உன்) உன்னுடைய மோஹகலிலம் (மோகமான அழுக்கு) மோகமயமான, அவிவேகரூபமான அழுக்கு எதனால் ஆத்ம விவேக ஞானமானது மறைக்கப்பட்டு விஷயத்தை நோக்கி அந்தக்கரணம் பிரவித்திருக்கிறது. அந்த உன்னுடைய புத்தி வியதிதரிஷ்யதி (புத்தி கடக்கிறது) தாண்டுகிறது தூய்மைநிலை அடைகிறது என்று பொருள்.

तदा तस्मिन् काले गन्तासि प्राप्स्यसि निर्वेदं वैराग्यं श्रोतव्यस्य श्रुतस्य च, तदा श्रोतव्यं श्रुतं च ते निष्फलं प्रतिभातीत्यभिप्रायः।।

ததா (அப்பொழுது) அந்த நேரத்தில் கந்தாஸி (அடைகிறாய்) பிராப்தி செய்கிறாய் நிர்வேதம் (பற்றற்ற நிலை) வைராக்கியம் ஷ்ரோதவ்யஸ்ய ஷ்ருதஸ்ய ச (கேட்க்க வேண்டியதிலும் கேட்க்கப்பட்டதிலும்) அப்பொழுது கேட்கப்படவேண்டியதும் கேட்டதும் பலனற்றது என்றாகிறது என்று அபிப்பிராயம். -52

मोहकलिलात्ययद्वारेण लब्धात्मविवेकजप्रज्ञः कदा कर्मयोगजं फलं परमार्थयोगमवाप्स्यामीति चेत्, तत् श्रृणु --

மோகமான அழுக்கினை கடந்ததினால் (அழித்ததினால்) அடையப்பட்ட ஆத்ம விவேகத்தினால் உண்டாகும் அறிவானதுடைய (நான்) எப்பொழுது கர்மயோகத்தினால்

உண்டாகும் பலனான பரமார்த்த யோகத்தை (மோசஷத்தை) அடைவேன் என்று கூறினால், அதனை கேள்..

श्रुतिविप्रतिपन्ना ते यदा स्थास्यति निश्चला।
समाधावचला बुद्धिस्तदा योगमवाप्स्यसि।।2.53।।

श्रुतिविप्रतिपन्ना अनेकसाध्यसाधनसंबन्धप्रकाशनश्रुतिभिः श्रवणैः प्रवृत्तिनिवृत्तिलक्षणैः विप्रतिपन्ना नानाप्रतिपन्ना विक्षिप्ता सती ते तव बुद्धिः यदा यस्मिन् काले स्थास्यति स्थिरीभूता भविष्यति निश्चला विक्षेपचलनवर्जिता सती समाधौ, समाधीयते चित्तमस्मिन्निति समाधिः आत्मा, तस्मिन् आत्मनि इत्येतत्। अचला तत्रापि विकल्पवर्जिता इत्येतत्। बुद्धिः अन्तःकरणम्।

ஷ்ருதிவிப்ரதிபன்னா (ஷ்ருதியில் சந்தேகமுடைய (விரோதமனா அறிவு), பலவகை சாத்தியத்தையும் (அதற்கு) சாதனத்தையும் சம்பந்தத்தினை பிரகாசிக்கும் (தெளிவுப்படுத்தும்) ஷ்ருதிகள் கேட்கப்படும் விஷயத்தில் விரோதமான அறிவு, பலவகையான அறிவு அதுவே ஷ்ருதி விப்ரதிபன்னா (அப்படி) விஷேபத்தை (கலக்கத்தை) அடைந்தபோது **தே** (உன்) உன்னுடைய புத்தியானது **யதா** (எப்பொழுது) எந்த நேரத்தில் **ஸ்தாஸ்யதி** (நிலைபடுகிறதோ) திடமாக ஆகிறதோ **நிஸ்கலா** (ஆடாமல்) விஷேபத்தால் ஆட்டங்கானாமல் இருக்கும்போது **ஸமாதெள** (சமாதியில்) சமமான நிலையில் (அடங்கிய நிலை) சித்தமானது இதனில் என்று சமாதி, ஆத்மா அதனில் ஆத்மாவில் என்று ஆகிறது **அசலா** (அசையாமல்) அதனிலும் விகல்பம் (சந்தேகம், விஷயமற்ற சிந்தனை) இல்லாத என்று பொருள். **புத்தி** (அறிவு) அந்தக்கரணம்.

तदा तस्मिन्काले योगम् अवाप्स्यसि विवेकप्रज्ञां समाधिं प्राप्स्यसि।।

ததா (அப்பொழுது) அந்த நேரத்தில் **யோகம் அவாப்ஸ்யதி** (யோகத்தை அடைகிறாய்) விவேக புத்தியை சமாதியை அடைகிறாய். -53

प्रश्नबीजं प्रतिलभ्य अर्जुन उवाच लब्धसमाधिप्रज्ञस्य लक्षणबुभुत्सया --

கேள்விக்கு காரணம் உள்ளதை பார்த்து, அர்சுனன் கூறுகிறான், அடையப்பட்ட சமாதி அறிவு உடையவரின் லஷணத்தை அறிய ஆசையோடு

अर्जुन उवाच --

अर्जुन उवाच

स्थितप्रज्ञस्य का भाषा समाधिस्थस्य केशव।

स्थितधीः किं प्रभाषेत किमासीत व्रजेत किम्।। 2.54।।

स्थिता प्रतिष्ठिता 'अहमस्मि परं ब्रह्म ' इति प्रज्ञा यस्य सः स्थितप्रज्ञः तस्य स्थितप्रज्ञस्य का भाषा किं भाषणं वचनं कथमसौ परैर्भाष्यते समाधिस्थस्य समाधौ स्थितस्य हे केशव।

நிலைப்பட்ட பிரதிஷ்டை அடைந்தவனாக நான் இருக்கிறேன் பரம் பிரம்மமாக என்று அறிவு எவருடையதோ அவர் ஸ்திதபிரஞ்ஞர் அவருடைய <u>கா பாஷா</u> (என்ன பாஷை) என்ன பேசுவார் கூறுவார், எவ்வாறு அவர் மற்றவரிடம் பேசுவார். <u>சமாதிஸ்தஸ்ய</u> (சமாதியிலிருப்பவர்) சமாதியில் நிலைப்பட்டவர் <u>கேஷவ</u> (கேஷவா).

स्थितधीः स्थितप्रज्ञः स्वयं वा किं प्रभाषेत। किम् आसीत व्रजेत किम् आसनं व्रजनं वा तस्य कथमित्यर्थः।

<u>ஸ்திததீ</u> (நிலைப்பட்டஅறிவு) ஸ்திதபிரஞ்ஞர் தானேயொ <u>கிம்பாஷேத</u> (என்ன பேசுவார்) <u>கிம் ஆஸித வ்ரேஜத கிம்</u> (எப்படி உட்காருவார் எவ்வாறு நடப்பார்) இருத்தலோ, செல்லுதலோ அவருடையத எவ்வாறு என்று பொருள்.

स्थितप्रज्ञस्य लक्षणमनेन श्लोकेन पृच्छ्यते।।

ஸ்திதபிரஞ்ஞரின் லசஷனம் இந்த ஸ்லோகத்தினால் கேட்கிறார். -54

यो ह्यादित एव संन्यस्य कर्माणि ज्ञानयोगनिष्ठायां प्रवृत्तः, यश्च कर्मयोगेन, तयोः 'प्रजहाति ' इत्यारभ्य आ अध्यायपरिसमाप्तेः स्थितप्रज्ञलक्षणं साधनं चोपदिश्यते।

எவரொருவர் துவக்கத்திலிருந்தே சன்யாசம் செய்து. கர்மங்களை ஞானயோக நிஷ்டையில் பிரவித்திருக்கிறவரோ, அவரும் கர்மயோகத்தினாலே, அவரிருவகையி னருமான ஸ்திதபிரஞ்ஞரை "ப்ரஜஹாதி" (நன்றாக விடுகிறார்) என்று துவங்கி அத்தியா யத்தின் இறுதி வரையில் ஸ்திதபிரஞ்ஞரின் லசஷனத்தையும் சாதனைகளையும் உபதேசிக்கிறார்.

सर्वत्रैव हि अध्यात्मशास्त्रे कृतार्थलक्षणानि यानि तान्येव साधनानि उपदिश्यन्ते, यत्नसाध्यत्वात्। यानि यत्नसाध्यानि साधनानि लक्षणानि च भवन्ति तानि श्रीभगवानुवाच –

எல்லா இடத்திலும் அத்யாத்ம சாஸ்திரத்தில் செய்யவேண்டியதை செய்த (ஞானத்தையடைந்த) வருடைய லக்ஷணங்கள் என்னவோ, அதற்குன்டான சாதனைகளும் உபதேசிக்கப்பட்டது, முயற்சியால் அடையப்படுவதானதால், எவை முயர்ச்சியினால் அடையப்படுவதான சாதனைகளோ லக்ஷணங்களோ அவையே ஆகிறது.

श्री भगवानुवाच

प्रजहाति यदा कामान् सर्वान् पार्थ मनोगतान्।
आत्मन्येवात्मना तुष्टः स्थितप्रज्ञस्तदोच्यते।। 2.55।।

प्रजहाति प्रकर्षेण जहाति परित्यजति यदा यस्मिन्काले सर्वान् समस्तान् कामान् इच्छाभेदान् हे पार्थ, मनोगतान् मनसि प्रविष्टान् हृदि प्रविष्टान्।

ப்ரஜஹாதி (நன்றாக விடுகிறார்) மிக நன்றாக விடுகிறார் முழுவதுமாக தியாகம் செய்கிறார். **யதா** (எப்பொழுது) எந்தநேரத்தில் **சர்வான்** (எல்லா) முழுமையாக **காமான்** (ஆசைகளை) விருப்பு வகைகளை ஹே (ஏ) **பார்த்த மனோகதான்** (பார்த்தா , மனதில் உண்டாகும்) மனதில் பிரவேசித்தவை (நுழைந்த) இதயத்தில் நுழைந்தவை.

सर्वकामपरित्यागे तुष्टिकारणाभावात् शरीरधारणनिमित्तशेषे च सति उन्मत्तप्रमत्तस्येव प्रवृत्तिः प्राप्ता, इत्यत उच्यते –

எல்லா ஆசைகளையும் விடுவதால் திருப்திக்கு காரணமிண்மையால் உடலை தாக்குவதற்கு காரணமாணது (பிராரப்தம்) முடிவடைந்ததும் மனநிலைசரியில்லாதர் போல பிரவிருத்தியானது ஆகும் என்றால், அதற்கு கூறுகிறார்.

आत्मन्येव प्रत्यगात्मस्वरूपे एव आत्मना स्वेनैव बाह्यलाभनिरपेक्षः तुष्टः परमार्थदर्शनामृतरसलाभेन अन्यस्मादलंप्रत्ययवान् स्थितप्रज्ञः स्थिता प्रतिष्ठिता आत्मानात्मविवेकजा प्रज्ञा यस्य सः स्थितप्रज्ञः विद्वान् तदा उच्यते।

ஆத்மனி ஏவ (ஆத்மாவிலேயே) தன்னுடைய ஆத்மாவிலேயே **ஆத்மனா** (தன்னால்) சுயமாகவே வெளியிலிருந்து எதனையும் எதிற்பார்க்காமல் **துஷ்ட** (திருப்தியடைந்தவர்) பரமார்த்தத்தினை அறிந்து அதன் சுவையை பருகுவதினால் மற்றவைகளில் போதும் எள்ற மனம் உடையவர் ஸ்திதபிரஞ்ஞர் நிலைப்பட்டது (ஸ்திதம்) பிரதிஷ்டையடைந்தது ஆத்மா மற்றும் அநாத்மாவின் விவேகத்தாலுண்டாகும் அறிவு எவருக்கோ அவர் எவருக்கோ அவர்

<u>ஸ்திதபிரஞ்ஞ</u> (நிலைப்பட்ட அறிவு உடையவர்) ஞானமுடையவர் **<u>ததா உச்யதே</u>** (அப்பொழுது கூறுவர்).

त्यक्तपुत्रवित्तलोकैषणः संन्यासी आत्माराम आत्मक्रीडः स्थितप्रज्ञ इत्यर्थः।।

விடுபட்ட புத்திரன், சொத்து மற்றும் உலகஆசையுள்ளவன், சன்யாசி ஆத்மாவில் ரமிப்பவர், ஆத்மாவில் விளையாடுபவர் ஸ்திதபிரஞ்ஞர் என்று பொருள். -55

किञ्च —

அதுபோல..

दुःखेष्वनुद्विग्नमनाः सुखेषु विगतस्पृहः।

वीतरागभयक्रोधः स्थितधीर्मुनिरुच्यते।। 2.56।।

दुःखेषु आध्यात्मिकादिषु प्राप्तेषु न उद्विग्नं न प्रक्षुभितं दुःखप्राप्तौ मनो यस्य सोऽयम् अनुद्विग्नमनाः। तथा सुखेषु प्राप्तेषु विगता स्पृहा तृष्णा यस्य, न अग्निरिव इन्धनाद्याधाने सुखान्यनु विवर्धते स विगतस्पृहः।

<u>துக்கேஷு</u> (துன்பங்களில்) ஆத்யாத்மிகம் முதலியவையில் (ஆத்யாத்மிகம், ஆதிபௌதிகம் மற்றும் ஆதிதைவிகம்) அடையப்பட்டதில் உத்வேகமடையாதது , துவண்டுபோகாதது துன்பம் அடைந்தால் மனது எவருடையதோ அவரே இந்த **<u>அனுத்விச்னமான</u>** (துவ்லாத மனுதுடையவர்) அதுபோல, **<u>சுகேஷு</u>** (இன்பங்களில்) அடையப்பட்டதில் விடுபட்ட ஆசை, தாகம் எவருடையதோ, நெருப்பினைப்போல் , எரிபொருளிடப்பட்டதால் இன்பம் வளருவதில்லையோ எவர் **<u>விகதஸ்ப்ருஹ</u>** (விடுபட்ட பற்றுடையவர்)

वीतरागभयक्रोधः रागश्च भयं च क्रोधश्च वीता विगता यस्मात् स वीतरागभयक्रोधः। स्थितधीः स्थितप्रज्ञो मुनिः संन्यासी तदा उच्यते।।

<u>வீதராகபயக்ரோத</u> (விடுபட்ட ஆசை பயம் மற்றும் கோபம்) ஆசை மற்றும் பயம் மற்றும் கோபம் விட்ட விடுபட்ட எவரோ அவரே வீதராகபயக்ரோத, **<u>ஸ்தித தீ</u>** (நிலைப்பட்ட அறிவு) ஸ்திதபிரஞ்ஞர் **<u>முனி</u>** (முனிவர்) சன்யாசி (என்று) அப்பொழுது **<u>உச்யதே</u>** (கூறப்படுகிறார்). 56

किञ्च --

அதுபோல..

यः सर्वत्रानभिस्नेहस्तत्तत्प्राप्य शुभाशुभम्।

नाभिनन्दति न द्वेष्टि तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता।। 2.57।।

यः मुनिः सर्वत्र देहजीवितादिष्वपि अनभिस्नेहः अभिस्नेहवर्जितः तत्तत् प्राप्य शुभाशुभं तत्तत् शुभं अशुभं वा लब्ध्वा

<u>யோ</u> (எவர்) முனிவர் <u>சர்வத்ர</u> (எல்லா இடத்திலும்) உடல், உயிர் முதலியவையிலும் <u>அனபிஸ்நேஹ</u> (பற்றில்லாதவரோ) பற்றானது விடுபட்டவர் <u>தத்தத்ப்ராப்ய சுபாசுபாம்</u> (அதனையடைந்து நன்மை தீமைகளை) அந்தந்த நன்மையும் தீமையும் அடைந்து <u>ந அபி நன்ததி ந த்வேஷ்டி</u> (ஆனந்தமாவதில்லை வெறுப்புமடைவதில்லை) நன்மை அடைந்து சந்தோஷம் கொள்வதில்லை.

न अभिनन्दति न द्वेष्टि शुभं प्राप्य न तुष्यति न हृष्यति, अशुभं च प्राप्य न द्वेष्टि इत्यर्थः। तस्य एवं हर्षविषादवर्जितस्य विवेकजा प्रज्ञा प्रतिष्ठिता भवति।।

ஆனந்திப்பதில்லை தீமையை அடைந்து வெறுப்பு கொள்வதில்லை என்று பொருள். <u>தஸ்ய</u> (அவருக்கு) இவ்வாறு சிரிப்பு வறுத்தம் இல்லாதவருக்கு விவேகத்தினால் உண்டான <u>பிரஞ்ஞா</u> (அறிவானது) <u>பிரதிஷ்டிதா</u> (நிலைபாட்டை அடைந்தது) ஆகிறது. -57

किञ्च —

அதுபோல........

यदा संहरते चायं कूर्मोऽङ्गानीव सर्वशः।

इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेभ्यस्तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता।। 2.58।।

यदा संहरते सम्यगुपसंहरते च अयं ज्ञाननिष्ठायां प्रवृत्तो यतिः कूर्मः अङ्गानि इव यथा कूर्मः भयात् स्वान्यङ्गानि उपसंहरति सर्वशः सर्वतः, एवं ज्ञाननिष्ठः इन्द्रियाणि इन्द्रियार्थेभ्यः सर्वविषयेभ्यः उपसंहरते। तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता इत्युक्तार्थं वाक्यम्।।

யதா ஸம்ஹரதே (எப்பொழுது அடக்குகிறாரோ) நன்றாக உள்ளிழுத்துக் கொள்கிறாரோ சஅயம் (இவரும்) ஞானநிஷ்டையில் பிரவிருத்தித்த சன்யாசி கூர்ம அங்கானி இவ சர்வஷ (ஆமை உருப்புக்களை போல எல்லா பக்கத்திலிருந்தும்) எவ்வாறு ஆமை பயத்தினால் தன்னுடைய உடலுருப்புக்களை உள்ளிழுத்துக் கொள்கிறதோ முழுமையாக அவ்வாறு ஞானநிஷ்டையடைந்தவர் இந்திரியாணி இந்திரியார்தேப்ய (புலன்கள் புலன்களின் விஷயத்திலிருந்து) எல்லா விஷயங்களிலிருந்தும் தடுக்கின்றார். தஸ்ய ப்ரஞ்ஞா பிரதிஷ்டிதா (அவருடைய அறிவானது நிலைப்பாட்டையடைந்தது) என்று கூறப்பட்ட பொருளுடையது வாக்கியம். -58

तत्र विषयाननाहरतः आतुरस्यापि इन्द्रियाणि कूर्माङ्गानीव संह्रियन्ते न तु तद्विषयो रागः स कथं संह्रियते इति उच्यते –

இங்கு விஷயங்களை அனுபவிக்காத (அடையாத) வியாதியஸ்தனுக்கும் புலன்களானது அடங்கிப்போகின்றது, ஆமையின் உடலினைப்போல ஒடுங்கிப்போகின்றது, ஆனால் அதன்விஷயத்தின்மேல் ஆசையில்லை (ஒடுங்குவதில்லை) அதனை எவ்வாறு ஒடுக்குவது என்று கூறுகிறார்.

विषया विनिवर्तन्ते निराहारस्य देहिनः।
रसवर्जं रसोऽप्यस्य परं दृष्ट्वा निवर्तते।। 2.59।।

यद्यपि विषयाः विषयोपलक्षितानि विषयशब्दवाच्यानि इन्द्रियाणि निराहारस्य अनाह्रियमाणविषयस्य कष्टे तपसि स्थितस्य मूर्खस्यापि विनिवर्तन्ते देहिनो देहवतः रसवर्जं रसो रागो विषयेषु यः तं वर्जयित्वा।

எப்படியானாலும் விஷயம் என்பதால் குறிக்கப்பட்ட விஷயம் என்ற சொல்லால் குறிப்பிடப்பட்ட இல்லையேல் விஷயா (விஷயங்கள்) மட்டுமேயோ நிராஹாரஸ்ய (உணவறுந்தாதவனுக்கு) அனுபவிக்காமல் இருப்பவன் விஷயத்தை, கடினமான தவத்தினில் இருப்பவனை, முட்டாளையும்கூட வினிவர்த்தந்தே தேஹினோ (விடுபட்டுபோகிறது

உடலுடையவனுக்கு), உடலுள்ளவர் ரஸ்வர்ஜம் (ரஸமற்ற , சாரமற்ற) ரஸம் ஆசை விஷத்தினில் எதுவோ அதனை விடுத்து.

रसशब्दो रागे प्रसिद्धः, स्वरसेन प्रवृत्तः रसिकः रसज्ञः, इत्यादिदर्शनात्।

ரஸம் என்ற சொல் ஆசையில் பிரசித்தம் "ஸ்வரசேன ப்ரவ்ருத்தோ ரஸிகோ ரஸஞ்" (தன்னுடைய ஆசையினால் ப்ரவிருத்திக்கிறான் ரசிகனானவன் என்று-ரஸஞன்) என்பது முதலாக காணப்படுவதால்.

सोऽपि रसो रञ्जनारूपः सूक्ष्मः अस्य यतेः परं परमार्थतत्त्वं ब्रह्म दृष्ट्वा उपलभ्य 'अहमेव तत् ' इति वर्तमानस्य निवर्तते निर्बीजं विषयविज्ञानं संपद्यते इत्यर्थः।

அந்த அபிரஸ (ரஸமும்கூட) ஆசைருபமாக சூக்குமமானது அஸ்ய (இவரை) சன்யாசியினை பரம் (மேன்மையான பிரம்மம்) த்ருஷ்ட்வா (கண்டுவிட்டு) அடைந்து நானே அது என்று இருப்பவருக்ககு நிவர்த்ததே (நீங்குகின்றது) நிர்பீஜமாக (முளைக்க காரணமற்றதாக) விஷயத்தின் அறிவானது ஆகிறது என்று பொருள்.

न असति सम्यग्दर्शने रसस्य उच्छेदः। तस्मात् सम्यग्दर्शनात्मिकायाः प्रज्ञायाः स्थैर्यं कर्तव्यमित्यभिप्रायः।।

உண்டாகவில்லையென்றால் சரியான அறிவானது ஆசையானது அழிவதில்லை அதனால் சரியான அறிவையுடையதான புத்தியில் திடத்தன்மை (தீர்மானம், ஸ்திரத் தன்மை) அடையவேண்டும் என்று அபிப்பிராயம். -59

सम्यग्दर्शनलक्षणप्रज्ञास्थैर्यं चिकीर्षता आदौ इन्द्रियाणि स्ववशे स्थापयितव्यानि, यस्मात्तदनवस्थापने दोषमाह --

சரியான அறிவு என்கிற புத்தியானது ஸ்திரத்தன்மை அடைய ஆசை கொண்டவர் முதலில் புலன்களை தன்னுடைய வசத்தில் கட்டுபடுத்த வேண்டும் காரணம், அதனை கட்டுப்படுத்தவில்லையென்றால் தோஷத்தை கூறுகிறார்.

यततो ह्यपि कौन्तेय पुरुषस्य विपश्चितः।
इन्द्रियाणि प्रमाथीनि हरन्ति प्रसभं मनः।। 2.60।।

यततः प्रयत्नं कुर्वतः अपि हि यस्मात् कौन्तेय पुरुषस्य विपश्चितः मेधाविनः अपि इति व्यवहितेन संबन्धः। इन्द्रियाणि प्रमाथीनि प्रमथनशीलानि विषयाभिमुखं हि पुरुषं विक्षोभयन्ति आकुलीकुर्वन्ति,

யதத (முயற்சிப்பவர்) பெருமுயற்ச்சி செய்பவர் **அபிஹி** (ஆனாலும் கூட) எந்த காரணத்தால் **கௌந்தேய புருஷஸ்ய விபஸ்சித** (கௌந்தேயா (குந்தி புத்திரா) மனிதருக்கு சிந்திப்பவருக்கு) மேதாவிக்கும் கூட என்று (சொற்களால்) பிரிக்கப்பட்டதுடன் சம்பந்தம். **இந்திரியாணி ப்ரமாதீனி** (இந்திரியங்கள் கடைந்தெடுக்கிறது) கடையும் இயல்புடையது விஷயத்தினை_எதிர்நோக்குவதாகவே மனிதரை துன்புறுத்துகிறது, சோர்வடையசெய்கிறது.

आकुलीकृत्य च हरन्ति प्रसभं प्रसह्य प्रकाशमेव पश्यतो विवेकविज्ञानयुक्तं मनः।।

சோர்வடைய செய்து பின்னர் **ஹரந்தி ப்ரஸபம்** (அழிக்கின்றது அதிகமான பிரகாசத்தை) தெளிவான பிரகாசம் மட்டுமே பார்ப்பவரான விவேகமான அறிவு கூடியவரானவரிள் **மன** (மனது). -60

यतः तस्मात् --

இந்த காரணத்தினால்

तानि सर्वाणि संयम्य युक्त आसीत मत्परः।
वशे हि यस्येन्द्रियाणि तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता।। 2.61।।

तानि सर्वाणि संयम्य संयमनं वशीकरणं कृत्वा युक्तः समाहितः सन् आसीत मत्परः अहं वासुदेवः सर्वप्रत्यगात्मा परो यस्य सः मत्परः, 'न अन्योऽहं तस्मात्' इति आसीत इत्यर्थः।

தானி சர்வானி சம்யம்ய (அவை எல்லாவற்றையும் அடக்கி) அடக்குவது வசப்படுத்துவது செய்து **யுக்த** (கூடிய) அடங்கிய மனது உடையவனாக **ஆஸித மத்பர** (இருப்பாயாக என்னை சார்ந்து) நான் வாசுதேவன், எல்லாருடைய பிரத்யக்யஆத்மா (பிரத்யக் - தனி, தன்னுடைய) என்பதாக இருப்பாவர் எவரோ அவர் மத்பரர் (என்னை சார்ந்தவர்), (ஆத்மாவிலிருந்து) வேறல்ல நான் அதனால் என்று இருப்பாயாக என்று பொருள்.

एवमासीनस्य यतेः वशे हि यस्य इन्द्रियाणि वर्तन्ते अभ्यासबलात् तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता।।

இப்படி இருப்பவரான சன்யாசியின் <u>வஷே ஹி யஸ்ய இந்திரியாணி</u> (வசத்திலேயே எவருடைய புலன்கள்) இருக்கிறதோ முயற்சியின் பலத்தால் <u>தஸ்ய ப்ரஞ்ஞா ப்ரதிஷ்டிதா</u> (அவருடைய அறிவானது நிலைப்பட்டது). -61

अथेदानीं पराभविष्यतः सर्वानर्थमूलमिदमुच्यते --

அடுத்து இனி வழுக்கி விழுபவருக்கு எல்லா பிரச்சைக்கும் காரணமாக இதனை கூறுகிறார்---

ध्यायतो विषयान्पुंसः सङ्गस्तेषूपजायते।

सङ्गात् संजायते कामः कामात्क्रोधोऽभिजायते।। 2.62।।

ध्यायतः चिन्तयतः विषयान् शब्दादीन् विषयविशेषान् आलोचयतः पुंसः पुरुषस्य सङ्गः आसक्तिः प्रीतिः तेषु विषयेषु उपजायते उत्पद्यते। सङ्गात् प्रीतेः संजायते समुत्पद्यते कामः तृष्णा। कामात् कुतश्चित् प्रतिहतात् क्रोधः अभिजायते।।

<u>த்யாயத</u> (தியானிப்பவருக்குண) சிந்திப்பவருக்கு <u>விஷயான்</u> (விஷயங்களை) சப்தம் முதலிய விஷயங்களைக்குறித்து ஆலோசிப்பவரான <u>புருஷ</u> (மனிதர்) மனிதருக்கு <u>சங்க</u> (சேர்க்கை) பற்று, ஆசை <u>தேஷு</u> (அவைகளில்) விஷயங்களில் <u>உபஜாயதே</u> (உண்டாகிறது) <u>சங்காத்</u> (சேர்க்கையினால்) ஆசையினால் <u>சஞ்ஜாயதே</u> (நன்றாக உண்டாகிறது) நன்றாக தோன்றுகிறது <u>காம</u> (விஷய ஆசை) தாகம் <u>காமாத்</u> (விஷய ஆசையினால்) எந்த காரணத்தினாலோ தோன்றியவையால் <u>க்ரோத அபிஜாயதே</u> (கோபம் உண்டாகிறது). -62

क्रोधाद्भवति संमोहः संमोहात्स्मृतिविभ्रमः।

स्मृतिभ्रंशाद् बुद्धिनाशो बुद्धिनाशात्प्रणश्यति।। 2.63।।

क्रोधात् भवति संमोहः अविवेकः कार्याकार्यविषयः। क्रुद्धो हि संमूढः सन् गुरुमप्याक्रोशति।

<u>க்ரோதாத பவதி சம்மோஹ</u> (கோபத்தினால் உண்டாகிறது பயங்கர மோகம்) அறிவின்மை செய்யவேண்டிய___செயடயக்கூடாத விஷயத்தல் கோபத்தினாலேயே முட்டாளாக குருவையும் கூட கோபிக்கின்றனர்.

संमोहात् स्मृतिविभ्रमः शास्त्राचार्योपदेशाहितसंस्कारजनितायाः स्मृतेः स्यात् विभ्रमो भ्रंशः स्मृत्युत्पत्तिनिमित्तप्राप्तौ अनुत्पत्तिः।

<u>**ஸம்மோஹாத் ஸ்மிருதிவிப்ரம**</u> (பயங்கரமோகத்தினால் நினைவிழத்தல்) சாஸ்திர, ஆச்சாரியரின் உபதேஷத்தினால் அடையப்பட்ட சமஸ்காரத்தினால் (என்ன பதிவுகளால்) உண்டாகும் நினைவுகளின் பயங்கரமான பிரமை தடுமாற்றம், நினைவு தோன்றுவதற்கு நிமித்தமானது (காரணமானது) இருக்கும்போது தோன்றாதது.

ततः स्मृतिभ्रंशात् बुद्धिनाशः बुद्धेर्नाशः। कार्याकार्यविषयविवेकायोग्यता अन्तःकरणस्य बुद्धेर्नाश उच्यते।

அதனால் <u>ஸ்மிருதிப்ரம்ஷாத் புத்தே நாஷ</u> (நினைவு தடுமாறுதலால் புத்தியானது (அறிவு) அழிகிறது) காரியம் (செய்ய வேண்டியது) அகார்யம் (செய்யக்கூடாதது) குறித்த தகுதியற்ற நிலை அந்தக்கரணத்தின் புத்தியின் நாசம் எனப்படுகிறது.

बुद्धिनाशात् प्रणश्यति। तावदेव हि पुरुषः यावदन्तःकरणं तदीयं कार्याकार्यविषयविवेकयोग्यम्। तदयोग्यत्वे नष्ट एव पुरुषो भवति। अतः तस्यान्तःकरणस्य बुद्धेर्नाशात् प्रणश्यति पुरुषार्थायोग्यो भवतीत्यर्थः।।

<u>புத்திநாஷாத் ப்ரணஷ்யதி</u> (அறிவழிவதால் மோசமாக அழிகிறார்) அதுவரையே மனிதன்,எதுவரை அந்தக்கரணம் அவருடையது செய்யவேண்டிய ___ செய்யக்கூடாததை குறித்த தகுதியுடையதோ, அந்த தகுதியற்ற நிலையில் அழிந்தவனாகவே மனிதன் ஆகிறான். அதனால் அவருடைய அந்தக்கரணம் புத்தியின் நாசத்தினால் மோசமாக அழிகிறான் புருஷார்த்தத்திற்கு (புருஷனால் அடையப்படவேண்டியது___மோக்ஷம்) தகுதியற்றவன் ஆகிறான் என்று பொருள். -63

सर्वानर्थस्य मूलमुक्तं विषयाभिध्यानम्। अथ इदानीं मोक्षकारणमिदमुच्यते --

எல்லா பிரச்சனைக்கும் மூலக்காரணம் கூறப்பட்டது விஷயத்தினை குறித்த சிந்தனை என்று. இனி இப்பொழுது மோஷத்திற்க்கு வழியாக இதனை கூறுகிறார்.

रागद्वेषवियुक्तैस्तु विषयानिन्द्रियैश्चरन्।
आत्मवश्यैर्विधेयात्मा प्रसादमधिगच्छति।। 2.64।।

रागद्वेषवियुक्तैः रागश्च द्वेषश्च रागद्वेषौ, तत्पुरःसरा हि इन्द्रियाणां प्रवृत्तिः स्वाभाविकी, तत्र यो मुमुक्षुः भवति सः ताभ्यां वियुक्तैः श्रोत्रादिभिः इन्द्रियैः विषयान् अवर्जनीयान् चरन् उपलभमानः आत्मवश्यैः आत्मनः वश्यानि वशीभूतानि इन्द्रियाणि तैः आत्मवश्यैः विधेयात्मा इच्छातः विधेयः आत्मा अन्तःकरणं यस्य सः अयं प्रसादम् अधिगच्छति। प्रसादः प्रसन्नता स्वास्थ्यम्।।

<u>ராகத்வேஷவியுக்தை</u> (விறுப்பு-வெறுப்பு கூடாததாக) விறுப்பும் வெறுப்பும் (என்று) விறுப்புவெறுப்பு. அதனில் ஈடுபட்டதாகவே புலன்களின் பிருவிருத்தி இயல்பானதே.அங்கு எவர் முமுக்ஷுவாக இருக்கின்றாரோ அவர் அவைகளிலிருந்து விடுபட்டவராக காது முதலிய <u>இந்திரியை விஷயான்</u> (புலன்களின் விஷயங்கள்) நீக்கமுடியாதது <u>சரன்</u> (ஈடுபட்டு) அடைந்து <u>ஆத்மவஷ்யை</u> (தன் வசமான) தன்னுடைய வசமானது, வசப்படத்தப்பட்டது அவையே ஆத்மாவஷ்யை, <u>விதேயாத்மா</u> (விதிப்பவர் தன்னை) விருப்பத்தினால் விதிப்பவர் ஆத்மாவினை, அந்தக்கரணம் எவருடையதோ அவர் இந்த <u>ப்ரஸாதம் அதிகச்சதி</u> (பிரசாதத்தை அடைகின்றார்) பிரசாதம் மலர்ச்சி நல்ல நிலை (சௌக்கியம்). -64

प्रसादे सति किं स्यात् इत्युच्यते --

பிரசாதம் அடைந்தால் என்ன ஆகும் என்று கூறுகிறார்.

प्रसादे सर्वदुःखानां हानिरस्योपजायते।
प्रसन्नचेतसो ह्याशु बुद्धिः पर्यवतिष्ठते।। 2.65।।

प्रसादे सर्वदुःखानाम् आध्यात्मिकादीनां हानिः विनाशः अस्य यतेः उपजायते।

<u>பிரசாதே சர்வதுக்காணம்</u> (பிராசதமடைந்தால் எல்லா துன்பமானதும்) ஆதியாத்மிகம் முதலியவையின் <u>ஹானி</u> (அழிவு) நாசம் <u>அஸ்ய</u> (இவருடைய) சன்யாசியின் <u>உபஜாயதே</u> (உண்டாகிறது).

किञ्च -- प्रसन्नचेतसः स्वस्थान्तःकरणस्य हि यस्मात् आशु शीघ्रं बुद्धिः पर्यवतिष्ठते आकाशमिव परि समन्तात् अवतिष्ठते, आत्मस्वरूपेणैव निश्चलीभवतीत्यर्थः।।

அதுமட்டுமல்லாமல் **ப்ரசன்னசேதாஸ** (பிரசன்னமான இதயமடைந்தவருக்கு) தூய்மையான அந்தக்கரணமே எதனால் **ஆஷு** (விரைவாக) சீக்கிரமாக **புத்தி பர்யவதிஷ்டதே** (புத்தியினை நிலைப்படுத்துகிறது) ஆகாயம் போல பரி-முழுமையாக அவதிஷ்டதே (நிலைப்படுத்துகிறது) தன்னுடைய ஆத்ம சுவரூபமாகவே சஞ்சலமல்லாமல் ஆகிறது என்று பொருள்.

एवं प्रसन्नचेतसः अवस्थितबुद्धेः कृतकृत्यता यतः, तस्मात् रागद्वेषवियुक्तैः इन्द्रियैः शास्त्राविरुद्धेषु अवर्जनीयेषु युक्तः समाचरेत् इति वाक्यार्थः।।

இவ்வாறு பிரசன்னமான சித்தத்தினையுடையவர், நிலைப்பட்ட புத்தியினை உடையவர் செய்ததை செய்துமுடித்தவர் ஆகிறார் என்பதால், அதனால் விறுப்புவெறுப்பு விடுபட்டவர் இந்திரியத்தால் சாஸ்திரத்திற்கு விரோதமில்லாத நிராகரிக்கப்படாதவைகளில் ஈடுபடுத்தியவராக வியாபாரம் செய்பவராக என்ற வாக்கியத்தின் பொருள். -65

सेयं प्रसन्नता स्तूयते --

அந்த இப்படிப்பட்ட பிரச்சனைத் தன்மையினை போற்றுகிறார்.

नास्ति बुद्धिरयुक्तस्य न चायुक्तस्य भावना।
न चाभावयतः शान्तिरशान्तस्य कुतः सुखम्।।2.66।।

नास्ति न विद्यते न भवतीत्यर्थः, बुद्धिः आत्मस्वरूपविषया अयुक्तस्य असमाहितान्तःकरणस्य। न च अस्ति

நஅஸ்தி (இல்லை) அடையபெறுவதில்லை உண்டாவதில்லை என்று பொருள் **புத்தி** (அறிவு) ஆத்மசுவரூபத்தினை குறித்து **அயுக்தஸ்ய** (ஈடுபடாதவருக்கு) சமாதானத்தை (சமத்துவத்தை) அடையாத அந்தக்கரணம் உடையவரின் **ந ச** (இல்லையும்) ஆகிறது.

अयुक्तस्य भावना आत्मज्ञानाभिनिवेशः।

அயுக்தஸ்ய பவனா (அரியாதவருக்கு பாவனை) ஆத்ம ஞானத்தை குறித்த ஆசை .

तथा -- न च अस्ति अभावयतः आत्मज्ञानाभिनिवेशमकुर्वतः शान्तिः उपशमः।

அதுபோல ந ச (இல்லையும்) என்றாகிறது அபாவயத (பாவனை செய்யாதவருக்கு ஆத்ம ஞானத்தை விரும்பாதவருக்கு சாந்தி (நிம்மதி) அமைதி.

अशान्तस्य कुतः सुखम्? इन्द्रियाणां हि विषयसेवातृष्णातः निवृत्तिर्या तत्सुखम् , न विषयविषया तृष्णा। दुःखमेव हि सा।

அஷாந்தஸ்ய குத சுகம் (நிம்மதியடைந்தவருக்கு எங்கிருந்து இன்பம்) புலன்களானதோ விஷயத்தை அடையும் ஆசையிலிருந்து விடுபட்டது எதுவோ அது இன்பம், விஷயத்தை குறித்த தாகமில்லை,துன்பமே அது.

न तृष्णायां सत्यां सुखस्य गन्धमात्रमप्युपपद्यते इत्यर्थः।।

தாகமானது இருக்கையில் இன்பத்தின் வாசனை போலும் கூட உண்டாவதில்லை என்று பொருள். -66

अयुक्तस्य कस्माद्बुद्धिर्नास्ति इत्युच्यते --

அயுக்தருக்கு (யோகம் கைகூடாதாருக்கு) எதனால் புத்தி இல்லை என்று கூறுகிறார்.

इन्द्रियाणां हि चरतां यन्मनोऽनुविधीयते।
तदस्य हरति प्रज्ञां वायुर्नावमिवाम्भसि।। 2.67।।

इन्द्रियाणां हि यस्मात् चरतां स्वस्वविषयेषु प्रवर्तमानानां यत् मनः अनुविधीयते अनुप्रवर्तते तत् इन्द्रियविषयविकल्पनेन प्रवृत्तं मनः अस्य यतेः हरति प्रज्ञाम् आत्मानात्मविवेकजां नाशयति।

இந்திரியானாம் (புலன்களானது) நிச்சயமாக சரதாம் (ஈடுபடுகிறதோ) தன்தன் விஷயங்களில் பிரவிருத்தியதானது யத் மன அனுவிதீயதே (எந்த மனிதனை நியமிக்கியதோ (ஈடுபடுத்துகிறதோ)) அனுபிரவிருத்திக்கிறதோ தத் (அது) புலன்களின் விஷயமான பிரிவுகளில் பிரவிருத்திக்கும் மனதானது அஸ்ய (இவரின்) சன்யாசியின் ஹரதி ப்ரஞாம் (அழிக்கிறது பிரஞ்ஞயை) ஆத்மா,அநாத்மா குறித்த விவேகத்தினால் உண்டாவதை அழிக்கின்றது.

कथम्? वायुः नावमिव अम्भसि उदके जिगमिषतां मार्गादुद्धृत्य उन्मार्गे यथा वायुः नावं प्रवर्तयति, एवमात्मविषयां प्रज्ञां हृत्वा मनो विषयविषयां करोति।।

எவ்வாறு, <u>வாயு நாவம் இல அம்பஸி</u> (காற்றில் படகு போல நீரில்) நீரில் செல்லும் ஆசையுள்ளவர் வழியினை விடுத்து தவறான (எதிரான) வழியில் எவ்வாறு காற்றானது படகினை இழுத்துச்செல்கிறதோ அவ்வாறு ஆத்மாவினைக்குறித்த அறிவினை அழித்து மனதானது விஷயத்தினை குறித்து திரும்புகிறது. -67

'यततो हि ' इत्युपन्यस्तस्यार्थस्य अनेकधा उपपत्तिमुक्त्वा तं चार्थमुपपाद्य उपसंहरति --

"யததோ ஹ்யபி" (முயற்சி பல ஆனாலும்) என்று கூறப்பட்ட பொருளானது பலவகையில் நிருபனங்களைக் கூறிவிட்டு அதனின் பொருளை நிருபித்து முடிக்கிறார்.

तस्माद्यस्य महाबाहो निगृहीतानि सर्वशः।
इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेभ्यस्तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता।। 2.68।।

इन्द्रियाणां प्रवृत्तौ दोष उपपादितो यस्मात्, तस्मात् यस्य यतेः हे महाबाहो, निगृहीतानि सर्वशः सर्वप्रकारैः मानसादिभेदैः इन्द्रियाणि इन्द्रियार्थेभ्यः शब्दादिभ्यः तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता।।

புலன்களின் விஷயத்தில் ஈடுபட்டதில் தோஷத்தினை நிருபித்துவிட்டு, எதனால், <u>தஸ்யாத் தஸ்ய</u> (அதனால் அவரின்) சன்யாசியின், ஹே <u>மஹாபாஹோ நிக்ருஹிதானி சர்வஷ</u> (வளிய தோல் படைத்தவனே, தடுக்கப்பட்டது எல்லா முறையிலும்) எல்லா பிரகாரத்திலும் மனது முதலிய பிரிவுகளினால், <u>இந்திரியானி இந்திரியார்தேப்ய</u> (புலன்களின் விஷயத்திலிருந்து) சத்தம் முதலியவையிலிருந்து, <u>தஸ்ய பிரஞ்ஞா ப்ரதிஷ்டிதா</u> (அவருடைய அறிவானது நிலைப்பாட்டை அடைந்தது). -68

योऽयं लौकिको वैदिकश्च व्यवहारः स उत्पन्नविवेकज्ञानस्य स्थितप्रज्ञस्य अविद्याकार्यत्वात् अविद्यानिवृत्तौ निवर्तते, अविद्यायाश्च विद्याविरोधात् निवृत्तिः, इत्येतमर्थं स्फुटीकुर्वन् आह --

எந்த இப்படிப்பட்ட லௌகிகமாலும், வைதிகமானதுமான வியவகாரமோ அது அடைந்துவிட்ட (தோன்றிவிட்ட) விவேக ஞானமுடையவருக்கு ஸ்தித்ப்ரஞருக்கு அவித்தை

காரியமானதால் அவித்தை நீங்கியால் நீங்குகிறது. ஆவித்தையாலும், வித்தைக்கு விரோதமானதால் நீக்கம் உண்டாகின்றது. என்று இந்த பொருளை தெளிவுபடுத்த கூறுகிறார்.

या निशा सर्वभूतानां तस्यां जागर्ति संयमी।
यस्यां जाग्रति भूतानि सा निशा पश्यतो मुनेः।। 2.69।।

या निशा रात्रिः सर्वपदार्थानामविवेककरी तमःस्वभावत्वात् सर्वभूतानां सर्वेषां भूतानाम्। किं तत् परमार्थतत्त्वं स्थितप्रज्ञस्य विषयः। यथा नक्तञ्चराणाम् अहरेव सदन्येषां निशा भवति, तद्वत् नक्तञ्चरस्थानीयानामज्ञानां सर्वभूतानां निशेव निशा परमार्थतत्त्वम्, अगोचरत्वादतद्बुद्धीनाम्।

<u>**யா நிஷா**</u> (எது இரவு) ராத்திரி எல்லா விஷயத்திற்கும் அவிவேகத்தினை உண்டாக்குவதான இருட்டு இயல்பையுடையதால் எல்லா பூதங்களுக்கும் <u>**சர்வபூதானம்**</u> (எல்லா உயிர்களுக்கும்) எது அது, பரமார்ததத்துவம் ஸ்திதபிரஞ்ஞரின் விஷயமாகும். எவ்வாறு இருட்டில் தொழில் புரிபவருக்கு, பகலாக இருப்பதே மற்றவருக்கு, ராத்திரி ஆகின்றது அதுபோல இருட்டில் தொழில் புரிபவர் போன்ற அஞ்ஞானிகளுக்கு, எல்லா ஜீவன்களுக்கும் இரவைப்போல இரவு பரமார்த்ததத்துவம் அறியபடபடுவதாக அல்லாததால், அதனைப்பற்றிய புத்தியல்லாதவர்களுக்கு.

तस्यां परमार्थतत्त्वलक्षणायामज्ञाननिद्रायाः प्रबुद्धो जागर्ति संयमी संयमवान्, जितेन्द्रियो योगीत्यर्थः।

<u>**தஸ்யாம்**</u> (அதனில்) பரமார்த்த தத்துவ லஷணையுடையதான அஞ்ஞான தூக்கத்திலிருந்து விழித்தவர் <u>**ஜாகர்தி சம்யமீ**</u> (விழிக்கிறார் (புலன்) தன்னடக்கம் உள்ளவர்) தன்னடக்கம் உள்ளவர், புலன்களை வென்றவர் யோகி என்று பொருள்.

यस्यां ग्राह्यग्राहकभेदलक्षणायामविद्यानिशायां प्रसुप्तान्येव भूतानि जाग्रति इति उच्यन्ते, यस्यां निशायां प्रसुप्ता इव स्वप्नदृशः, सा निशा अविद्यारूपत्वात् परमार्थतत्त्वं पश्यतो मुनेः।।

<u>**யஸ்யாம்**</u> (எதனில்) அறியப்படுவது, அறியும் முறை என்கிற பிரிவு உடையதாய் அவித்தையாகிய இரவில் நன்றாக உறங்கியது போல <u>**பூதானி ஜாகர்த்தி**</u> (ஜீவன்களானது விழிக்கின்றது) என்று கூறப்படுகிறதோ எந்த இரவில் தூங்கியது போல கனவினைக்காண்பவர், <u>**ஸா நிஷா**</u> (அது இரவு) அவித்தை ரூபமானதால் பரமார்த்ததத்துவம் <u>**பஷ்யதோ முனே**</u> (பார்கின்ற முனிவருக்கு).

अतः कर्माणि अविद्यावस्थायामेव चोद्यन्ते, न विद्यावस्थायाम्। विद्यायां हि सत्याम् उदिते सवितरि शार्वरमिव तमः प्रणाशमुपगच्छति अविद्या।

அதனால் கர்மங்களானது அவித்தை நிலையில் மட்டுமே தூண்டுகிறது. (ஷ்ருதி) அறிவடைந்த நிலையிலில்லை. அறிவானது (ஞானமானது) நிச்சயமாக தோன்றிய பொழுது சூரிய கிரகணத்தால் ஆவதுபோல இருப்பானது, அழிவு, அடைகின்றது அவித்தை.

प्राक् विद्योत्पत्तेः अविद्या प्रमाणबुद्ध्या गृह्यमाणा क्रियाकारकफलभेदरूपा सती सर्वकर्महेतुत्वं प्रतिपद्यते।

வித்யையானது தோன்றுவதற்கு முன்னர் அவித்தையானது பிரமானமான (சரியான ஞானத்தை அடைய கருவி) புத்தியினால் அடையப்படுவதான செயல் செய்முறை பலன் ஆகிய பிரிவுகளாகும் போது எல்லா கர்மத்திற்கும் காரணமாகும் தன்மை அடைகின்றது. பிரமாணமற்ற தன்மையை புத்தியால் அடையப்படுவதானதால்.

न अप्रमाणबुद्ध्या गृह्यमाणायाः कर्महेतुत्वोपपत्तिः, 'प्रमाणभूतेन वेदेन मम चोदितं कर्तव्यं कर्म ' इति हि कर्मणि कर्ता प्रवर्तते, न 'अविद्यामात्रमिदं सर्वं निशेव ' इति।

கர்மத்திற்கு காரணமாக ஆகமுடியாது பிரமாணமாகிற வேதமானது எனக்கு விதித்துள்ளது செய்யவேண்டிய காரியத்தை என்றே கர்மத்தில் கர்த்தா(செய்பவர்) பிரவிருத்திக்கிறார் (ஈடுபடுகிறார்) அவித்தை மட்டுமே இவை எல்லாம் இருட்டை போல என்றல்ல

यस्य पुनः 'निशेव अविद्यामात्रमिदं सर्वं भेदजातम् ' इति ज्ञानं तस्य आत्मज्ञस्य सर्वकर्मसंन्यासे एव अधिकारो न प्रवृत्तौ।

எவருக்கு மீண்டும் இருட்டை போல அவித்தை மட்டுமே. இது எல்லாம், பிரிவுடையதெல்லாம் என்ற ஞானமோ அவருக்கு ஆத்மாவை அறித்தவர்க்கு எல்லா கர்மத்தினையும் சன்யாசம் செய்வதிலேயே தகுதியுள்ளது பிரவிருத்தியிலில்லை.

तथा च दर्शयिष्यति -- `तद्बुद्धयस्तदात्मानः ' इत्यादिना ज्ञाननिष्ठायामेव तस्य अधिकारम्।।

அதனையே காண்பிக்கின்றார் "தத்புத்யஸ்ததாத்மான" (அந்த புத்தியும் அந்த ஆத்மாவை அறிந்தவர்) என்பது முதலாக ஞானநிலைப்பாட்டிலேயே அவருக்கு தகுதியை.

तत्रापि प्रवर्तकप्रमाणाभावे प्रवृत्त्यनुपपत्तिः इति चेत्,

அதனிலும் தூண்டுவதற்கு பிராமாணமின்னையால் பிரவிருத்தியானது இயலாது என்றால்.

न; स्वात्मविषयत्वादात्मविज्ञानस्य। न हि आत्मनः स्वात्मनि प्रवर्तकप्रमाणापेक्षता, आत्मत्वादेव। तदन्तत्वाच्च सर्वप्रमाणानां प्रमाणत्वस्य। न हि आत्मस्वरूपाधिगमे सति पुनः प्रमाणप्रमेयव्यवहारः संभवति।

தவறு, தன்னைப்பற்றிய (ஆத்மாவைப் பற்றிய) விஷயமானதால் ஆத்மஞானத்திற்கு அதுமட்டுமல்லாமல் , ஆத்மாவிற்கு தன்னைபற்றி அறிவதற்கு பிரவிருத்திக்க பிரமாணத்தின் எதிர்பார்ப்பு இல்லை ஆத்மாவனதாலேயே அதனிலேயே அடங்குகிறது எல்லா பிரமாணங்களும் பிரமாணத்தன்மை என்பதால் ஆத்மஞானமானது அடையபடபட்ட பின்னர் மீண்டும் பிரமாண (அறிப்படுமுறை) மற்றும் பிரமேய (அறிப்படு விஷயம்) வியவகாரமானது உண்டாகாது.

प्रमातृत्वं हि आत्मनः निवर्तयति अन्त्यं प्रमाणम्; निवर्तयदेव च अप्रमाणीभवति, स्वप्नकालप्रमाणमिव प्रबोधे।

ஆறிபவர் எனும் நிலையே ஆத்மாவில் நீக்குகின்றது கடைசியான (ஆத்மஞானம்) பிரமானம் நீக்கும்போதே பிரமானமற்றதாகவும் ஆகிறது. கனவு நேரத்தில் அடையப்பட்ட பிரமானத்தை போல, விழிப்பில்.

लोके च वस्त्वधिगमे प्रवृत्तिहेतुत्वादर्शनात् प्रमाणस्य। तस्मात् न आत्मविदः कर्मण्यधिकार इति सिद्धम्।।

உலகத்திலும் விஷயமானது அடையபட்டவுடன் (அதனை) அடைவதில் பிரவிருத்தியின் காரணம் காணப்படாததால் பிரமாணத்தில் அதனால் இல்லை ஆத்மாவினை அறிந்தவருக்கு கர்மத்தில் அதிகாரம் (தகுதி) என்று நிரூபனமாகிறது. -69

विदुषः त्यक्तैषणस्य स्थितप्रज्ञस्य यतेरेव मोक्षप्राप्तिः, न तु असंन्यासिनः कामकामिनः इत्येतमर्थं दृष्टान्तेन प्रतिपादयिष्यन् आह --

வித்வான்களுக்கு விடுப்பட்ட ஆசையுடையவருக்கு ஸ்திதபிரஞ்ஞருக்கு சன்யாசிக்கு மட்டுமே மோசக்ஷமானது உண்டாகும் சன்யாசியல்லாத ஆசைவயப்பட்டவருக்கு அல்ல என்று இந்த விஷயத்தினை உதாரணத்தோடு நிரூபிக்கும் ஆசையில் கூறுகிறார்.

आपूर्यमाणमचलप्रतिष्ठं
समुद्रमापः प्रविशन्ति यद्वत्।
तद्वत्कामा यं प्रविशन्ति सर्वे
स शान्तिमाप्नोति न कामकामी।।2.70।।

आपूर्यमाणम् अद्भिः अचलप्रतिष्ठम् अचलतया प्रतिष्ठा अवस्थितिः यस्य तम् अचलप्रतिष्ठं समुद्रम् आपः सर्वतो गताः प्रविशन्ति स्वात्मस्थमविक्रियमेव सन्तं यद्वत्, तद्वत् कामाः विषयसंनिधावपि सर्वतः इच्छाविशेषाः यं पुरुषम् -- समुद्रमिव आपः -- अविकुर्वन्तः प्रविशन्ति सर्वे आत्मन्येव प्रलीयन्ते न स्वात्मवशं कुर्वन्ति,

ஆபூரியமானம் (நிரம்பியதான) நீரினால் **அசலப்ரதிஷ்டம்** (அசையாமல் நிலைப்பட்ட) நகராததான நிலைப்பாடு இருத்தல் எதனுடையதோஅந்த அசலப்ரிதஷடம் **சமுத்ரம்** (கடல்) **ஆப:** (நீர்) எல்லா திசைகளிலும் உள்ளது **ப்ரவிஷந்தி** (செல்கிறது) தன்னில் செயலானது. இல்லாமலேயே இருப்பது **யத்வத்** (எப்படியோ) **தத்வத் காமா** (அப்படி ஆசைகள்) விஷயமானது நெருங்கியிருந்தாலும் கூட எல்லா வகையான ஆசைகளானது **யம்** (எவரை) மனிதரை கடலின் நீரைப்போன்று உட்புகுவதாக **ப்ரவிஷந்தி சர்வே** (உட்புகுகின்றது எல்லாம்) தன்னிலேயே லயமடைகின்றது தன்வசப்படுத்துவது இல்லை.

सः शान्तिं मोक्षम् आप्नोति, न इतरः कामकामी, काम्यन्त इति कामाः विषयाः तान् कामयितुं शीलं यस्य सः कामकामी, नैव प्राप्नोति इत्यर्थः।।

ஸ ஷாந்திம் (அவர் அமைதியை) மோக்ஷத்தை **ஆப்நோதிந** (அடைகிறார், இல்லை) மற்றவர் **காமகாமி** (ஆசைவயப்பட்டவர்) ஆசைப்படப்படுகிறது என்பதால் காமம், விஷயம் அவைகளை ஆசைப்படும் தன்மை எவருடையதோ அவர் காமகாமீ நிச்சயமாக அடைவதில்லை என்று பொருள். -70

यस्मादेवं तस्मात् –

ஏதனால் இவ்வாறோ அதனால்---

विहाय कामान्यः सर्वान्पुमांश्चरति निःस्पृहः।
निर्ममो निरहंकारः स शांतिमधिगच्छति।।2.71।।

विहाय परित्यज्य कामान् यः संन्यासी पुमान् सर्वान् अशेषतः कात्स्न्र्येन चरति, जीवनमात्रचेष्टाशेषः पर्यटतीत्यर्थः।

<u>விஹாய</u> (விடுத்து) முழுமையாக தியாகம் செய்து <u>காமான் ய</u> (ஆசைகளை எந்த) சன்யாசி <u>புமான் சர்வான்</u> (மனிதர் எல்லா) பாக்கியில்லாமல் முழுமையாக <u>சரதி</u> (செயல்படுகிறார்) வாழ்வதற்கான செயலை மட்டும் செய்து நடக்கிறாரோ என்று பொருள்.

निःस्पृहः शरीरजीवनमात्रेऽपि निर्गता स्पृहा यस्य सः निःस्पृहः सन्, निर्ममः शरीरजीवनमात्राक्षिप्तपरिग्रहेऽपि ममेदम् इत्यभिनिवेशवर्जितः, निरहंकारः विद्यावत्त्वादिनिमित्तात्मसंभावनारहितः इत्येतत्।

<u>நிஸ்ப்ருஹ</u> (பற்றற்றவர்) உடல் உயிர்வாழக்கூட விடுபட்ட ஆசை எவருடையதோ அவர் நிஸ்ப்ருஹர் அவ்வாறிருந்து. <u>நிர்மம</u> (என்னுடையது என்றில்லாமல்) உடல் உயிர்வாழ்வதற்கு தேவையானதை சேர்பதிலும் கூட, என்னுடையது இது என்று உயிர்வாழ ஆசையுமல்லாது (உடல்பற்றுஅல்லாது) <u>நிரஹங்காரோ</u> (அஹங்காரமற்ற) வித்யை உடையவன் முதலிய காரணத்தால் உண்டாகும் அபிமானம் இல்லாதவர் எனறு பொருள்.

सः एवंभूतः स्थितप्रज्ञः ब्रह्मवित् शान्तिं सर्वसंसारदुःखोपरमलक्षणां निर्वाणाख्याम् अधिगच्छति प्राप्नोति ब्रह्मभूतो भवति इत्यर्थः।।

<u>ஸ ஏவம்பூத</u> (அந்த இப்படிப்பட்ட) ஸ்தித பிரஞ்ஞா, பிரம்மத்தை அறிந்தவர் <u>ஷாந்திம்</u> (அமைதியை) எல்லா சம்சார துக்கத்தின். நீக்கமான (அடங்குவதான) லஷணம் உடையதான நிர்வாணம் என்கிற நிலை (மோக்ஷம்) <u>அதிகச்சதி</u> (கைப்பற்றுகிறார்) அடைகிறார், பிரம்மமாகவே ஆகின்றார் என்று பொருள். -71

सैषा ज्ञाननिष्ठा स्तूयते।।

அந்த இப்படிப்பட்ட ஞான நிஷ்டையை போற்றுகிறார்.

एषा ब्राह्मी स्थितिः पार्थ नैनां प्राप्य विमुह्यति।
स्थित्वाऽस्यामन्तकालेऽपि ब्रह्मनिर्वाणमृच्छति।। 2.72।।

एषा यथोक्ता ब्राह्मी ब्रह्मणि भवा इयं स्थितिः सर्वं कर्म संन्यस्य ब्रह्मरूपेणैव अवस्थानम् इत्येतत्।

ஏஷ (இந்த) கூறப்பட்ட ப்ராம்ஹி (பிரம்மநிலை) பிரம்மத்தில் உண்டாவதான இந்த ஸ்திதி (நிலை) எல்லா கர்மத்தையும் சன்யாசித்து பிரம்மரூபமாகவே (சுவரூபமாகவே) இருத்தல் என்று ஆகும்.

हे पार्थ, न एनां स्थितिं प्राप्य लब्ध्वा न विमुह्यति न मोहं प्राप्नोति।

ஹே, பார்த்த ந ஏனாம் (பார்த்தா, இல்லை இந்த) நிலையை ப்ராப்ய (அடைந்து) பெற்று விமுஹ்யதி (பெரும் குழப்பம் அடைதல்)மோகத்தை (மயக்கம்) அடையமாட்டார்.

स्थित्वा अस्यां स्थितौ ब्राह्म्यां यथोक्तायां अन्तकालेऽपि अन्त्ये वयस्यपि ब्रह्मनिर्वाणं ब्रह्मनिर्वृतिं मोक्षम् ऋच्छति गच्छति।

ஸ்தித்வா அஸ்யாம் (நிலைப்பட்டு இதனில்) நிலையில், ப்ரம்மநிலையில், கூறப்பட்டதில் அந்தகாலே அபி (கடைசி நேரத்திலும் கூட) கடைசி வயதுகாலத்திலும் ப்ரம்மநிர்வாணம் (பிரம்ம நிர்வாணம்) பிரம்மத்தை அடைதல்,மோக்ஷம் ருச்சதி (அடைகிறார்) செய்கிறார்,

किमु वक्तव्यं ब्रह्मचर्यादेव संन्यस्य यावज्जीवं यो ब्रह्मण्येव अवतिष्ठते स ब्रह्मनिर्वाणमृच्छति इति।।

என்ன சொல்ல இருக்கிறது, பிரம்மசரியத்திலிருந்தேயே சன்யாசம் செய்து வாழ்வுள்ளவரை எவர் பிரம்மத்திலேயே இருக்கிறாரோ அவர் பிரம்மநிர்வாணம்(மோக்ஷம்) அடைகிறார் என்று. -72

அத்தியாயம் - 3

शास्त्रस्यप्रवृत्तिनिवृत्तिविषयभूते द्वे बुद्धि भगवता निर्दिष्टे सांख्ये बुद्धिर्योगे बुद्धिरिति च।

சாஸ்த்திரத்தின் பிரவிருத்தி மற்றும் நிவிருத்தி விஷயமானதான இரண்டு புத்திகளானது பகவானால் குறிப்பிடப்பட்டது, சாங்கிய புத்தி (மற்றும்) யோக புத்தி என்பதும்.

तत्र 'प्रजाहाति यदा कामान्' इत्यारभ्याध्यायपरिसमाप्तेः सांख्यबुद्ध्याश्रितानां संन्यासं कर्तव्यमुक्त्वा तेषां तन्निष्ठतयैव च कृतार्थतोक्ता 'एषा ब्राह्मी स्थिति' रिति।

அதனில் "ப்ரஜஹாதி யதா காமான்" (விடுகின்றாரோ எப்பொழுது ஆசைகளை) என்று துவங்கி அத்யாயத்தின் இறுதிவரையில் சாங்கிய புத்தி சார்ந்தவர்களுக்கு சன்யாசமானது

செய்யப்பட வேண்டும் எனக்கூறி அவர்களுக்கு அதனில் நிலைபாட்டினாலேயே செய்யவேண்டியது செய்தாகிறது எனக்கூறப்பட்டது. "ஏஷா பிராஹ்மீ ஸ்திதி" (இதுவே பிரம்ம நிலை ஸ்திதி) என்று.

अर्जुनाय च 'कर्मण्येवाधिकारस्ते','मा ते सङ्गऽस्त्वकर्मणि' इति कर्मैव कर्तव्यमुक्तवान् योगबुद्धिमाश्रित्य, न तत एव श्रेयःप्राप्तिमुक्तवान्, तदेतदालक्ष्य पर्याकुलीभूतबुद्धिरर्जुन उवाच।

அர்சுனனுக்கும் "கர்மண்யேவாதிகாரஸ்தே" (கர்மத்திலேயே அதிலும் உனக்கு) "மா தே சங்கோ ஸ்த்வகர்மனி" (வேண்டாம் உனக்கு சேர்க்கை (சம்பந்தம்) அகர்மத்தில்) என்று கர்மமே செய்ய வேண்டும் என்று கூறினார் யோகபுத்தியினை சார்ந்து, அதனாலேயே மேன்மையான நிலையை கூறவில்லை. அந்த இப்படிப்பட்டதினை குறித்து குழப்பமடைந்த புத்தியுள்ளவனாக அர்சுனன் கூறினான்.

कथं भक्ताय श्रेयोर्थिने यत् साक्षाच्छ्रेयःसाधनं साख्यबुद्धिनिष्ठां श्रावयित्वा मां कर्माणि दृष्टानेकानर्थयुक्ते पारंपर्येणाप्यनैकान्तिकश्रेयः प्राप्तिफले नियुञ्ज्यादिति युक्तःपर्याकुलीभावोऽर्जुनस्य, तदनुरूपश्च प्रश्नो 'ज्यायसी चेत्' इत्यादिः।

எங்ஙனம் பக்தனுக்கு மேன்மையை விரும்புபவனுக்கு எந்த நேரடியான மேன்மைக்கு காரணமோ சாங்கியபுத்தியில் நிலைபாட்டினை கூறிவிட்டு என்னை கர்மத்தில் நேரடியாக (காணப்படும்) பலவகையான பிரச்சனைகள் கூடியதான, பரம்பரையாகவும் பலவகையாக மேன்மையை தராத (அல்லது) நிச்சயமாக மேன்மையை தராததில் ஈடுபடுத்துகிறாய் என்று சரியே குழப்பமான நிலை அர்சுனனின். அதற்க்கு ஏற்றார்போல கேள்வியும் "ஜ்யாயஸி சேத்" (மேன்மையானதென்றால்) என்பது முதலியவை.

प्रश्नापाकरणवाक्यं च भगवतोक्तं यथोक्तविभागविषये शास्त्रे। केचित्त्वर्जुनस्य प्रश्नार्थमन्यथा कल्पयित्वा तत्प्रतिकूलं भगवतः प्रतिवचनं वर्णयन्ति,यथा चात्मना संबन्धग्रन्थे गीतार्थो निरूपितस्तत्प्रतिकूलं चेह पुनः प्रश्नप्रतिवचनयोरर्थं निरूपयन्ति।

கேள்வியினை தனிப்பதான (பதிலளிப்பதான) வாக்கியமும் பகவானால் கூறப்பட்டது, கூறப்பட்ட பிரிவுடைய விஷயமான சாஸ்திரத்தை குறித்து சிலரோ அர்சுனனின் கேள்வி பொருளினை தவறாக புரிந்துகொண்டு அதற்க்கு எதிரானதாக பகவானின் பதிலினை வர்ணிக்கிறார்கள். எப்படி தன்னால் சம்பந்த கிரந்தத்தில் கீதையின் பொருளானது நிரூபிக்கப்ட்டதோ அதற்க்கு எதிராகவும் இங்கு மீண்டும் கேள்வி ___ பதில்களின் பொருளினை நிரூபிக்கிறார்கள்.

कथं तत्र संबन्धग्रन्थे तावत् सर्वेषामाश्रमिणां ज्ञानकर्मणोः समुच्चयो गीताशास्त्रे निरूपितोऽर्थ इत्युक्तं पुनर्विशेषितं च यावज्जीवं श्रुतिचोदितानि कर्माणि परित्यज्य केवलादेव ज्ञानान्मोक्षः प्राप्यत इत्येतदेकान्तेनैव प्रतिषिद्धमिति।

எவ்வாறு, அங்கு சம்பந்த கிரந்தத்தில் இப்படி, எல்லா ஆஸிரமக்காரர்களுக்கும் (பிரம்மசரிய முதலிய) ஞானம் மற்றும் கர்மத்தின் சேர்க்கை (கூட்டு) கீதை சாஸ்திரத்தில் நிரூபிக்கப்பட்ட பொருள் என்று கூறப்பட்டது, மீண்டும் விசேஷிக்கப்பட்டது "யாவத் ஜீவம்" (உயிருள்ள வரை) ஷ்ருதியானது விதித்த கர்மங்களானது விடுத்து வெறும் ஞானத்தினாலேயே மோஷம் அடையப்படுகிறது என்று இது நிச்சயமாகவே நிராகரிக்கப்பட்டது என்று.

इह त्वाश्रमविकल्पं दर्शयता यावज्जीनश्रुतिचोदितानामेव कर्मणां परित्याग उक्तः, तत् कथमीदृशं विरुद्धमर्थमर्जुनाय ब्रूयाद्भगवान्, श्रोता वा कथं विरुद्धमर्थमवधारयेत्।

இங்கோ ஆஸிரமத்தின் விகல்ப்பத்தினை காண்பித்துவிட்டு "யாவஜ்ஜீவம்" ஷ்ருதியினால் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களின் முழுமையான தியாகமானது கூறப்பட்டுள்ளது. அது எவ்வாறு இப்படிப்பட்ட விரோதமான பொருளினை அர்ஜுனனிற்க்கு கூறுவார் பகவான். கேட்பவரும் எவ்வாறு விரோதமான பொருளினை ஏற்பது.

तत्रैतत् स्यादृहस्थानामेव श्रौतकर्मपरित्यागेन केवलादेव ज्ञानान्मोक्षः प्रतिषिध्यते नत्वाश्रमान्तराणामित्येतदपि पूर्वोत्थरविरुद्धमेव।

அங்கு இவ்வாறு ஆகும், கிருகஸ்தர்களுக்கே ஷ்ருதியில் கூறிய கர்மத்தினை தியாகம் செய்வதால் வெறும் ஞானத்தினால் மோஷம் நிராகரிக்கப்படுகிறது மற்ற ஆஸிரமத்தவர்களுக்கல்ல என்று இதுவும்கூட முன்னுக்கு பின் முறனானதே.

कथं,सर्वाश्रमिणां ज्ञानकर्मणोः समुच्चयो गीताशास्त्रे निश्चितोऽर्थ इति प्रतिज्ञायेह कथं तद्विरुद्धं केवलादेव ज्ञानान्मोक्षं ब्रूयादाश्रमान्तराणाम्। अथ मतं श्रौतकर्मापेक्ष्यैतद्वचनं केवलादेव ज्ञानाच्छ्रौतकर्मरहितादृहस्थानां मोक्षःप्रतिषिध्यत इति, तत्र गृहस्थानां विद्यमानमपि स्मार्तं कर्माविद्यमानवदुपेक्ष्य ज्ञानादेव केवलादित्युच्यत इति

எவ்வாறு எல்லா ஆஸிரமத்தவர்களுக்கும் ஞானம் - கர்மத்தின் கூட்டானது கீதை சாஸ்திரத்தில் நிரூபிக்கப்பட்ட பொருள் என்று சூலுரைத்து. இங்கு எவ்வாறு அதற்க்கு விரோதமாக வெறும் ஞானத்தினால் மட்டும் மோஷம் கூறுவார் மற்ற ஆஸிரமக்காரர்களுக்கு அதனால் ஏற்பீர்களானால், ஷ்ருதியில் கூறப்பட்ட கர்மத்தின் அபேஷயாக இந்த வசனம் வெறும் ஞானத்தினால் மட்டுமே ஷ்ருதியில் கூறிய கர்மமில்லாமல் கிருஹஸ்தர்களுக்கு மோஷம் நிராகிரிக்கப்படுகிறது என்று. அங்கு கிருஹஸ்தர்களுக்கு உள்ளதாக ஆனாலும் ஸ்மிருதி கர்மங்களானது இல்லாததைபோல பாவித்து (உபேஷித்து) ஞானத்தினாலேயே மட்டுமே மோஷமில்லை என்று கூறுகிறோம் என்று.

एतदपि विरुद्धम्, कथं गृहस्थस्यैव स्मार्तकर्मणा समुच्चिताज्ज्ञानान्मोक्षः प्रतिषिध्यते नत्वाश्रमान्तराणामिति कथं विवेकिभिः शक्यमवधारयितुम्। किंच यदि मोक्षसाधनत्वेन स्मार्तानि कर्माण्यूर्ध्वरेतसां समुच्चीयन्ते तथा गृहस्थस्यापीष्यतां स्मार्तैरेव समुच्चयो न श्रौतैः।

இதுவும் கூட விரோதமே எவ்வாறு, கிருஹஸ்தர்களுக்கு ஸ்மிருதி கூறிய கர்மத்தால் சேர்க்கப்பட்டதான (கூட்டான) ஞானத்தால் மோக்ஷம் நிராகரிக்கப்படுகிறது மற்ற ஆஸிரமக்காரர்களுக்கல்ல என்று எவ்வாறு விவேகமுடையவர்களுக்கு ஏற்பதற்க்கு இயலும். அதுமட்டுமல்லாமல், மோக்ஷமடைய சாதனையாக ஸ்மிருதி கூறிய கர்மங்களினை ஊர்த்துவரேதஸ் (மோலெழும்பிய சக்தி) ஆனவர்களுக்கு சேர்ப்பீர்களானால், அதுபோல கிருஹஸ்தர்களுக்கும் ஏற்பீர்களாக ஸ்மிருதி கூறியதுடனேயே சேர்க்கை ஷ்ருதிகூறியதுடன் அல்ல.

अथ श्रौतैः स्मार्तैश्च गृहस्थस्यैव समुच्चयो मोक्षायोर्ध्वरेतसां तु स्मार्तकर्ममात्रसमुच्चिताज्ज्ञानान्मोक्ष इति,

அதனால் ஷ்ருதி கூறியதும் ஸ்மிருதி கூறியதும் கிருஹஸ்தர்களுக்கே சேர்க்கை மோக்ஷமடைய ஊர்த்துவரேதசுடையவர்களுக்கோ ஸ்மிருதி கூறிய கர்மத்துடன் மட்டும் சேர்க்கையாலான ஞானத்தால் மோக்ஷம் என்று.

तत्रैवं सति गृहस्थस्यायासबाहुल्याच्छ्रौतं स्मार्तं च बहुदुःखरूपं कर्म शिरस्यारोपितं स्यात्।

அங்கு, அப்படியானால், கிருஹஸ்தர்களுக்கு கடுமையான சுமையான ஷ்ருதிகூறிய மற்றும் ஸ்மிருதி கூறியதுமான பயங்கர துன்பமயமானகர்மமானது தலையில் சுமத்தப்பட்டது ஆகிறது.

अथ गृहस्थस्यैवायासबाहुल्यकारणान्मोक्षः स्यान्नाश्रमान्तराणां श्रौतनित्यकर्मरहितत्वादिति, तदप्यसत्, सर्वोपनिषत्स्वितिहासपुराणयोगशास्त्रेषु च ज्ञानाङ्गत्वेन मुमुक्षोः सर्वकर्मसंन्यासविधानादाश्रमविकल्पसमुच्चयविधानाच्च श्रुतिस्मृत्योः सिद्धस्तर्हि सर्वाश्रमिणां ज्ञानकर्मणोः समुच्चयः।

அதனால் கிருஹஸ்தர்களுக்கு கடுமையான சுமையின் காரணத்தால் மோக்ஷமானது உண்டாகும் மற்ற ஆஸிரமத்தார்களுக்கல்ல ஷ்ருதி கூறிய நித்திய கர்மங்களானதின் இன்மையுள்ளதால் அதுவும் கூட தவறு, எல்லா உபநிஷத்துகளிலும், இதிஹாஸம், புராண சாஸ்திரங்களிலும் ஞானத்தில் அங்கமாக முமுக்ஷுவிற்க்கு எல்லா கர்மத்திலிருந்தும் கருவியாக விதிக்கப்பட்டதால் ஆஸிரமத்தின் விகல்பமும், சேர்க்கையும் விதிக்கப்பட்டதால் ஷ்ருதி ஸ்மிருதிகளில் நிருபிக்கபட்டது அதனால் எல்லா ஆஸிரமத்தார்க்கும் ஞானம் மற்றும் கர்மத்தின் சேர்க்கையானது.

न, मुमुक्षोः सर्वकर्मसंन्यासविधानात्।

தவறு, முமுக்ஷீக்களுக்கு எல்லா கர்மத்தினும் சன்யாசம் விதிக்கப்பட்டதால்.

'व्युत्थायाथ भिक्षाचर्यं चरन्ति तस्मात् संन्यासमेषां तपसामतिरिक्तमाहुः। न्यास एवात्यरेचयत्' इति 'न कर्मणा न प्रजया धनेन त्यागेनैकेऽमृतत्वमानशुः' इति च। 'ब्रह्मचर्यादेव प्रव्रजेत्' इत्याद्याः श्रुतयः,

"வ்யுத்தாய பிஷாசர்யம் சரந்தி" (நன்றாக விடுத்துவிட்டு (தியாகம்) செய்துவிட்டு) பிச்சையினை செய்கிறாா,, "தஸ்மாத் சன்யாஸமேஷாம் தபஸாமதிரிக்தமாஹு" (அதனால் சன்யாஸமே இந்த தவத்தினில் மேண்மையானது என்கின்றனர்), "நியாஸ ஏவாத்யரேசயத்" (சன்யாஸமே கடந்த நிலையாகிறது). "ந கர்மனா ந ப்ரஜயா தனேன த்யாகேனைகே அம்ருதத்வமாஷு" (கர்மத்தினால் இல்லை, குழந்தைகளால் இல்லை, லாபத்தினால் இல்லை, தியாகத்தினால் மட்டுமே மரணமற்ற நிலை அடைந்தார்கள்) என்றும், "பிரம்மசர்யாதேவ ப்ரவ்ரஜேத" (பிரம்மச்சரிய ஆசிரமத்திலிருந்து சன்யாசம் செய்யவும்) என்பது முதலியன ஷ்ருதிகள்.

'त्यज दर्ममधर्मं च उभे सत्यानृते त्यज।
उमे सत्यानृतेत्यक्त्वा येन त्यजसि तत्त्यज',
'संसारमेव निःसारं दृष्ट्वा सारदिदृक्षया।
प्रव्रजन्त्यकृतोद्वाहाः परं वैराग्यमाश्रिताः'
इति बृहस्पतिः।

"த்யஜ தர்மதர்மம் ச உபே சத்யான்ருதே த்யஜ, 1
உபே சத்யான்ருதே த்யக்த்வ ஏன த்யஜஸி தத்த்யஜ11
சம்சாரமேவ நிஸ்சாரம் த்ருஷ்ட்வா சாரதிதிருஷயா 1
ப்ரவ்ரஜன்த்யக்ருதோத்வாஹா பரம் வைராக்யமாஷ்ரிதா 11

(தர்மத்தையும் அதர்மத்தையும் விட்டு விட்டு, உண்மையினையும், பொய்யினையும் விடுத்து, உண்மையினையும் பொய்யினையும் விட்டபின்னர் எதனை கொண்டு விடுகிறாயோ (அஹங்காரம்) அதனையும் விட்டு விடு.

சும்சாரம் சாரமற்றது என்று கண்டுகொண்டு உண்மையான சாரத்தினை காண ஆசை கொண்டு சன்யாசம் செய்கிறார்கள் திருமணம் செய்யாமல் (பிரம்மச்சரி யத்திலிருந்து) பரமவைராக்கியம் அடைந்தவர்கள்.)

'कर्मणा बध्यते जन्तुर्विद्यया च विमुच्यते।
तस्मात्कर्म न कुर्वन्ति यतयः पारदर्शिनः' इति शुकानुशासनम्।

கர்மணா பத்யதே ஜன்துர் வித்யயா ச விமுச்யதே 1

தஸ்மாத்கர்ம் ந குர்வந்தி யதய பாரதர்ஷிண 11

(கர்மத்தினால் பற்றப்படுகிறது ஜீவன், வித்யையினால் மோஷஹம் அடைகிறது. அதனால் கர்மத்தினை செய்வதில்லை. சன்யாசிகள் ஆத்மாவை அறிந்தவர்கள்) என்று சுகமகரிஷியும் கூறியிருக்கிறார்.

इहापि च 'सर्वकर्माणि मनसा संन्यासे' त्यादि, मोभस्य चाकार्यत्वान्मुमुक्षोः कर्मानर्थक्यम्। नित्यानि प्रत्यवायपरिहारार्थमनुष्ठेयानीति चेत्, न, असंन्यासिविषयत्वात् प्रत्यवायप्राप्तेः। नह्यग्निकार्याद्यकरणात्संन्यासिनः प्रत्यवायः कल्पयितुं शक्यो यथा ब्रह्मचारिणामसंन्यासिनामपि कर्मिणाम्। न तावन्नित्यानां कर्मणामभावादेव भावरूपस्य प्रत्यवाय स्योत्पत्तिः कल्पयितुं शक्या युक्ता च। 'कथमसतः सज्जायेत' इत्यसतः सज्जन्मासंभवश्रुतेः, यदि विहिताकरणादसंभाव्यमपि प्रत्यवायं ब्रूयाद्वेदस्तदानर्थकरो वेदोऽप्रमाणमित्युक्तं स्यात्,

இங்கும் கூட " சர்வகர்மாணி மனஸா சன்யஸ்ய" (எல்லா தர்மங்களையும் மனதால் சன்யசித்துவிட்டு) என்பது முதலாக மோஷமானதும் செய்யப்படுவதல்லாததால் (காரியமாகததால்) முமூஷுக்களுக்கு கர்மம் அவசியமற்றது. (பொருளற்றது). நித்ய கர்மங்களானது பிரத்யவாய (தோஷம்) நீங்குவதற்காக அனுஷ்டிக்கப்படவேண்டும் என்றால் தவறு சுன்யாசியல்லாதவர்களின் விசயத்தில் பிரத்யவாய உண்டாகுதல் அக்னி காரியங்களை செய்யாததினால் சன்யாசிகளுக்கு பிரத்யவாயம் கற்பனை செய்வது இயலாது, எவ்வாறு பிரம்மச்சாரிகளுக்கும் சன்யாசிகளுக்கும் கர்மம்புரிபவர்களுக்கும் (உன்டாகுமோ) இல்லை அதனால் நித்யமான கர்மத்தின் இன்மையாலேயே பாவரூபமான (இருத்தல் தன்மையுடைய) பிரத்யவாயமானது உண்டாவதினை கற்பனை செய்வது, "கதமஸ்த ஸஜ்ஜாயதே" (எவ்வாறு அசத்திலிருந்து சத் உண்டாகும்) என்று அஸத்தானது சத்திலிருந்து தோன்றுவதிலவாது என்கிற ஷ்ருத்தியனாலும் ஆனால் விதிக்கபட்டதினை செய்யாததினால் உண்மையில்லாதான பிரத்யவாயம் கூறுகிறது.

வேதமானது என்றால் பிரச்சனையுண்டாகுவதான (நன்மையல்லாததை) வேதம் பிரமாணமில்லாது போகும் என்று கூறியாதகின்றது.

विहितस्य करणाकरणयोर्दुःखमात्रफलत्वात्।

விதிக்கப்பட்டதானது செய்வதினாலும் செய்யாததினாலும் துன்பம் மட்டுமே பலனானதால்.

तथाच कारकं शास्त्रं न ज्ञापकमित्यनुपपन्नार्थं कल्पितं स्यात्। नचैतदिष्टम्।

அதனால், செய்விப்பது சாஸ்திரம் ஞாபகப்படுத்துவதில்லை என்று தவறான (ஏற்புடையதாக இல்லாத) கற்பனையாகும். அதுவும் (நமக்கு) விருப்பமில்லை.

तस्मान्न संन्यासिनां कर्माण्यतो ज्ञानकर्मणोः समुच्चयानुपपत्तिः,

அதனால் இல்லை சன்யாசிகளுக்கு கர்மங்கள் அதனால் ஞானம் மற்றும் கர்மத்தின் சேர்க்கையுண்டாவதில்லை.

'ज्यायसी चेत्कर्मणस्ते मता बुद्धिः' इत्यर्जुनस्य प्रश्नानुपपत्तेश्च।

"ஜ்யாயஸி சேத்தர்மணஸ்தே மதா புத்தி" (மேன்மையானது என்றால் கர்மத்தை காட்டிலும் புத்தியானது உன்னுடைய மதமானால்) என்று அர்சுனனின் கேள்வியானதும் தோன்றுவதியலாது.

यदि हि भगवता द्वितीयेऽध्याये ज्ञानं कर्म च समुच्चयेन त्वयानुष्ठेयमित्युक्तं स्यात् ततोऽर्जुनस्य प्रश्नोऽनुपपन्नो 'ज्यायसी

चेत् कर्मणस्ते मता बुद्धि' रिति।

அதனால், பகவானால் இரண்டாவது அத்யாயத்தில் ஞானமும் கர்மமும் சேர்த்தே உன்னால் அனுஷ்டிக்கப்படவேண்டும் என்று கூறப்பட்டதானால், அர்ச்சுனனுடைய கேள்வியானது எழ இயலாது "ஜ்யாயஸி சேத் கர்மனெஸ்தே மதா புத்தி ஜனார்தன" (மேன்மையானது என்றால் கர்மத்தைக் காட்டிலும் புத்தியானது (ஞானயோகம்) உன்னுடைய மதமானால், ஜனார்தன) என்று.

अर्जुनाय चेत् बुद्धिकर्मणी त्वयानुष्ठेये इत्युक्ते या कर्मणो ज्यायसी बुद्धिः साप्युक्तैवेति 'तत् किं कर्मणि घोरे मां नियोजयसि केशव' इति प्रश्नो न कथंचनोपपद्यते।

அர்சுனனிற்கு என்றால், புத்தி, கர்மம் உன்னால் அனுஷ்டிக்கப்படவேண்டும் என்று கூறியதனால் எந்த கர்மத்தை காட்டிலும் மேன்மையான புத்தியோ அதுவும் கூறப்பட்டதே

என்பதால் "தத்கிம் கர்மனி கோரே மாம் நியோஜயஸி கேஷவ" (அது ஏன் கர்மத்தில், கோரமானதில் (பயங்கரமானதில்) என்னை நியமிக்கிறாய் (இடுகிறாய்), கேசவா) என்று கேள்வி எவ்வகையிலும் உண்டாகாது.

न चार्जुनस्यैव ज्यायसी बुद्धइर्नानुष्ठेयेति भगवतोक्तं पूर्वमिति कल्पयितुं युक्तं येन 'ज्यायसी चे' दिति प्रश्नः स्याद्, यदि पुनरेकस्यपुरुषस्य ज्ञानकर्मणोर्विरोधाद्युगपदनुष्ठानं न संभवतीति भिन्नपुरुषानुष्ठेयत्वं भगवता पूर्वमुक्तं स्यात् ततोऽयं प्रश्न उपपन्नो ज्यायसी चेदित्यादिः।

அர்ச்சுனனுக்கு மட்டும் மேன்மையானதான புத்தி அனுஷ்டிக்கப்படக்கூடியது என்று பகவானால் கூறப்பட்டது முன்னால் என்று கற்பனை செய்வது சரியல்ல, அதனால், "ஜ்யாயஸி சேத்" (மேன்மையானதென்றால்) என்ற கேள்வி உண்டாகுமோ (என்று) ஏனென்றால் மீண்டும் ஒரே மனிதரால் ஞானம் மற்றும் கர்மம் விரோதமானதால் ஒரே நேரத்தில் அனுஷ்டானம் செய்வதியலாது என்று வெவ்வேறு மனிதனால் அனுஷ்டிக்கப்பட வேண்டும் (என்று) பகவானால் முன்னர் கூறப்பட்டதாகிறது. அதனால் இந்த கேள்வி சரியானது "ஜ்யாயஸி சேத்" (மேன்மையானதென்றால்) என்பது முதலிய

अविवेकतः प्रश्नकल्पनायामपि भिन्नपुरुशानुष्ठेयत्वेन भगवतः प्रतिवचनं नोपपद्यते।

அவிவேகத்தினால் கேள்வியானது (என்று) கற்பனை செய்தாலும் கூட வெவ்வேறு மனிதரால் அனுஷ்டிக்கப்படவேண்டுமென்ற பகவானின் பதிலானது சரியானது ஆகாது.

नचाज्ञाननिमित्तं भगवत्प्रतिवचनं कल्प्यम्। अस्माच्च भिन्नपुरुषानष्ठेयत्वेन ज्ञानकर्मनिष्ठयोर्भगवतःप्रतिवचनदर्शनात् ज्ञानकर्मणोः समुच्चयानुपपत्तिः।

இயலாது அஞ்ஞானத்தின் காரணமாக பகவானின் பதிலானது என்ற கற்பனை. இதனாலும் வெவ்வேறு மனிதரால் அனுஷ்டிக்கப்படவேண்டியதாக ஞான மற்று கர்ம நிலையானதாக பகவானின் பதிலானது காணப்படுகிறதால் ஞானம் மற்றும் கர்மத்தின் சேர்க்கையானது உண்டாக இயலாது

तस्मात्केवलादेव ज्ञानान्मोक्ष इत्येषोऽर्थो निश्चितो गीतासु सर्वोपनिषत्सु च। ज्ञानकर्मणोरेकं वद निश्चित्येति चैकविषयैव प्रार्थनानुपपन्नोभयोः समुच्चयसंभवे।

அதனால் வெறும் ஞானத்திலேயே மோஷம் என்ற இந்த பொருளானது நிச்சயிக்கப்பட்டது (தீர்மானிக்கப்பட்டது) கீதையிலும் எல்லா உபநிஷத்துக்களிலும் ஞானம் மற்றும் கர்மத்தில்

ஒன்றினை கூறு தீர்மானமாக என்றும் ஒரு விஷ்யமாகவே கேள்வியானது இயலாது இரண்டின் சேர்க்கையானது உண்டாகும் போது.

कुरु कर्मैव तस्मात्त्वमिति च ज्ञाननिष्ठासंभवमर्जुनस्यावधारणेन दर्शयिष्यति-ज्यायसी चेदिति।

"குரு கர்மைவ தஸ்மாத்த்வம்" (செய் கர்மத்தினையே அதனால் நீ) என்றும் ஞானநிலைபாட்டில் இயலாமையை அர்சுனனிற்கு எடுத்து காண்பிப்பார்.

अर्जुन उवाच

அர்சுனன் கூறினான்.

ज्यायसी चेत्कर्मणस्ते मता बुद्धिर्जनार्दन।
तत्किं कर्मणि घोरे मां नियोजयसि केशव।।3.1।।

ज्यायसी श्रेयसी चेत् यदि कर्मणः सकाशात् ते तव मता अभिप्रेता बुद्धिः ज्ञानं हे जनार्दन।

ஜியாயஸி (மேன்மையானது) உயர்ந்தது **சேத்** (என்றால்) ஆகுமானால் **கர்மண** (கர்மத்தை) ஒப்பிடும்போது **தே** (உன்னுடைய) உந்தன் **மதா** (மதம்) விருப்பம் **புத்தி** (புத்தி) ஞான (யோகம்) ஹே **ஜனார்தன** (ஜனார்தனா)

यदि बुद्धिकर्मणी समुच्चिते इष्टे तदा एकं श्रेयःसाधनमिति कर्मणो ज्यायसी बुद्धिः इति कर्मणः अतिरिक्तकरणं बुद्धेरनुपपन्नम् अर्जुनेन कृतं स्यात्;

ஏனென்றால் புத்தி மற்றும் கர்மத்தின் சேர்க்கையானது விருப்பமானால் ஒன்றை மேன்மைக்கு காரணம் என்று கர்மத்தினை காட்டிலும் மேன்மையானது புத்தி என்று கர்மத்தை பிரித்தக்காட்டுவது புத்தியிலிருந்து ஏற்புடையதானதால் அர்ச்சுனனால் செய்யப்பட்டதாகிறது.

न हि तदेव तस्मात् फलतोऽतिरिक्तं स्यात्। तथा च, कर्मणः श्रेयस्करी भगवतोक्ता बुद्धिः, अश्रेयस्करं च कर्म कुर्विति मां प्रतिपादयति, तत् किं नु कारणमिति भगवत उपालम्भमिव कुर्वन् तत् किं कस्मात् कर्मणि घोरे क्रूरे हिंसालक्षणे मां नियोजयसि केशव इति च यदाह, तच्च नोपपद्यते।

இயலாது அதுவே, அதனால் (அதனைக்காட்டிலும்) பலனில் மேன்மையானது அதனால் கர்மத்தினைக்காட்டிலும் மேன்மையளிப்பதாக பகவானால் கூறப்பட்டது புத்தியானது மேன்மையல்லாததான கர்மத்தை செய் என்று என்னை நிறுவுகிறாய் அது என்ன காரணத்தால் என்று பகவானை கடிவதுபோல (புலம்புவது போல) செய்து தத் கிம் (அது ஏன்) எதனால்

கர்மணி கோரே (கர்மத்தின் பயங்கரமானதினால்) குரூரமானதில் (கொடுமையானதில்) துன்பம் கூடியதில் மாம் நியோஜயஸி கேஷவ (என்னை ஈடுபடுத்துகின்றாய், கேசவா) என்றும் எதனை கூறினானோ அதுவும் சரியல்ல.

अथ स्मार्तेनैव कर्मणा समुच्चयः सर्वेषां भगवता उक्तः अर्जुनेन च अवधारितश्चेत् , 'तत्किं कर्मणि घोरे मां नियोजयसि ' (गीता 3.1) इत्यादि कथं युक्तं वचनम्।।

அதனால் ஸ்மிருதி கூறிய கர்மத்தினாலேயே சேர்க்கை எல்லாருக்கும் பகவானால் கூறப்பட்டது அர்சுனனுக்கும் புரியவைக்கப்பட்டது என்றால் அது ஏன் கர்மமான பயங்கரத்தில் என்னை ஈடுபடுத்துகின்றாய் என்பது முதலிய எவ்வாறு சரியான வசனமாகும். (பேச்சாகும்). -1

किञ्च —

அதுபோல

व्यामिश्रेणेव वाक्येन बुद्धिं मोहयसीव मे।
तदेकं वद निश्चित्य येन श्रेयोऽहमाप्नुयाम्।। 3.2।।

व्यामिश्रेणेव, यद्यपि विविक्ताभिधायी भगवान्, तथापि मम मन्दबुद्धेः व्यामिश्रमिव भगवद्वाक्यं प्रतिभाति।

வ்யாமிஷ்ரேன இவ (கலப்படமானது (குழப்புவது) போல) தெளிவாக கூறுபவரானலும் பகவானானவர் இருந்தாலும் என்னுடைய மந்த புத்திக்கு குழப்பமூட்டுவதாக பகவானின் வாக்கியம் தோன்றுகிறது. அந்த என்னுடைய புத்திம் மோஹயஸி இவ (புத்தியினை மோகத்தில் (மயக்கத்தில்) ஆழ்த்தவதுபோல).

तेन मम बुद्धिं मोहयसि इव, मम बुद्धिव्यामोहापनयाय हि प्रवृत्तः त्वं तु कथं मोहयसि? अतः ब्रवीमि बुद्धिं मोहयसि इव मे मम इति। त्वं तु भिन्नकर्तृकयोः ज्ञानकर्मणोः एकपुरुषानुष्ठानासंभवं यदि मन्यसे, तत्रैवं सति तत् तयोः एकं बुद्धिं कर्म वा इदमेव अर्जुनस्य योग्यं बुद्धिशक्त्यवस्थानुरूपमिति निश्चित्य वद ब्रूहि, येन ज्ञानेन कर्मणा वा अन्यतरेण श्रेयः अहम् आप्नुयां प्राप्नुयाम्; इति यदुक्तं तदपि नोपपद्यते।।

என்னுடைய புத்தியின் குழப்பத்தினை நீக்குவதற்காகவே பிரவிருத்தித்த நியோ எவ்வாறு மோகத்தை தருகிறாய் அதனால் கூறுகிறேன் புத்தியினை மோகத்தில் ஆழ்த்துவதுபோல மே (என்னுடைய) என்னுடைய என்று நீ வெவ்வேறு அதிகாரிகளாலான ஞான மற்றும் கர்மத்தினை ஒரு மனிதரால் அனுஷ்டானம் செய்வது இயவாது என்று ஏற்கிறாயானால் அங்கு இவ்வாறு

ஆகும்போது <u>**தத்**</u> (அதன்) அவையிரண்டிலும் <u>**ஏகம்**</u> (ஒன்றினை) புத்தியோ கர்மமே இதுவே அர்ச்சுனனிற்கு தகுதியானது புத்தியினால் புரிந்துகொள்ளப்படுவதாகும் என்று <u>**நிஷ்சித்ய**</u> (நிச்சயித்து) <u>**வத**</u> (கூறு) சொல் <u>**யேன**</u> (எதனால்) ஞானத்தாலோ கர்மத்தாலோ இரண்டில் ஒன்றால் <u>**ஷ்ரேய அஹம் ஆப்னுயாம்**</u>

(மேன்மையை நான் அடைவேன்) நன்றாக (முழுமையாக) அடைவேன்.

यदि हि कर्मनिष्ठायां गुणभूतमपि ज्ञानं भगवता उक्तं स्यात् , तत् कथं तयोः 'एकं वद ' इति एकविषयैव अर्जुनस्य शुश्रूषा स्यात्।

ஆனால் கர்மநிஷ்டையில் முக்கியமல்லாததானலும் ஞானத்தை பகவானானால் கூறினால் அது எவ்வாறு அவையில் ஒன்றை கூறு என்று ஒரு விஷ்யத்தை குறித்தே அர்சுனன் கேட்க ஆசையுண்டாகிறது.

न हि भगवता पूर्वमुक्तम् 'अन्यतरदेव ज्ञानकर्मणोः वक्ष्यामि, नैव द्वयम् ' इति, येन उभयप्राप्त्यसंभवम् आत्मनो मन्यमानः एकमेव प्रार्थयेत्।।

பகவான் கூறவில்லை இரண்டில் ஒன்றையே, ஞானம் மற்றும் கர்மத்தில், கூறுவேன் இரண்டையுமல்ல என்று என்பதால், இரண்டையும் அடைவது இயலாது என்று தன்னை நினைப்பவனாக ஒன்றையே கேட்கிறான் (என்று ___ (2).

प्रश्नानुरूपमेव प्रतिवचनं --

கேள்விக்கு பொருத்தமாகவே பதில் -

श्रीभगवानुवाच

ஸ்ரீ பகவான் கூறினார்

लोकेऽस्मिन्द्विविधा निष्ठा पुरा प्रोक्ता मयानघ।
ज्ञानयोगेन सांख्यानां कर्मयोगेन योगिनाम्।। 3.3।।

लोके अस्मिन् शास्त्रार्थानुष्ठानाधिकृतानां त्रैवर्णिकानां द्विविधा द्विप्रकारा निष्ठा स्थितिः अनुष्ठेयतात्पर्यं पुरा पूर्वं सर्गादौ प्रजाः सृष्ट्वा तासाम् अभ्युदयनिःश्रेयसप्राप्तिसाधनं वेदार्थसंप्रदायमाविष्कुर्वता प्रोक्ता मया सर्वज्ञेन ईश्वरेण हे अनघ अपाप। तत्र का सा द्विविधा निष्ठा इत्याह -- तत्र ज्ञानयोगेन ज्ञानमेव योगः तेन सांख्यानाम् अत्मानात्मविषयविवेकविज्ञानवतां ब्रह्मचर्याश्रमादेव कृतसंन्यासानां वेदान्तविज्ञानसुनिश्चितार्थानां परमहंसपरिव्राजकानां ब्रह्मण्येव अवस्थितानां निष्ठा प्रोक्ता।

லோக அஸ்மின் (உலகத்தில், இந்த) சாஸ்திரத்தில் கூறப்பட்ட அனுஷ்டானத்தில் ஈடுபட்டவர்களான மூன்று வர்ணத்தார்கள், **த்விவிதா** (இரண்டு வகையாக) இரு பிரகாரமாக **நிஷ்டா** (நிலைபாடு) நிச்சயம், அனுஷ்டிப்பதில் தாத்பர்யம் **புரா** (முன்னர்) முன்பு சிருஷ்டியின் துவக்கத்தில் பிரஜைகளை (ஜீவர்களை) சிருஷ்டித்து அவைகளின் நல்வாழ்க்கை மற்றும் மோக்ஷத்தை அடைவதற்கு வழியான வேதபொருளினை நிச்சயிக்கும் பரம்பரையினை துவக்கிவைப்பதான **ப்ரோக்தா மயா** (கூறப்பட்டது என்னால்) சர்வஞானான ஈஷ்வரனினால் ஹே **அநக** (பாவமில்லாதவனே) தூய்மையானவனே அங்கு என்ன அந்த இரண்டுவகையான நிலைபாடு என்று கூறுகிறார் **ஞானயோகனே** (ஞான யோகத்தினால்) ஞானமே யோகமான **சாங்க்யானாம்** (சாங்கியர்கள், ஞானயோகிகள்) ஆத்மா மற்றும் அநாத்மாவினை குறித்த விவேக ஞானத்தை (பிரித்தறியும்) உடையவர்கள் பிரம்மசரிய ஆஸ்ரமத்திலிருந்தே சன்யாசம் செய்தவர்களான வேதாந்தத்தின் தீர்மானத்தில் நிலைபாட்டினை அடைந்தவர்களான பரமஹம்ச பரிவராஜகாகள் (சன்யாசிகள்) பிரம்மத்திலேயே நிலைத்திருப்பவர்களின் நிலைபாடு கூறப்பட்டது.

कर्मयोगेन कर्मैव योगः कर्मयोगः तेन कर्मयोगेन योगिनां कर्मिणां निष्ठा प्रोक्ता इत्यर्थः।

கர்மயோகோ (கர்மயோகத்தினால்) கர்மமே யோகம் கர்மயோகம் அதனால் கர்மயோகத்தினால் **யோகினாம்** (யோகிகளுக்கு) கர்மத்தினை செய்வர்களின் நிலைபாடு கூறப்பட்டது என்று பொருள்.

यदि च एकेन पुरुषेण एकस्मै पुरुषार्थाय ज्ञानं कर्म च समुच्चित्य अनुष्ठेयं भगवता इष्टम् उक्तं वक्ष्यमाणं वा गीतासु वेदेषु चोक्तम् , कथमिह अर्जुनाय उपसन्नाय प्रियाय विशिष्टभिन्नपुरुषकर्तृके एव ज्ञानकर्मनिष्ठे ब्रूयात्?

ஆனால், ஒரே மனிதனால் ஒரே புருஷார்தத்திற்காக (அடைவு) ஞானமும், கர்மமும் சேர்த்தே அனுஷ்டிக்க வேண்டும் என்று பகவானால் விருப்பப்பட்டதனால் கூறியதோ கூறப்படுவதோ, கீதையிலும் வேதத்திலும் கூறப்பட்டது. எவ்வாறு இங்கு அர்சுனனிற்கு தன்னை அடைந்தவனுக்கு பிரியமானவனுக்கு வேறுபட்ட வெவ்வேறு மனிதர்களால் செய்யப்படுவதற்கான ஞான மற்றும் கர்மநிஷ்டையினை கூறுகிறார்.

यदि पुनः 'अर्जुनः ज्ञानं कर्म च द्वयं श्रुत्वा स्वयमेवानुष्ठास्यति अन्येषां तु भिन्नपुरुषानुष्ठेयतां वक्ष्यामि इति ' मतं भगवतः कल्प्येत, तदा रागद्वेषवान् अप्रमाणभूतो भगवान् कल्पितः स्यात्। तच्चायुक्तम्।

ஆனால் மீண்டும், அர்சுனன் ஞானமும் கர்மமும் இரண்டையும் கேட்டபின்னர் தானேயே அனுஷ்டிக்கின்றானானால், மற்றவர்களுக்கு வெவ்வேறு மனிதர்களால் கடைபிடிக்கவேண்டியது கூறுவேன் என்ற நிலை (மதம்) பகவானில் கற்பனை செய்வோம், என்றால், விருப்பு - வெறுப்பு

உடையவரானதால் பிரமாணமற்ற நிலையை பகவானில் கற்பனை செய்ததாக ஆகும். அது சரியானது அல்ல.

तस्मात् कयापि युक्त्या न समुच्चयो ज्ञानकर्मणोः।।

அதனால் எந்த வகையான யுக்தியினாலும் சேர்க்கையானது சரியல்ல, ஞானத்திற்கும் கர்மத்திற்க்கும்.

यत् अर्जुनेन उक्तं कर्मणो ज्यायस्त्वं बुद्धेः तच्च स्थितम्, अनिराकरणात्।

அர்சுனனை கூறப்பட்ட கர்மத்தினை காட்டிலும் மேன்மையான நிலை புத்தி என்பது நிச்சயமானதே (உண்மையே) நிராகரிக்கப்படாததால்

तस्याश्च ज्ञाननिष्ठायाः संन्यासिनामेवानुष्ठेयत्वम् , भिन्नपुरुषानुष्ठेयत्ववचनात्। भगवतः एवमेव अनुमतमिति गम्यते।।

அந்த ஞானநிஷ்டையும் சன்யாசிகளால் மட்டுமே அனுஷ்டிக்கப்படவேண்டும் வெவ்வேறு மனிதர்களால் அதனை கடைபிடிக்க கூறப்பட்டதாலும் பகவானால் இவ்வாறே ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. என்று தெளிவாகிறது. -3

'मां च बन्धकारणे कर्मण्येव नियोजयसि ' इति विषण्णमनसमर्जुनम् 'कर्म नारभे ' इत्येवं मन्वानमालक्ष्य आह भगवान् -- न कर्मणामनारम्भात् इति।

என்னையும் பந்தத்திற்கு (பற்று) காரணமான கர்மத்தினிலேயே ஈடுபடுத்துகின்றாய் என்று தோய்ந்த மனதுடைய அர்சுனன் கர்மத்தினை துவங்கமாட்டேன் என்று இவ்வாறாக சிந்திப்பதினை பார்த்துவிட்டு கூறுகிறார் பகவான் "ந கர்மணாமானாரம்பாத்" (கர்மத்தினை துவங்கவில்லையென்றால்) என்று

अथवा -- ज्ञानकर्मनिष्ठयोः परस्परविरोधात् एकेन पुरुषेण युगपत् अनुष्ठातुमशक्यत्वे सति इतरेतरानपेक्षयोरेव पुरुषार्थहेतुत्वे प्राप्ते

இல்லையேல் ஞான மற்றும் கர்ம நிஷ்டைகளின் பரஸ்பரமான விரோதம் இருப்பதால் ஒரே மனிதனால் ஒரே நேரத்தில் அனுஷ்டானம் (கடைபிடிப்பது) இயலாத நிலையில் ஒன்று மற்றொன்றை எதிர்பார்க்கமாமலேயே புருஷார்த்த (மோஷ) காரணமாக ஆக இயலும். என்ற நிவையில்.

कर्मनिष्ठाया ज्ञाननिष्ठाप्राप्तिहेतुत्वेन पुरुषार्थहेतुत्वम्, न स्वातन्त्र्येण; ज्ञाननिष्ठा तु कर्मनिष्ठोपायलब्धात्मिका सती स्वातन्त्र्येण पुरुषार्थहेतुः अन्यानपेक्षा, इत्येतमर्थं प्रदर्शयिष्यन् आह भगवान् --

கர்மநிஷ்டையானது ஞான நிஷ்டையினை அடைவிப்பதற்கான காரணமாக புருஷார்த்த காரணமாகின்றது தனியாக (சுதந்திரமாக) இல்லை, ஞானநிஷ்டையோ கர்மநிஷ்டையினால் அடையப்பட்டதாக இருந்த நிலையில் சுதந்திரமாக (தனியாக) புருஷார்த்தத்திற்க்கு காரணம் மற்றெதனையும் எதிர்பார்க்காதது என்று இந்த பொருளை காண்பித்து கூறுகிறார் பகவான்.

न कर्मणामनारम्भान्नैष्कर्म्यं पुरुषोऽश्नुते।
न च संन्यसनादेव सिद्धिं समधिगच्छति।। 3.4।।

न कर्मणां क्रियाणां यज्ञादीनाम् इह जन्मनि जन्मान्तरे वा अनुष्ठितानाम् उपात्तदुरितक्षयहेतुत्वेन सत्त्वशुद्धिकारणानां तत्कारणत्वेन च ज्ञानोत्पत्तिद्वारेण ज्ञाननिष्ठाहेतूनाम्, 'ज्ञानमुत्पद्यते पुंसां क्षयात्पापस्य कर्मणः। यथादर्शतलप्रख्ये पश्यत्यात्मानमात्मनि ' (महा 0 शान्ति 0 204।8) इत्यादिस्मरणात्, अनारम्भात् अननुष्ठानात्

<u>ந கர்மணாம் அநாரம்பாத்</u> (கர்மத்தினை துவங்காமல்) முறையாக துவங்காத கர்மங்கள், கிரியைகள்(செயல்கள்) யாகம் முதலியவை இந்த பிறவியிலோ வேறு பிறவியிலோ அனுஷ்டிக்கப்பட்டது முழுமையாக பாவங்களை அழிப்பதினால் மனிதனை தூய்மைப்படுத்துவதால், அந்த காரணத்தினால் ஞானமானது உண்டாவதற்கு காரணமானதால் ஞான நிஷ்டையில் காரணமாகும் "ஞானமுத்பத்யதே பும்ஸாம் ஷயாத்பாபஸ்ய கர்மன" (ஞானம் உண்டாகிறது மனிதர்களுக்கு பாவ காரியங்கள் அழிவதனால்) என்பது முதலிய ஸ்மிருதியில் கூறப்பட்டதாலும், துவங்காத அனுஷ்டானத்தினால்.

नैष्कर्म्यं निष्कर्मभावं कर्मशून्यतां ज्ञानयोगेन निष्ठां निष्क्रियात्मस्वरूपेणैव अवस्थानमिति यावत्। पुरुषः न अश्नुते न प्राप्नोतीत्यर्थः।।

<u>நைஷ்கர்ம்யம்</u> (கர்மமற்ற நிலை) கர்மமற்ற தன்மை கர்மதினின்மை ஞானயோகத்தினில் நிஷ்டை செயலற்ற ஆத்ம சுவரூபமாகவே இருக்கும் நிலை என்று பொருள் <u>புருஷோ</u> (மனிதர்கள்) <u>ந அஷ்னுதே</u> (அடைவதில்லை) பிராப்தி செய்வதில்லை என்று பொருள்.

कर्मणामनारम्भान्नैष्कर्म्यं नाश्नुते इति वचनात् तद्विपर्ययात् तेषामारम्भात् नैष्कर्म्यमश्नुते इति गम्यते। कस्मात् पुनः कारणात् कर्मणामनारम्भान्नैष्कर्म्यं नाश्नुते इति?

கர்மத்தினை துவங்காமல் கர்மமற்றதன்மையை அடையமுடியாது என்கின்ற வசனத்தினால் அதற்கெதிராக அதனை துவங்குவதால் (கர்மத்தை) கர்மமற்ற தன்மை அடைவர் என்று தெரிகின்றது. என்ன காரணத்தால் கர்மங்களை துவங்காவிட்டால் கர்மமற்றதன்மையை அடைவதில்லை என்று (கூறப்பட்டது).

उच्यते, कर्मारम्भस्यैव नैष्कर्म्योपायत्वात्। न ह्युपायमन्तरेण उपेयप्राप्तिरस्ति।

கூறுகிறோம், கர்மத்தினை துவங்குவதே கர்மமற்ற தன்மைக்கு காரணமாவதால் சாதனை இல்லாமல் சாத்தியத்தை அடைவதியலாது.

कर्मयोगोपायत्वं च नैष्कर्म्यलक्षणस्य ज्ञानयोगस्य, श्रुतौ इह च, प्रतिपादनात्।

கர்மயோகம் என்ற உபாயமானதும் கர்மமற்றதன்மையானதான ஞானயோகத்திற்கு என்று ஷ்ருதியிலும் இங்கும் நிருபிக்கப்பட்டதால்

श्रुतौ तावत् प्रकृतस्य आत्मलोकस्य वेद्यस्य वेदनोपायत्वेन 'तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन ' (बृह 0 उ 0 4।4।22) इत्यादिना कर्मयोगस्य ज्ञानयोगोपायत्वं प्रतिपादितम्।

ஷ்ருதியிலும் இங்கு கூறப்படுகின்ற ஆத்மலோகத்தில் விஷயத்தின் அறியும் உபாயமாக "தமேதம் வேதானுவசனேன ப்ராம்ஹான விவிதிஷந்தி யஞேன" (அந்த இந்த ஆத்மதத்துவத்தை பிராம்மணர்கள் வேதத்தினை படிப்பதாலும் யாகத்தினாலும் அறிய ஆசைப்படுகிறார்கள்) என்பது முதலியவையால் கர்மயோகத்தினை ஞான யோகத்திற்கு உபாயமாக நிருபிக்கப்பட்டது.

इहापि च -- 'संन्यासस्तु महाबाहो दुःखमाप्तुमयोगतः ' (गीता 5।6) 'योगिनः कर्म कुर्वन्ति सङ्गं त्यक्त्वात्मशुद्धये ' (गीता 5। 11) 'यज्ञो दानं तपश्चैव पावनानि मनीषिणाम् ' (गीता 18। 5) इत्यादि प्रतिपादयिष्यति।।

இங்கும் கூட ___ "சன்யாஸஸ்து மஹாபாஹோ துக்கமாப்துமயோகத" (சன்யாசமானது, மகாபாகுவே, அடைவதற்கு அறிது கர்ம யோகமில்லாமல்), "யோகின கர்ம குர்வந்தி சங்கம் த்யக்த்வாத்ம சுத்தயே" (யோகிகள் கர்மத்தினை செய்கின்றார்கள், பற்றினை விடுத்து மனத்தூய்மைக்காக) "யாஞோ தானம் தபஸ்சைவ பாவனானி மனீஷினாம்" (யாகம், தானம் மற்றும் தவமானது அறிவுள்ளவர்களை தூய்மைப்படுத்துவது) என்பது முதலியதால் நிருபிப்பார்.

ननु च 'अभयं सर्वभूतेभ्यो दत्त्वा नैष्कर्म्यमाचरेत् ' इत्यादौ कर्तव्यकर्मसंन्यासादपि नैष्कर्म्यप्राप्तिं दर्शयति। लोके च कर्मणामनारम्भान्नैष्कर्म्यमिति प्रसिद्धतरम्। अतश्च नैष्कर्म्यार्थिनः किं कर्मारम्भेण? इति प्राप्तम्। अत आह -

ஆனாலும், "அபயம் சர்வபூதேப்யோ தத்வா நைஷ்கர்ம்யமாசரேத்" (பயமற்றதன்மையை எல்லா பூதங்களுக்கும் (உயிரினத்திற்கும்) தந்து சன்யாசத்தை (கர்மமற்ற தன்மை) கடைபிடிப்பாயாக) என்பது முதலியவையில் செய்யவேண்டிய கர்மத்தினை விடுவதாலும் கர்மமற்றதன்மை காண்பிக்கின்றனர், உலகத்திலும் கர்மத்தினை துாங்காவிட்டால் அது கர்மமற்ற தன்மை என்று மிகவும் பிரசித்தமானது அதனாலும் கர்மமற்றதன்மையை விரும்புபவர்களுக்கு கர்மத்தினை துவங்குவதால் என்ன (பிரயோஜனம்) என்ற நிலையில் கூறுகிறார்.

न च संन्यसनादेवेति। नापि संन्यसनादेव केवलात् कर्मपरित्यागमात्रादेव ज्ञानरहितात् सिद्धिं नैष्कर्म्यलक्षणां ज्ञानयोगेन निष्ठां समधिगच्छति न प्राप्नोति।।

<u>ந ச சன்யாஸாத் ஏவ</u> (இல்லை சன்யாஸம் செய்வதால் மட்டுமே) என்று சன்யாசம் செய்தால் மட்டுமே, பெறும் கர்மத்தினை விடுவதால் மட்டுமே ஞானமில்லை <u>சித்தம்</u> (சித்தியானது) கர்மமற்றதன்மையானது ஞானயோகத்தில் நிலைபாடானது <u>சமாதிகச்சதி</u> (அடைவது) பிராப்தி செய்வதில்லை. -4

कस्मात् पुनः कारणात् कर्मसंन्यासमात्रादेव केवलात् ज्ञानरहितात् सिद्धिं नैष्कर्म्यलक्षणां पुरुषो नाधिगच्छति इति हेत्वाकाङ्क्षायामाह --

மீண்டும் என்ன காரணத்தால் கர்மத்தினை விடுவதால் மட்டுமே ஞானமில்லாமல் சித்தியானது கர்மமற்றதன்மையானது மனிதர் அடைவதில்லை என்று காரணத்தை எதிர்பார்ப்பு உண்டாவதால் கூறுகிறார்.

न हि कश्चित्क्षणमपि जातु तिष्ठत्यकर्मकृत्।
कार्यते ह्यवशः कर्म सर्वः प्रकृतिजैर्गुणैः।। 3.5।।

न हि यस्मात् क्षणमपि कालं जातु कदाचित् कश्चित् तिष्ठति अकर्मकृत् सन्। कस्मात्? कार्यते प्रवर्त्यते हि यस्मात् अवश एव अस्वतन्त्र एव कर्म सर्वः प्राणी प्रकृतिजैः प्रकृतितो जातैः सत्त्वरजस्तमोभिः गुणैः।

<u>ந ஹி</u> (நிச்சயமாக இல்லை) எந்தகாரணத்தால் <u>ஷணம் அபி</u> (ஒரு ஷனம்கூட) நேரம் <u>ஜாது</u> (பிறப்படைந்தவர்) எப்பொழுதும் <u>கஸ்சித் திஷ்டதி அகர்மக்ருத்</u> (எவரும் இருத்தல் (இயலாது) கர்மம் செய்யாமல்) இருப்பது என்ன காரணத்தால், <u>கார்யதே ஹி</u> (செய்விக்கிறது நிச்சயம்) எந்த காரணத்தால் <u>அவஷ</u> (தன் வசமில்லாமல்) அப்படியே <u>கர்ம சர்வ</u> (எல்லா

கா்மமும்) ஜீவன் ப்ரகிருதிஜை (ப்ரகிருதியினால் உண்டான) பிருகிருதியிலிருந்து உண்டான சத்துவ, ரஜஸ் மற்றும் தமஸான குணை (குணங்கள்)

अज्ञ इति वाक्यशेषः, यतो वक्ष्यति 'गुणैर्यो न विचाल्यते ' इति। सांख्यानां पृथक्करणात् अज्ञानामेव हि कर्मयोगः, न ज्ञानिनाम्। ज्ञानिनां तु गुणैरचाल्यमानानां स्वतश्चलनाभावात् कर्मयोगो नोपपद्यते। तथा च व्याख्यातम् 'वेदाविनाशिनम् ' इत्यत्र।।

அறிவற்றவருக்கு (ஞானமற்றவருக்கு) என்று வாக்கியத்தின் மீதம், பின்னால் கூறுவார் "குணைர்யோ ந விசால்யேதே" (குணங்களால் எவர் ஆட்டம்காணுவதில்லையோ) என்று சாங்கியர்களை (ஞானிகளை) பிரிப்பதால், அஞ்ஞானிகளுக்கே கர்மயோகம் ஞானிகளுக்கு அல்ல ஞானிகளுக்கோ அலைகழிக்கப்படாதவர்களுக்கு இயல்பாகவே செயல் இல்லாதால் கர்மயோகமானது உண்டாவதில்லை. அப்படியே விளக்கப்பட்டது வேதாவினாஷினம் (அறிவாய் அழிவற்றதை) என்ற இடத்தால். -5

यत्त्वनात्मज्ञः चोदितं कर्म नारभते इति तदसदेवेत्याह –

எந்த ஆத்மஞானமற்றவர் விதிக்கப்பட்ட கர்மத்தை துவங்கவில்லையோ அது தவறே என்று கூறுகிறார்.

कर्मेन्द्रियाणि संयम्य य आस्ते मनसा स्मरन्।
इन्द्रियार्थान्विमूढात्मा मिथ्याचारः स उच्यते।।3.6।।

कर्मेन्द्रियाणि हस्तादीनि संयम्य संहृत्य यः आस्ते तिष्ठति मनसा स्मरन् चिन्तयन् इन्द्रियार्थान् विषयान् विमूढात्मा विमूढान्तःकरणः मिथ्याचारो मृषाचारः पापाचारः सः उच्यते।।

கர்மந்திரியாணி (கர்ம இந்தியங்கள்) கை முதலியவை சம்யம்ய (அடக்கி) இழுத்து ய ஆஸ்தே (எவர் இருக்கிறாரோ) இருக்கிறார் மனஸா ஸ்மரன் (மனதினால் நினைத்து) சிந்தித்து இந்திரியார்தான் (இந்திரியர்களின் அனுபவத்தை) விஷ்யத்தை விமூடாத்மா (பயங்கரமான முட்டாள் ஆத்மா) பயங்கர முட்டாள்தனமானா புத்தியுடையவன் மித்யாசாரோ (பொய் ஆசாரமுடையவன்) கபடமானவன் பாவ செயலபுபரிபவன் ஸ உச்யதே (அவன் கூறப்படுகிறான்). -6

यस्त्विन्द्रियाणि मनसा नियम्यारभतेऽर्जुन।

कर्मेन्द्रियैः कर्मयोगमसक्तः स विशिष्यते।। 3.7।।

यस्तु पुनः कर्मण्यधिकृतः अज्ञः बुद्धीन्द्रियाणि मनसा नियम्य आरभते अर्जुन कर्मेन्द्रियैः वाक्पाण्यादिभिः।

ய து (எவர் ஒருவர்) மீண்டும் கர்மத்திற்கு தகுதியானவனை அஞ்ஞானி புத்தி **இந்திரியானி** (இந்திரியங்களை) மனஸா நியம்ய **ஆரபதே அர்சுன கார்மேந்திரியை** (மனதினால் அடக்கி ஆரம்பிக்கின்றனர். அர்சுனா கரிமேந்திரங்களை) வாய் கை முதலியவைகளை

किमारभते इत्याह -- कर्मयोगम् असक्तः सन् फलाभिसंधिवर्जितः सः विशिष्यते इतरस्मात् मिथ्याचारात्।।

என்ன ஆரம்பிக்கின்றார் என்று கூறுகிறார் - **கார்மயோகம் அஸக்த** (கர்மயோகத்தினை பற்றற்று) இருந்து **ஸ விஷிஷ்யதே** (அவர் வேறுபடுகிறார் (மேன்மையானவனாகிறதால்) மற்றவகையான பொய் ஆசரனையிலிருந்து. -7

यतः एवम् अतः --

இவ்வாறு ஆனதால்

नियतं कुरु कर्म त्वं कर्म ज्यायो ह्यकर्मणः।

शरीरयात्रापि च ते न प्रसिद्ध्येदकर्मणः।। 3.8।।

नियतं नित्यं शास्त्रोपदिष्टम्, यो यस्मिन् कर्मणि अधिकृतः फलाय च अश्रुतं तत् नियतं कर्म, तत् कुरु त्वं हे अर्जुन, यतः कर्म ज्यायः अधिकतरं फलतः, हि यस्मात् अकर्मणः अकरणात् अनारम्भात्। कथम्? शरीरयात्रा शरीरस्थितिः अपि च ते तव न प्रसिध्येत् प्रसिद्धिं न गच्छेत् अकर्मणः अकरणात्। अतः दृष्टः कर्माकर्मणोर्विशेषो लोके।।

நியதம் (நிரந்தரம்) நித்தியம் எவர் எந்த கரிமத்தின் அதிகாரியாவாரோ அதன் பலனிற்கு ஷ்ருதியில் கூறப்பட்ட அதுவே நியதம் **கர்ம** (கர்மம்) அதனை **குரு த்வம்** (செய்வாய் நீ) ஹே அர்சுனா, ஏனென்றால், **கர்ம ஜ்யாய** (கர்மம் மேன்மையானது) மிகவும் அதிகமான பயன்தருவது **ஹி** (நிச்சயமாக) என்ன காரணத்தாலோ **அகர்மன** (கர்மமற்ற) செய்யாமல் இருப்பதை காட்டிலும், துவங்காததை காட்டிலும், எவ்வாறு **ஷரீயாத்ரா** (உடலின் யாத்திரை) உடலின் நிலைபாடு **அபி சதே** (கூட உனக்கு) உனக்கு **ந ப்ரசித்யேத்** (பிரசித்தியை அடையாது) தன்

வியவகாரத்தை அடையாது <u>அகர்மன</u> (கர்மமில்லாததால்) செய்யாததால், அதனால் காணப்படுகிறது. கர்மத்திற்கும் கர்மம் செய்யாததிற்கும் வேறுபாடானது உலகத்தில். -8

यच्च मन्यसे बन्धार्थत्वात् कर्म न कर्तव्यमिति तदप्यसत्। कथम् –

எதை சிந்திக்கின்றாயோ (புரிந்துகொண்டிருக்கிறாயோ), பந்தத்திற்கு காரணமாவதால் கர்மமானது செய்யப்படக்கூடாது என்று அதுவும் கூட தவறு, எவ்வாறு

यज्ञार्थात्कर्मणोऽन्यत्र लोकोऽयं कर्मबन्धनः।
तदर्थं कर्म कौन्तेय मुक्तसंगः समाचर।। 3.9।।

'यज्ञो वै विष्णुः' (तै0 सं0 1.7.4) इति श्रुतेः यज्ञः ईश्वरः, तदर्थं यत् क्रियते तत् यज्ञार्थं कर्म। तस्मात् कर्मणः अन्यत्र अन्येन कर्मणा लोकः अयम् अधिकृतः कर्मकृत् कर्मबन्धनः कर्म बन्धनं यस्य सोऽयं कर्मबन्धनः लोकः, न तु यज्ञार्थात्। अतः तदर्थं यज्ञार्थं कर्म कौन्तेय, मुक्तसङ्गः कर्मफलसङ्गवर्जितः सन् समाचर निर्वर्तय।।

"யஞோ வை விஷ்ணு" (யாகமே விஷ்ணு) என்று ஷ்ருதியானது, யாகம் ஈஷ்வரானானதால் அதற்காக (அவருக்காக) எது செய்யப்படுகிறதோ அது யாகத்துக்கான கர்மம் ஆகிறது அதனால் <u>கர்மண அன்யத்ர</u> (கர்மத்தை விடுத்து மற்ற) வேறுவகையான கர்மத்தினால் <u>லோக அயம்</u> (இந்த உலகமானது) அதிகாரியான கர்மத்தை செய்பவர் <u>கர்மபந்தன</u> (கர்மத்தின்பிடியில் அகப்பட்டவர்) கர்மமே பந்தம் எவருக்கு அவர்,கர்மபந்தமானது உலகம் ஆனால் அப்படியல்ல <u>யஞ்ஞார்த்தாத்</u> (யாகத்திற்காக ஈஷ்வருக்காக) அதனால் <u>ததர்த்தம்</u> (அவருக்காக) யாகத்திற்காக <u>கர்ம கௌந்தேய</u> <u>முக்தசங்க</u> (கர்மம் செய் கௌந்தேயா, பற்றில்லாமல்) கர்ம பலனில் பற்றில்லாமல் இருந்துகொண்டு <u>சமாசர</u> (கடைபிடிப்பாயாக) செய்வாயாக. -9

इतश्च अधिकृतेन कर्म कर्तव्यम् –

இதனாலும் கூட அதிகாரியானவர் (தகுதியுள்ளவர்) கர்மத்தை செய்யவேண்டும்

सहयज्ञाः प्रजाः सृष्ट्वा पुरोवाच प्रजापतिः।
अनेन प्रसविष्यध्वमेष वोऽस्त्विष्टकामधुक्।। 3.10।।

सहयज्ञाः यज्ञसहिताः प्रजाः त्रयो वर्णाः ताः सृष्ट्वा उत्पाद्य पुरा पूर्वं सर्गादौ उवाच उक्तवान् प्रजापतिः प्रजानां स्रष्टा अनेन यज्ञेन प्रसविष्यध्वं प्रसवः वृद्धिः उत्पत्तिः तं कुरुध्वम्। एष यज्ञः वः युष्माकम् अस्तु भवतु इष्टकामधुक् इष्टान् अभिप्रेतान् कामान् फलविशेषान् दोग्धीति इष्टकामधुक्।।

ஸஹயஜ்ஞா (யாகத்துடன்) யாகம் கூடிய ப்ரஜா (பிரஜைகள்) மூன்று வர்னத்தவர்கள், அவர்களை சிருஷ்டித்து, தோற்றுவித்து புரா (முன்னர்) சிரஷ்டியின் துவங்கத்தில் உவாச (கூறினார்) சொன்னார் ப்ரஜாபதி (பிரஜாபதி) பிரஜைகளினை சிருஷ்டித்தவர், அனேன (இந்த) யாகத்தினால் ப்ரஸவிஷ்யத்வம் (வளர்ச்சியடைவிர்களாக) பிரசவம் (என்றால்) வளர்ச்சி, உற்பத்தி அதனை செய்வாக ஏஷ (இந்த) யாகம் வோ (உங்களுக்கு) அஸ்து (ஆகட்டும்) உண்டாகட்டும் இஷ்டகாமதுக் (விரும்பியதை தருவதாக) இஷ்டப்பட்டது விரும்பியதான காமங்கள் பலனானவைகள் தறுக்கிறது. (தருகிறது) என்பதால் இஷ்டமாவது. 10

कथम् –

எவ்வாறு

देवान्भावयतानेन ते देवा भावयन्तु वः।

परस्परं भावयन्तः श्रेयः परमवाप्स्यथ।। 3.11।।

देवान् इन्द्रादीन् भावयत वर्धयत अनेन यज्ञेन। ते देवा भावयन्तु आप्याययन्तु वृष्ट्यादिना वः युष्मान्। एवं परस्परम् अन्योन्यं भावयन्तः श्रेयः परं मोक्षलक्षणं ज्ञानप्राप्तिक्रमेण अवाप्स्यथ। स्वर्गं वा परं श्रेयः अवाप्स्यथ।।

தேவான் (தேவர்கள்) இந்திரன் முதலியவர்கள் பாவயத (பூஜிப்பீர்களாக) போற்றுவீர்களாக அனேன (இந்த) யாகத்தினால் தே தேவா பாவயந்து (அந்த தேவர்கள் வாழ்த்தட்டும்) மேன்மையை (சக்தியை) தரட்டும் மழை முதலியவர்களால் வோ (நீங்கள்) நீங்கள் இவ்வாறு பரஸ்பரம் (பரஸ்பரமாக) ஒருவர் மற்றொருவரை பவயந்த ஸ்ரேய பரம் (வாழ்த்துபவர்கள் மேன்மையானநிலையை) மோஷமாகியது. ஞானத்தினை அடைவதால் முறையாக அவாப்ஸ்யத (அடைவீர்கள்) சுவர்க்கம் என்பதான மேன்மையான நிலையாயோ அடைவீர்கள். -11

किञ्च --

அதுமட்டுமல்ல

इष्टान्भोगान्हि वो देवा दास्यन्ते यज्ञभाविताः।
तैर्दत्तानप्रदायैभ्यो यो भुङ्क्ते स्तेन एव सः।। 3.12।।

इष्टान् अभिप्रेतान् भोगान् हि वः युष्मभ्यं देवाः दास्यन्ते वितरिष्यन्ति स्त्रीपशुपुत्रादीन् यज्ञभाविताः यज्ञैः वर्धिताः तोषिताः इत्यर्थः। तैः देवैः दत्तान् भोगान् अप्रदाय अदत्त्वा, आनृण्यमकृत्वा इत्यर्थः, एभ्यः देवेभ्यः, यः भुङ्क्ते स्वदेहेन्द्रियाण्येव तर्पयति स्तेन एव तस्कर एव सः देवादिस्वापहारी।।

இஷ்டான் (விரும்பியது) எதிர்பார்ப்பதான **போகான் ஹி வோ** (அனுபவங்களையே உங்களுக்கு) உங்கள் எல்லோருக்கும் **தேவாதாஸ்யந்தே** (தேவர்கள் தருவார்கள்) பகிர்ந்து அளிப்பார்கள். பெண் பசு புத்திரன் முதலியவை **யஞபாவிதா** (யாகத்தினால் வாழ்த்தப்பட்டவர்கள்) யாகத்தினால் போற்றப்பட்டவாடகள் சந்தோஷப்படுத்தப்பட்டவர்கள் என்று பொருள். **தை** (அவர்கள்) தேவர்கள் **தத்தான்** (கொடுத்த) போகங்கள் **அப்ரதாய** (கொடுக்காமல்) தராமல், கடனை திருப்பி செலுத்தாமல் என்று பொருள் **ஏப்யோ** (இவர்களின்) தேவர்களின், **யோ புங்க்தே** (எவர் அனுபவிக்கிறாரோ) தன்னுடைய உடல் மற்றும் புலன்களை மட்டும் திருப்திசெய்பவர் **ஸ்தேன ஏவ** (திருடரே) கள்ளரே அவர், தேவர்களின் சொத்தை அபகரிப்பவர்கள். -12

ये पुनः --

எவர் மீண்டும்

यज्ञशिष्टाशिनः सन्तो मुच्यन्ते सर्वकिल्बिषैः।
भुञ्जते ते त्वघं पापा ये पचन्त्यात्मकारणात्।। 3.13।।

देवयज्ञादीन् निर्वर्त्य तच्छिष्टम् अशनम् अमृताख्यम् अशितुं शीलं येषां ते यज्ञशिष्टाशिनः सन्तः मुच्यन्ते सर्वकिल्बिषैः सर्वपापैः चुल्ल्यादिपञ्चसूनाकृतैः प्रमादकृतहिंसादिजनितैश्च अन्यैः।

தேவ யாகம் முதலியவற்றை கடைபிடித்து அதன் மிகுதியினை உணறுகிறாரோ அம்ருதமானதை உன்னும் இயல்பு எவருடையதோ அவர் யஞஷிஷ்டாஷின ஸந்த முச்யந்தே சர்வகில்பிஷை (யாகத்தின் மிகுதியை அருந்துவார்களானவர்கள் முக்தியடைகிறார்கள் (விடுபடுகிறார்கள்) எல்லா துன்பத்திலிருந்தும்) எல்லா பாவத்திலிருந்தும் சுல்யம் முதலிய ஐந்துவகையானதால் உண்டாகும், அஜாக்கிரதையாய் உண்டாகும் துன்பம் முதலியதால் உண்டாவதும் வேறும்.

ये तु आत्मंभरयः, भुञ्जते ते तु अघं पापं स्वयमपि पापाः -- ये पचन्ति पाकं निर्वर्तयन्ति आत्मकारणात् आत्महेतोः।।

எவரொருவர் தன்னுடைய திருப்திக்காக (வயிற்றுக்காக) புஞ்ஜதே தே து அகம் (அனுபவிக்கிறார்களோ அவர்கள் பாவத்தை) பாவிகளாக இருந்துகொண்டு பாபாயே பசந்தி (பாவத்தை சமைப்பவர்கள்) சமையலை செய்பவர்கள் ஆத்மகாரணத் (தனக்காக) தனக்காமட்டும். -13

इतश्च अधिकृतेन कर्म कर्तव्यम् जगच्चक्रप्रवृत्तिहेतुर्हि कर्म। कथमिति उच्यते --

இதனாலும் தகுதியுள்ளவர் கர்மத்தை செய்ய வேண்டும். உலக சக்கிரத்தினை பிரவிருத்திப்பதற்கு காரணம் கர்மமே அது எவ்வாறு என்று கூறுகிறார்.

अन्नाद्भवन्ति भूतानि पर्जन्यादन्नसम्भवः।
यज्ञाद्भवति पर्जन्यो यज्ञः कर्मसमुद्भवः।। 3.14।।

अन्नात् भुक्तात् लोहितरेतःपरिणतात् प्रत्यक्षं भवन्ति जायन्ते भूतानि। पर्जन्यात् वृष्टेः अन्नस्य संभवः अन्नसंभवः।

அன்னாத் (உணவினால்) உண்ணப்பட்டதால் ரத்தமாகவும் வீரியமாகவும் மாற்றமடைந்ததிலிருந்து பிரத்யக்ஷமாக பவந்தி (உண்டாகின்றது) தோன்றுகின்றது. பூதானி (ஜீவன்கள்) பர்ஜன்யாத் (மழையினால்) மழையினால் உணவானது உண்டாகிறது அன்னசம்பவ (உணவு உண்டாகிறது மழை).

यज्ञात् भवति पर्जन्यः, 'अग्नौ प्रास्ताहुतिः सम्यगादित्यमुपतिष्ठते। आदित्याज्जायते वृष्टिर्वृष्टेरन्नं ततः प्रजाः (मनु 0 3.76)' इति स्मृतेः।

யஞாத் பவதி பர்ஜன்ய (யாகத்தினால் உண்டாகிறது மழை)

அக்னௌப்ராஸ்தாஹுதி ஸம்யகாதித்யமுபதிஷ்டதே 1

ஆதித்யாத்ஜ்ஜாயதே வ்ருஷ்டேரன்னம் தத ப்ரஜா 11

(நெருப்பினில் முறையாக செய்யப்பட்ட ஆஹுதியானது, நேர்த்தியாக சூரியனில் உண்டாகின்றது. சூரியனால் உண்டாகின்றது மழை, மழையினால் உணவு உண்டாகின்றது, உணவினால் ப்ரஜையானது உண்டாகிறது) என்று ஸ்மிருதியும்.

यज्ञः अपूर्वम्। स च यज्ञः कर्मसमुद्भवः ऋत्विग्यजमानयोश्च व्यापारः कर्म, तत् समुद्भवः यस्य यज्ञस्य अपूर्वस्य स यज्ञः कर्मसमुद्भवः।।

யஞ்ஞ (யாகமானது) புண்ணியம், அந்த யாகமும் கர்மசமுத்பவ (கர்மத்தினால் நன்றாக தோன்றியது) ரித்விக் (வேத பண்டிதர்கள்) மற்றும் யஜமானரின் வியாபாரம் (செயல்) கர்மம் அதனால் உண்டானது எந்த யாகத்தின் அபூர்வமானது (புண்ணியமானது) அதுவே யாக கர்மத்தினால் உண்டானது. -14

तच्चैवंविधं कर्म कुतो जातमित्याह –

அதுவும் ஶ்ரீஶ்ரீஶ்ரீஶ்ரீஶ்ரீஶ்ரீஶ்ரீஶ்ரீஶ்ரீஶ்ரீஶ்ரீஶ்ரீஶ்ரீஶ்ரீஶ்ரீஶ்ரீஶ்ரீஶ்ரீ

कर्म ब्रह्मोद्भवं विद्धि ब्रह्माक्षरसमुद्भवम्।
तस्मात्सर्वगतं ब्रह्म नित्यं यज्ञे प्रतिष्ठितम्।।3.15।।

कर्म ब्रह्मोद्भवं ब्रह्म वेदः सः उद्भवः कारणं प्रकाशको यस्य तत् कर्म ब्रह्मोद्भवं विद्धि विजानीहि। ब्रह्म पुनः वेदाख्यम् अक्षरसमुद्भवम् अक्षरं ब्रह्म परमात्मा समुद्भवो यस्य तत् अक्षरसमुद्भवम्। ब्रह्म वेद इत्यर्थः।

கர்மப்ரஹ்மோத்பவம் (கர்மமானது ப்ரமத்திலிருந்து தோன்றியது) ப்ரம்மம், வேதம் அதனிலிருந்து தோன்றியது, காரணம் எதனுடையதோ அந்த கர்மம் ப்ரஹ்மோத்பவம் வித்தி (அறிவாய்) புறிந்து கொள்வாய் ப்ரம்ஹ (ப்ரம்மம்) வேதமானதும் அக்ஷரசமுத்பவம் (அக்ஷரத்திலிருந்து தோன்றியது) அக்ஷரம் (அழிவுற்றது) ப்ரம்மம் ப்ரமாத்மாவிலிருந்து தோற்றம் எதனுடையதோ அது அக்ஷரசமுத்பவம் ப்ரம்மம் வேத என்று பொருள்.

यस्मात् साक्षात् परमात्माख्यात् अक्षरात् पुरुषनिःश्वासवत् समुद्भूतं ब्रह्म तस्मात् सर्वार्थप्रकाशकत्वात् सर्वगतम्;

எதனால் எல்லா காரணத்தால் நேரடியாக பரமாத்மா எனப்படும் அக்ஷரத்திலிருந்து (அழிவுற்றதிலிருந்து) மனிதனுடைய மூச்சுகாற்றுபோல் தோன்றியதோ ப்ரம்மம், தஸ்மாத் (அதனால்) எல்லா பொருளையும் பிரகாசிப்பதால் ஸர்வகதம் (நீக்கமற நிரைந்திருப்பது)

सर्वगतमपि सत् नित्यं सदा यज्ञविधिप्रधानत्वात् यज्ञे प्रतिष्ठितम्।।

எல்லா இடத்திலும் இருப்பதனாலும் நித்யம் (நித்தயம்) எப்பொழுதும் யாக விதிகளில் முக்கியமானதால் யஞே ப்ரதிஷ்டிதம் (யாகத்தில் நிலையாடைந்தது). -15

एवं प्रवर्तितं चक्रं नानुवर्तयतीह यः।

अघायुरिन्द्रियारामो मोघं पार्थ स जीवति।।3.16।।

एवम् इत्थम् ईश्वरेण वेदयज्ञपूर्वकं जगच्चक्रं प्रवर्तितं न अनुवर्तयति इह लोके यः कर्मणि अधिकृतः सन् अघायुः अघं पापम् आयुः जीवनं यस्य सः अघायुः, पापजीवनः इति यावत्। इन्द्रियारामः इन्द्रियैः आरामः आरमणम् आक्रीडा विषयेषु यस्य सः इन्द्रियारामः मोघं वृथा हे पार्थ, स जीवति।। तस्मात् अज्ञेन अधिकृतेन कर्तव्यमेव कर्मेति प्रकरणार्थः।

ஏவம் (இவ்வாறு) ஈஷ்வரனால் வேதத்தின் யாகத்தில் நிலைபட்டதான ஜகத்தான சக்ரம் ப்ரவர்த்திதம் ந அனுவர்தயதி இஹ (சக்கிரமானது செய்யப்பட்டது, இதனை இங்கே கடைபிடிக்காதவர்) உலகத்தில் ய (எவர்) கர்மத்தில் தகுதியுள்ளவராக இருந்தும் அகாயு (பாபமான வாழ்க்கை) அகம் பாவம், ஆயுள் வாழ்க்கை எவருடையதோ அவர் அகாயு பாவ வாழ்க்கை என்று பொருள், இந்திரியாராம (புலன்களின் விஷயத்தில் ஈடுபடுபவர்) புலன்களானது ஈடுபடுதல், களித்திருத்தல் விஷயங்களில் எவருடையதோ அவரே இந்திரியாராமர் மோகம் (வெட்டியாக) பிரயோஜனமற்ற (வாழ்க்கை) ஹே (ஏ) பார்த்த ஸ ஜீவதி (பார்த்தா அவர் வாழ்கிறார்) அதனால் அறியாமையிலுள்ள தகுதியுள்ளவரால் செய்யப்பட வேண்டியதே கர்மம் என்பது பிரகரணத்தின்(பகுதியின்) பொருள்.

प्राक् आत्मज्ञाननिष्ठायोग्यताप्राप्तेः तादर्थ्येन कर्मयोगानुष्ठानम् अधिकृतेन अनात्मज्ञेन कर्तव्यमेवेत्येतत् 'न कर्मणामनारम्भात् ' इत्यत आरभ्य 'शरीरयात्रापि च ते न प्रसिध्येदकर्मणः ' इत्येवमन्तेन प्रतिपाद्य, 'यज्ञार्थात् कर्मणोऽन्यत्र ' इत्यादिना 'मोघं पार्थ स जीवति ' इत्येवमन्तेनापि ग्रन्थेन प्रासङ्गिकम् अधिकृतस्य अनात्मविदः कर्मानुष्ठाने बहु कारणमुक्तम्। तदकरणे च दोषसंकीर्तनं कृतम्।।

ஆத்மஞாத்தின் நிலைபாடு அடைவதில்லை தகுதி அடைவதற்க்கு முன்னர் அதற்க்காக கர்மயோகத்தின் ஆனுஷ்டானமானது தகுதியுடைவரான் ஆத்ம ஞானமில்லதவரால்

செய்யவேண்டும் என்று பொருள் "ந கர்மணர்மனாரம்பாத்" (கர்மத்தினை துவங்காததால்) என்பதில் துவங்கி "ஷரீரயாத்ராபி ச தே ந பிரஸித்யேதகர்மண" (உடலின் நிலைபாடும் கூட அவர்களுக்கு உண்டாகாது, செயல்புரியாதவர்களுக்கு) என்று இதுவரை நிரூபித்து- "யஞார்த் கர்மணோன்யத்ர" (யாகத்திற்க்கான கர்மத்தை தவிர மற்ற) என்பது முதலியவையால் "மோகம் பார்த்த ஸ ஜீவதி" (வெட்டியாக அவர் வாழ்கிறார், பார்த்தா)என்று இப்படி முடிவதான பாகத்தினாலும், பிரசங்கமான, தகுதியுள்ளவரான ஆத்மஞானமல்லாதவர் கர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதற்க்கு பலவகையான காரணம் கூறப்பட்டது அதனை செய்யாதநிலையில் தோஷத்தையும் எடுத்து கூறப்பட்டது. -16

एवं स्थिते किमेवं प्रवर्तितं चक्रं सर्वेणानुवर्तनीयम्, आहोस्वित् पूर्वोक्तकर्मयोगानुष्ठानोपायप्राप्याम्

இப்படிப்பட்ட நிலையில், என்ன இப்படிப்பட்டதாக பிரவிருத்தித்த சக்கிரத்தை எல்லோரும் கடைபிடிக்க வேண்டுமா அல்லது முன்னர் கூறப்பட்ட கர்மயோக அனுஷ்டானமான வழியினால் அடையப்படும்.

अनात्मविदः ज्ञानयोगेनैव निष्ठाम् आत्मविद्भिः सांख्यैः अनुष्ठेयामप्राप्तेनैव, इत्येवमर्थम् अर्जुनस्य प्रश्नमाशङ्क्य स्वयमेव वा शास्त्रार्थस्य विवेकप्रतिपत्त्यर्थम् 'एतं वै तमात्मानं विदित्वा निवृत्तमिथ्याज्ञानाः सन्तः ब्राह्मणाः मिथ्याज्ञानवद्भिः अवश्यं कर्तव्येभ्यः पुत्रैषणादिभ्यो व्युत्थायाथ भिक्षाचर्यं शरीरस्थितिमात्रप्रयुक्तं चरन्ति न तेषामात्मज्ञाननिष्ठाव्यतिरेकेण अन्यत् कार्यमस्ति ' इत्येवं श्रुत्यर्थमिह गीताशास्त्रे प्रतिपिपादयिषितमाविष्कुर्वन् आह भगवान् --

ஆத்மஞானமல்லாதவரும் ஞான யோகத்தினாலேயே நிலைபாடான ஆத்மஞானத்தை சாங்கியயோகத்தை அனுஷ்டிப்பது இயலாதவராலேயே என்று இப்படிப்பட்ட பொருளை அர்சுனனின் கேள்வியை எதிர்பார்த்து, தானேவோ அல்லது சாஸ்திரார்த்தத்தின் அறிவானது உண்டாவதற்க்காக "ஏதம் வை தமாத்மானம் விதித்வா நிவிருத்தமித்யாஞானா ஸந்தோ ப்ராமஹனா மித்யாஞானவத் பிரவஷ்யம் கர்தவ்யேப்ய புத்ரைஷணாதிப்யோ வ்யுத்தாயாத பிஷாசர்யம் ஷரீரஸ்திதிமாத்ர ப்ரயுக்தம் சரந்தி, ந தேஷாமாத்ஞான நிஷ்டாவ்யதிரேகேன அன்யத்ட கார்யமஸ்தி" (இந்த இப்படிப்பட்டதான ஆத்மாவையே அறிந்து அதனால் மித்யாஞானமானது நீங்கியவர்களானவர்களான பிராம்மணர்கள் அறியாமையிலுழலுபவர்களால் நிச்சயம் செய்யப்படும் புத்ரனில் ஆசை முதலியவைகளிலிருந்து நீங்கி உடலானது இருத்தலை அடைந்திருப்பதற்க்காக மட்டும் பிஷையினை செய்கிறார்கள், அவர்களுக்கு ஆத்ம ஞானத்தில் நிலைபாடு அடைவதை தவிர வேறு செயலில்லை) என்று இவ்வாறு ஷ்ருதின் பொருளை இங்கு கீதை சாஸ்திரத்தில் பிரதிபாதனை செய்ய ஆசையுடன் அதனை விளக்குவதற்க்கு கூறுகிறார் பகவான்.

यस्त्वात्मरतिरेव स्यादात्मतृप्तश्च मानवः।
आत्मन्येव च सन्तुष्टस्तस्य कार्यं न विद्यते।।3.17।।

यस्तु सांख्यः आत्मज्ञाननिष्ठः आत्मरतिः आत्मन्येव रतिः न विषयेषु यस्य सः आत्मरतिरेव स्यात् भवेत् आत्मतृप्तश्च आत्मनैव तृप्तः न अन्नरसादिना सः मानवः मनुष्यः संन्यासी आत्मन्येव च संतुष्टः। संतोषो हि बाह्यार्थलाभे सर्वस्य भवति, तमनपेक्ष्य आत्मन्येव च संतुष्टः सर्वतो वीततृष्ण इत्येतत्। यः ईदृशः आत्मवित् तस्य कार्यं करणीयं न विद्यते नास्ति इत्यर्थः।।

யः து (எவரொருவர்) சாங்கியயோகி ஆத்ம ஞானத்தில் நிலைபாடு அடைந்தவர் **ஆத்மரதி** (ஆத்மாவில் ஆனந்தமடைபவர்) ஆத்மாவிலேயே ஆனந்தம் விஷயத்திலில்லை எவருடையதோ அவர் ஆத்மரதி **ஏவ ஸ்யாத்** (ஆகவே ஆகிறார்) இருக்கிறார். **ஆத்மத்ருப்த** (ஆத்மாவில் திருப்தியடைந்தவரும்) ஆத்மாவிலேயே (தன்னிலேயே) திருப்தியடைவர் உணவு ரஸம் முதலிவையிலில்லை **மானவோ** (மனிதர்) மனிதர் சன்யாஸி **ஆத்மனி ஏவ சந்துஷ்ட** (ஆத்மாவிலேயே சந்தோஷமடைந்தவர்) சந்தோஷமானது வெளிவிஷயங்களை அடைவதால் எல்லோருக்கும் உண்டாகிறது. அதனை எதிர்பார்க்கமால் தன்னிலேயே சந்தோஷமடைந்தவர் எல்லாவற்றிலிருந்து விடுபட்ட ஆசை என்று ஆகும். எவர் இப்படிப்பட்ட ஆத்ம ஞானியோ **தஸ்ய கார்யம்** (அவருக்கு செய்ய வேண்டியது) **நவித்யதே** (எதுவுமில்லை) ஒன்றுமில்லை என்று பொருள். -17

किञ्च --

ஏனென்றால்

नैव तस्य कृतेनार्थो नाकृतेनेह कश्चन।
न चास्य सर्वभूतेषु कश्चिदर्थव्यपाश्रयः।।3.18।।

नैव तस्य परमात्मरतेः कृतेन कर्मणा अर्थः प्रयोजनमस्ति।

ந ஏவ தஸ்ய (நிச்சயமாக இல்லை அவருக்கு) பரமாத்மாவில் ஈடுப்பட்டவருக்கு **கிருதேன** (செய்யப்படுவதான) கர்மத்தினால் **அர்த** (பலன்) பிரயோஜனம்.

अस्तु तर्हि अकृतेन अकरणेन प्रत्यवायाख्यः अनर्थः, न अकृतेन इह लोके कश्चन कश्चिदपि प्रत्यवायप्राप्तिरूपः आत्महानिलक्षणो वा नैव अस्ति। न च अस्य सर्वभूतेषु ब्रह्मादिस्थावरान्तेषु भूतेषु कश्चित् अर्थव्यपाश्रयः प्रयोजननिमित्तक्रियासाध्यः व्यपाश्रयः व्यपाश्रयणम् आलम्बनं कञ्चित् भूतविशेषमाश्रित्य न साध्यः कश्चिदर्थः अस्ति, येन

तदर्था क्रिया अनुष्ठेया स्यात्। न त्वम् एतस्मिन् सर्वतःसंप्लुतोदकस्थानीये सम्यग्दर्शने वर्तसे।।

இருக்கட்டும் அதனால், செய்யாததால் கர்மம் புரியாததால் பிரத்யவாயம் எனப்படும் அனர்த்தம் (விரும்பத்தகாத பலன்) <u>ந அக்ருதேன இஹ</u> (இல்லை செய்யாததினால் இங்கு) உலகத்தில் <u>கஸ்சன</u> (எவருக்கும்) எவருக்கும் பிரத்யவாயமடைதல் என்றதோ ஆத்மாவின் அழிவிலோ நிச்சமாக இல்லை. <u>ந ச அஸ்ய சர்வபூதேஷு</u> (இல்லை இவருக்கு எல்லா ஜீவனிலும்) பிரமணிலிருந்து சிறுபூச்சிவரையிலான ஜீவன்களில் <u>கஸ்சித் அர்தவ்யபாஷ்ரய</u> (ஏதாவது எதிர்பார்ப்பு) பிரயோஜனதின் காரணமாக செய்யப்படும் செயலின்பலன் வ்யபாஷ்ரயமாகும் (பலனை எதிர்பார்த்து செய்யும் செயல்) ஏதாவது ஒரு ஜீவனை சார்ந்ததாக எந்த பலனும் எந்த பிரயோஜனமும் இல்லை. நீ இப்படிப்பட்ட எல்லாதிசைகளிலும் சூழ்ந்துள்ள நீர் நிலையை போன்ற சம்யக்தர்ஷணத்தில் (சரியான அறிவில்) நிலைபடவில்லை. -18

यतः एवम् –

இவ்வாறானதால்

तस्मादसक्तः सततं कार्यं कर्म समाचर।

असक्तो ह्याचरन्कर्म परमाप्नोति पूरुषः।।3.19।।

तस्मात् असक्तः सङ्गवर्जितः सततं सर्वदा कार्यं कर्तव्यं नित्यं कर्म समाचर निर्वर्तय। असक्तो हि यस्मात् समाचरन् ईश्वरार्थं कर्म कुर्वन् परं मोक्षम् आप्नोति पूरुषः सत्त्वशुद्धिद्वारेण इत्यर्थः।।

<u>தஸ்மாத் அஸகத்</u> (அதனால் சம்பந்தமற்றவனாக) பற்றற்றவனாக <u>ஸததம்</u> (எப்பொழுதும்) எல்லா நேரத்திலும் <u>கார்யம்</u> (செயல்) புரிய வேண்டும் நித்தயமாக <u>கர்ம ஸமாசர</u> (கர்மத்தை முறையாக கடைப்பிடிப்பாயாக) செய்வாயாக, <u>அஸக்தோ ஹி</u> (பற்றற்றவனாகவே) எதனால் செய்கிறாயோ, ஈஷ்வரனுக்காக <u>கர்ம</u> (கர்மத்தை) செய்துகொண்டு <u>பரம்</u> (மேண்மையான) மோஷத்தை <u>ஆப்னோதி புருஷ</u> (அடைகின்றனர் மனிதர்கள்) மனத்தூய்மையினால் என்று பொருள். -19

यस्माच्च --

இதனாலும்

कर्मणैव हि संसिद्धिमास्थिता जनकादयः।

लोकसंग्रहमेवापि संपश्यन्कर्तुमर्हसि।। 3.20।।

कर्मणैव हि यस्मात् पूर्वे क्षत्रियाः विद्वांसः संसिद्धिं मोक्षं गन्तुम् आस्थिताः प्रवृत्ताः। के? जनकादयः जनकाश्वपतिप्रभृतयः। यदि ते प्राप्तसम्यग्दर्शनाः, ततः लोकसंग्रहार्थं प्रारब्धकर्मत्वात् कर्मणा सहैव असंन्यस्यैव कर्म संसिद्धिमास्थिता इत्यर्थः। अथ अप्राप्तसम्यग्दर्शनाः जनकादयः, तदा कर्मणा सत्त्वशुद्धिसाधनभूतेन क्रमेण संसिद्धिमास्थिता इति व्याख्येयः श्लोकः।

கர்மணா ஏவ ஹி (கர்மத்தினால் மட்டுமே) எதனால் முன்னரிருந்து க்ஷத்திரிய வித்வான்கள் (ஞானிகள்) **ஸம்ஸித்திம்** (நல்ல சித்தியை) மோஷம் அடைய **ஆஸ்திதா** (முற்பட்டார்கள்) பிரவிருத்தித்தார்கள் **ஜனகாதயோ** (ஜனகர் முதலியவர்) ஜனகர், அஷ்வபதி முதலியவர்கள். அவர்கள் சம்யக்தர்ஷணத்தை அடைந்தவர்களானால் உலக நன்மைக்காக பிராரப்தகர்மத்தினால் கர்ம்துடனேயே சன்யாசம் செய்யாமலேயே கர்மத்தின் நிலையாக சித்தியை அடைந்தார்கள் என்று பொருள். அடுத்து, சம்யக்தர்ஷணத்தை அடையப் பெறாதவர்களானால் ஜனகர் முதலியவர்கள் அப்பொழுது கர்மத்தினால் மனத்தூய்மைக்கு காரணமானதால் கிரமமாக (முறையாக) நிலையான சித்தியை அடைவார்கள் என்று விளக்கப்பட வேண்டும் சுலோகம்.

अथ मन्यसे पूर्वैरपि जनकादिभिः अजानद्भिरेव कर्तव्यं कर्म कृतम्; तावता नावश्यमन्येन कर्तव्यं सम्यग्दर्शनवता कृतार्थेनेति; तथापि प्रारब्धकर्मायत्तः त्वं लोकसंग्रहम् एव अपि लोकस्य उन्मार्गप्रवृत्तिनिवारणं लोकसंग्रहः, तमेवापि प्रयोजनं संपश्यन् कर्तुम् अर्हसि।।

ஆனால், இவ்வாறு சிந்தித்தால் முன்னிருந்தவர்களும், ஜனகர் முதலியவர்களும் கூட அறியாமலேயே (ஆத்மாவை) செய்யவேண்டிய கர்மத்தை செய்தார்கள் அதனால் நிச்சயமாக மற்றவர்கள் செய்யவேண்டும். சம்யக்தர்ஷணத்தை அடைந்தவர்களும் செய்ய வேண்டிதை செய்தவர்களும் என்பதில்லை. இருந்தாலும் பிராரப்தகர்மத்திற்குஅபாகியவனை நீ **லோக சங்கிரகம் ஏவ அபி** (உலக நன்மைக்காகவுமோ) உலகத்தின் மனம்போனபோக்கில் பிரவிருத்தியை நிறுத்துவது உலக நன்மை அதற்காகவோ அந்த பலனையோ **ஸம்பஷ்யன் கர்த்தும் அர்ஹஸி** (நன்றாக பார்த்து செய்ய தகுதியுடைனாகிறாய்) . -20

लोकसंग्रहः किमर्थं कर्तव्य इत्युच्यते --

உலக நன்மையை எவர் செய்ய தகுதியுள்ளவர்கள் எவ்வாறு என்றும் கூறுகிறார்.

यद्यदाचरति श्रेष्ठस्तत्तदेवेतरो जनः।

स यत्प्रमाणं कुरुते लोकस्तदनुवर्तते।। 3.21।।

यद्यत् कर्म आचरति करोति श्रेष्ठः प्रधानः तत्तदेव कर्म आचरति इतरः अन्यः जनः तदनुगतः।

யத் யத் (எந்தெந்த) கர்மத்தை **ஆசரதி** (செய்கின்றனரோ) எதனதிலில் **ஷ்ரேஷ்ட** (மேன்மையானவர்) முக்கியமானவர்கள் **தத் தத் ஏவ** (அததைனையே) கர்மத்தை செய்கிறார்கள் **இதர** (மற்றவர்) வோறாருவர் **ஜன** (மக்கள்) அவரை பின்பற்றுபவர்கள்.

किञ्च सः श्रेष्ठः यत् प्रमाणं कुरुते लौकिकं वैदिकं वा लोकः तत् अनुवर्तते तदेव प्रमाणीकरोति इत्यर्थः।।

அதுமட்டுமல்ல **ஸ** (அந்த) மேன்மையானவர் **யத்ப்ரமானம் குருதே** (எதனை பிரமாணமாக ஏற்கின்றாரோ) உலக நடையிலோ லேதத்திலோ **லோக தத் அனுவர்ததே** (உலகம் அதனை கடைபிடிக்கின்றது) அதனையே பிரமானமாக ஏற்கின்றது. என்று பொருள். -21

यदि अत्र ते लोकसंग्रहकर्तव्यतायां विप्रतिपत्तिः तर्हि मां किं न पश्यसि? –

ஆனால், இங்கு உனக்கு உலக நன்மைக்காக செய்யப்படுவதில் சந்தேகமிருந்தால் நீ என்னை ஏன் பார்க்கவில்லை.

न मे पार्थास्ति कर्तव्यं त्रिषु लोकेषु किञ्चन।

नानवाप्तमवाप्तव्यं वर्त एव च कर्मणि।। 3.22।।

न मे मम पार्थ न अस्ति न विद्यते कर्तव्यं त्रिषु अपि लोकेषु किञ्चन किञ्चिदपि। कस्मात्? न अनवाप्तम् अप्राप्तम् अवाप्तव्यं प्रापणीयम्, तथापि वर्ते एव च कर्मणि अहम्।।

ந மே (இல்லை என்னில்) எனக்கு **பார்த்த** (பார்த்தா) இல்லை **அஸ்தி** (இருக்கின்றது) இருத்தலில்லை. **கர்தவ்யம்** (செய்ய வேண்டியது) **த்ரிஷு** (மூன்று) வகையான **லோகேஷு கிஞ்சன** (உலகத்திலும் எதுவும்) சிறிதும் கூட ஏனென்றால், **ந அனவாப்தம்** (அடையப்படாதது) அடையப்பெறாதது **அவாப்தவ்யம்** (அடையப்பட வேண்டும்) அடையப் பெற வேண்டும் இருந்தாலும் **வர்தே ஏவ ச கர்மணி** (ஈடுபட்டவனாகவே இருக்கிறேன் கர்மத்தில்) நான் . -22

यदि ह्यहं न वर्तेयं जातु कर्मण्यतन्द्रितः।
मम वर्त्मानुवर्तन्ते मनुष्याः पार्थ सर्वशः।।3.23।।

यदि हि पुनः अहं न वर्तेय जातु कदाचित् कर्मणि अतन्द्रितः अनलसः सन् मम श्रेष्ठस्य सतः वर्त्म मार्गम् अनुवर्तन्ते मनुष्याः हे पार्थ, सर्वशः सर्वप्रकारैः।।

<u>யதி</u> (ஆனால்) மீண்டும் <u>அஹம் ந வர்தேயம் ஜாது</u> (நான் ஈடுபடவில்லையென்றால் எப்பொழுதாவது) ஏதாவது நேரத்தில் <u>கர்மணி அதந்திரித</u> (கர்மத்தில்-ஜாக்கிறதையாக) சோம்பலில்லாமலிருந்து <u>மம</u> (என்னுடைய) மேன்மையானவனாக இருப்பவனின் <u>வர்த்ம</u> (முறையை) வழியை <u>அனுவர்தந்தே மனுஷ்யா</u> (பின்பற்றுவார்கள் மனிதர்கள்) ஹே <u>பார்த்த சர்வஷ</u> (பார்த்தா, எப்பொழுதும்) எல்லா வகையிலும். -23

அவ்வாறு, என்ன தோஷம் என்று கூறுகிறார்.

उत्सीदेयुरिमे लोका न कुर्यां कर्म चेदहम्।
सङ्करस्य च कर्ता स्यामुपहन्यामिमाः प्रजाः।।3.24।।

उत्सीदेयुः विनश्येयुः इमे सर्वे लोकाः लोकस्थितिनिमित्तस्य कर्मणः अभावात् न कुर्यां कर्म चेत् अहम्। किञ्च, संकरस्य च कर्ता स्याम्। तेन कारणेन उपहन्याम् इमाः प्रजाः। प्रजानामनुग्रहाय प्रवृत्तः उपहतिम् उपहननं कुर्याम् इत्यर्थः। मम ईश्वरस्य अननुरूपमापद्येत।।

<u>உத்ஸீதேயு</u> (அழிந்துவிடும்) நாசமாகும் <u>இமே ஸர்வே லோக</u> (இந்த உலகங்கள் எல்லாம்) உலகத்தை நிலைநிறுத்தும் கர்மமானது இல்லாததால் <u>ந குர்யாம் கர்ம சேத் அஹம்</u> <u>கிம் ச ஸங்கரஸ்ய ச கர்த்தா ஸ்யாம்</u> (செய்வில்லையென்றால் கர்மத்தினை நான், அதுமட்டுமில்லாமல் வர்ணசேர்க்கைக்கு கர்த்தாவாகவும் ஆவேன்) அந்த காரணத்தால் <u>உபஹன்யாம் இமே ப்ரஜா</u> (அழித்துவிடுவேன் இந்த பிரஜைகளை) பிரஜைகளை அனுகிரக்க பிரவிருத்திக்கும் (நான்) அவர்களை அழிக்கும் நசிக்கும் செயல்யெப்பவனாவேன் என்று பொருள். என்னுடைய, ஈஷ்வரனுடைய ஏற்புடையதல்லாத நிலையுண்டாகும். -24

यदि पुनः अहमिव त्वं कृतार्थबुद्धिः, आत्मवित् अन्यो वा, तस्यापि आत्मनः कर्तव्याभावेऽपि परानुग्रह एव कर्तव्य इत्याह –

ஆனால் மீண்டும் என்னைப்போல் நீயுமோ செய்ய வேண்டியது செய்தவர் என்ற புத்தியுடைய ஆத்ம ஞானியால், வேறொருவரோவானாலும் தனக்கு செய்ய வேண்டியது எதுவுமில்லாதபோதும் மற்றவரை அனுகிரகிக்க நிச்சயம் செயல் புரிய வேண்டும் என்று

सक्ताः कर्मण्यविद्वांसो यथा कुर्वन्ति भारत।

कुर्याद्विद्वांस्तथासक्तश्चिकीर्षुर्लोकसंग्रहम्।। 3.25।।

सक्ताः कर्मणि 'अस्य कर्मणः फलं मम भविष्यति ' इति केचित् अविद्वांसः यथा कुर्वन्ति भारत, कुर्यात् विद्वान् आत्मवित् तथा असक्तः सन्।

<u>ஸக்தா கர்மணி</u> (பற்றுடையவர் கர்மத்தில்) இந்த கர்மத்தில் பலன் எனக்கு உண்டாகும் என்று எவரோ **<u>அவித்வாம்ஸ யதா குர்வந்தி பாரத, குர்யாத் வித்வான்</u>** (அஞ்ஞானிகள் எவ்வாறு செய்கின்றனரோ, பாரதா, செய்யவேண்டும் வித்வானும்) ஆத்மாவை அறிந்தவறும் **<u>ததா அஸக்த</u>** (அவ்வாறு பற்றற்றவராக) இருந்து.

तद्वत् किमर्थं करोति? तत् श्रृणु -- चिकीर्षुः कर्तुमिच्छुः लोकसंग्रहम्।।

அதுபோல என்ன காரணத்தால் செய்கிறார் என்பதை கேள், **<u>சிகீரிஷு</u>** (செய்ய ஆசைப்பட்டு) செய்ய ஆசையுடையவர் **<u>லோக சங்கிரகம்</u>** (உலக நன்மையை). -25

एवं लोकसंग्रहं चिकीर्षोः न मम आत्मविदः कर्तव्यमस्ति अन्यस्य वा लोकसंग्रहं मुक्त्वा। ततः तस्य आत्मविदः इदमुपदिश्यते --

இவ்வாறு, உலக நன்மையை செய்ய ஆசைப்பட்டவரான என்னிடம் ஆத்மாவை அறிந்தவரிடம் செய்யவேண்டியது எதுவுமில்லை, மற்றவருக்குமோ உலக நன்மையினை விடுத்து அதனால் அந்த ஆத்ம ஞானிக்கு இதனை உபதேசிக்கின்றார்.

न बुद्धिभेदं जनयेदज्ञानां कर्मसङ्गिनाम्।

जोषयेत्सर्वकर्माणि विद्वान् युक्तः समाचरन्।। 3.26।।

बुद्धेर्भेदः बुद्धिभेदः 'मया इदं कर्तव्यं भोक्तव्यं चास्य कर्मणः फलम् ' इति निश्चयरूपाया बुद्धेः भेदनं चालनं बुद्धिभेदः तं न जनयेत् न उत्पादयेत् अज्ञानाम् अविवेकिनां कर्मसङ्गिनां कर्मणि आसक्तानां आसङ्गवताम्।

புத்தியின் பிரிவினை புத்திபேதம் (எனப்படுகிறது) என்னால் இதனை செய்யப்பட வேண்டும், அனுபவிக்கவும் வேண்டும் இந்த கர்மத்தின் பலன் என்று நிச்சயமான புத்தியினில் (தீர்மானமான) பிரிவினை தயக்கத்தை **புத்திபேத** (புத்தியின் நிலைபாடற்ற தன்மை) அதனை **ந ஜனயேத்** (உண்டாக்காதீர்) தோற்றுவிக்காதீர் அஞ்ஞானாம் (அறியாமையிலிருப்பவருக்கு) விவேகமற்றவருக்கு **கர்ம சங்கினாம்** (கர்மத்தில் பற்றுடையவருக்கு) கர்மத்தில் பற்றுள்ளவருக்கு பிடிப்புள்ளவருக்கு.

किं नु कुर्यात्? जोषयेत् कारयेत् सर्वकर्माणि विद्वान् स्वयं तदेव अविदुषां कर्म युक्तः अभियुक्तः समाचरन्।।

ஆனால் செய்யவேண்டும், **ஜோஷயேத்** (தூண்டவும்) செய்விக்கவும் **சர்வகர்மானி வித்வான்** (எல்லா கர்மங்களையும் வித்வான்) தானே அந்த அஞ்ஞானியின் கர்மத்துடன் யுக்த (கூடியவராக) சம்பந்தபட்டவராக **ஸமாசரன்** (முறையாக கடைபிடித்து) -26

अविद्वानज्ञः कथं कर्मसु सज्जते इत्याह --

அவித்வானான அஞ்ஞானி எவ்வாறு கர்மத்துடன் பற்றுகிறார் என்று கூறுகிறார்.

प्रकृतेः क्रियमाणानि गुणैः कर्माणि सर्वशः।
अहङ्कारविमूढात्मा कर्ताऽहमिति मन्यते।। 3.27।।

प्रकृतेः प्रकृतिः प्रधानं सत्त्वरजस्तमसां गुणानां साम्यावस्था तस्याः प्रकृतेः गुणैः विकारैः कार्यकरणरूपैः क्रियमाणानि कर्माणि लौकिकानि शास्त्रीयाणि च सर्वशः सर्वप्रकारैः अहंकारविमूढात्मा कार्यकरणसंघातात्मप्रत्ययः अहंकारः तेन विविधं नानाविधं मूढः आत्मा अन्तःकरणं यस्य सः अयं कार्यकरणधर्मा कार्यकरणाभिमानी अविद्यया कर्माणि आत्मनि मन्यमानः तत्तत्कर्मणाम् अहं कर्ता इति मन्यते।।

ப்ரகிருதே (பிரகிருதியின்) பிரகிருதி, பிரதானம் சத்துவம், ரஜமல் மற்றும் தமோ குணத்தின் சமானமான நிலை, அப்படிப்பட்ட பிரகிருதியின் **குணை** (குணங்கள்) விசாரங்கள் (மாற்றங்கள்) காரியம், காரணமாகியதானது. **கிரியமாணானி கர்மானி** (செய்யப்படுவதானது கர்மங்கள்) உலகத்தினும் சாஷ்திரத்தினும் **சர்வஷ** (எல்லா நிலைகளிலும்) எல்லா வகைகளிலும், **அஹங்காரவிமூடாத்மா** (அஹங்காரத்தால் மயக்கமடைந்தவர்) காரியம் மற்றும் கரண கூட்டத்தினுடன் சம்பந்தத்தில் தான் என்ற எண்ணம் அஹங்காரம் அதனால் பலவகையான பலநிலையாக மயக்கமடைந்த ஆத்மா அந்தக்கரணம் எவருடையதோ அவரே இது. காரிய கரண தர்மத்தினையுடையது காரிய கரணத்தில் அபிமானமுடையவர்அவித்தையினால்

கர்மங்களை தன்னில் ஏற்பார்கள் அந்தந்த கர்மங்களின் அஹம் கர்த்தா இதி மன்யதே (நான் கர்த்தா (செய்பவன்) என்று ஏற்கின்றனர்). -27

यः पुनर्विद्वान् --

மீண்டும், எவர் வித்வான்

तत्त्ववित्तु महाबाहो गुणकर्मविभागयोः।
गुणा गुणेषु वर्तन्त इति मत्वा न सज्जते।।3.28।।

तत्त्ववित् तु महाबाहो। कस्य तत्त्ववित्? गुणकर्मविभागयोः गुणविभागस्य कर्मविभागस्य च तत्त्ववित् इत्यर्थः। गुणाः करणात्मकाः गुणेषु विषयात्मकेषु वर्तन्ते न आत्मा इति मत्वा न सज्जते सक्तिं न करोति।।

தத்துவவித் து மஹாபாகோ (தத்துவத்தை உணர்ந்தவரோ, மகாபாகுவே) எதன் தத்துவத்தை உணர்ந்தவர் குணகர்மவிபாகமோ (குண மற்றும் கர்மத்தின் பிரிவினைகுறித்த) குணப்பிரிவுகளையும் கர்மபிரிவுகளையும் குறித்த தத்துவத்தை உணர்ந்தவர் என்று பொருள். குணா (குணங்கள்) (இந்திரியம் முதலிய கருவிகளாவது குணேஷு (குணங்களில்) விஷயங்களில் வர்த்தந்தே (ஈடுபடுகிறது) ஆத்மாவல்ல இதி மத்வா ந சஜ்ஜதே (என்று புரிந்துகொண்டு பற்றடையமாட்டார்கள்) விறுப்படையமாட்டார்கள். -28

ये पुनः --

எவரொருவர்

प्रकृतेर्गुणसम्मूढाः सज्जन्ते गुणकर्मसु।
तानकृत्स्नविदो मन्दान्कृत्स्नविन्न विचालयेत्।।3.29।।

प्रकृतेः गुणैः सम्यक् मूढाः संमोहिताः सन्तः सज्जन्ते गुणानां कर्मसु गुणकर्मसु 'वयं कर्म कुर्मः फलाय ' इति। तान् कर्मसङ्गिनः अकृत्स्नविदः कर्मफलमात्रदर्शिनः मन्दान् मन्दप्रज्ञान् कृत्स्नवित् आत्मवित् स्वयं न विचालयेत् बुद्धिभेदकरणमेव चालनं तत् न कुर्यात् इत्यर्थः।।

ப்ரக்ருதே (பிரகிருதியின்) குணங்களால் நன்றாக மயக்கப்பட்டவர்களோ நன்றாக மோகிக்கப்பட்டவர்களாக இருப்பவர்கள் ஸஜ்ஜந்தே (பற்றடைவார்கள்) குணங்களின் செயல்களில் குணகர்மஸு (குணத்தின் செயலில்) நாங்கள் கர்மத்தை செய்கிறோம் பலனுக்காக

என்று **தான்** (அவர்கள்) கர்மத்தில் பற்றுடையவர்கள் **அக்ருத்ஸனவித்** (முழுமையாக உணராதவர்) கர்ம பலனை மட்டும்பார்ப்பார்கள் **மந்தான்** (மந்தமானவர்கள்) மந்த புத்தியுடைவர்கள் **க்ருத்ஸ்னவித்** (முழுமையாக உணர்ந்தவர்) ஆத்மாவை அறிந்தவர் தானே **ந விசாலயேத்** (ஆட்டம் காணுவதில்லை). புத்தியில் பிரிவை உண்டாக்குவதே சாலனம் (ஆட்டம் காணுவது) அதனை செய்வதில்லை என்று பொருள். -29

कथं पुनः कर्मण्यधिकृतेन अज्ञेन मुमुक्षुणा कर्म कर्तव्यमिति, उच्यते --

எவ்வாறு மீண்டும் கர்மத்தில் தகுதியுள்ளவரான அஞ்ஞானியான முமுக்ஷுவானவர் கர்மத்தை செய்யவேண்டும் என்று கூறுகிறார்.

मयि सर्वाणि कर्माणि संन्यस्याध्यात्मचेतसा।

निराशीर्निर्ममो भूत्वा युध्यस्व विगतज्वरः।।3.30।।

मयि वासुदेवे परमेश्वरे सर्वज्ञे सर्वात्मनि सर्वाणि कर्माणि संन्यस्य निक्षिप्य अध्यात्मचेतसा विवेकबुद्ध्या 'अहं कर्ता ईश्वराय भृत्यवत् करोमि' इत्यनया बुद्ध्या।

மயி (என்னில்) வாசுதேவனில் பரமேஸ்வரனில் சர்வஞ்ஞனில் எல்லோரின் ஆத்மாவானவனில் **சர்வானி கர்மானி சன்யஸ்ய** (எல்லா கர்மங்களையும் விடுத்து) இட்டுவிட்டு **அத்யாத்ம சேதஸா** (அத்யாத்ம புத்தியினால்) விவேக் புத்தியினால் நான் கர்த்தா ஈஷ்வருனுக்காக சேவகனைப் போல செய்கிறேன் என்று இவ்வாறான புத்தியினால்.

किञ्च, निराशीः त्यक्ताशीः निर्ममः ममभावश्च निर्गतः यस्य तव स त्वं निर्ममो भूत्वा युध्यस्व विगतज्वरः विगतसंतापः विगतशोकः सन्नित्यर्थः।।

அதுமட்டுமல்லாமல் **நிராஷீ** (ஆசையில்லாமல்) விடுபட்ட ஆசையுடன் **நிர்மமோ** (என்னுடையது என்கிற என்னமில்லாமல்) எனது என்ற புத்தியனாது எவருக்கு விடுபட்டுவிட்டதோ அப்படி நீ எனது என்ற என்னமில்லாமல் **பூத்வா யுத்யஸ்வ விகதஜ்வர** (ஆகி போரிடுவாயாக விடுபட்ட ஜீரமுடையவனே) விடுபட்ட தாபமுடையவனே விடுபட்ட சோகமுடையவனாக இருந்து என்று பொருள் - 30.

यदेतन्मम मतं कर्म कर्तव्यम् इति सप्रमाणमुक्तं तत् तथा –

எது இந்த சித்தாந்தமோ (மதமோ) கர்மம் செய்ய வேண்டும் என்று பிரமாணம் கூடியதாக கூறப்பட்டதோ அது அவ்வாறு என்று ஏற்று.

ये मे मतमिदं नित्यमनुतिष्ठन्ति मानवाः।
श्रद्धावन्तोऽनसूयन्तो मुच्यन्ते तेऽपि कर्मभिः।।3.31।।

ये मे मदीयम् इदं मतं नित्यम् अनुतिष्ठन्ति अनुवर्तन्ते मानवाः मनुष्याः श्रद्धावन्तः श्रद्दधानाः अनसूयन्तः असूयां च मयि परमगुरौ वासुदेवे अकुर्वन्तः, मुच्यन्ते तेऽपि एवंभूताः कर्मभिः धर्माधर्माख्यैः।।

யே மே (எவர் என்னில்) என்னுடைய இதம் மதம் அனுதிஷ்டந்தி (இந்த மதத்தினை (கோட்பாட்டினை) கடைப்பிடிக்கின்றனரோ) பின்பற்றுகின்றனரோ மானவர (மனிதர்கள்) மனிதர்கள் ஷ்ரத்தாவந்த (சிரத்தையுடையவர்கள்) நம்பிக்கையுடன் அனஸீயந்த (வெறுப்பில்லாமல்) குற்றமானதை என்னில் குருவில் வாசுதேவனில் செய்யாதவர்கள், முச்யந்தே தே அபி (விடுபடுகிறார்கள் அவர்களும்) இவ்வாறு உள்ளவார்கள் கர்மபி (கர்மங்களிலிருந்து) புண்ணிய -பாவத்திலிருந்து ___ 31

ये त्वेतदभ्यसूयन्तो नानुतिष्ठन्ति मे मतम्।
सर्वज्ञानविमूढांस्तान्विद्धि नष्टानचेतसः।।3.32।।

ये तु तद्विपरीताः एतत् मम मतम् अभ्यसूयन्तः निन्दन्तः न अनुतिष्ठन्ति नानुवर्तन्ते

யே து (எவாரருவர்) இதற்கு விபரீதமாக (எதிராக) ஏதத் (இந்த) என்னுடைய மதத்திற்க்கு அப்யஸுயந்தோ ந அனுதிஷ்டன்தி (குற்றம் பார்த்து (தோஷம்) கடைபிடிக்காதவரோ பின்பற்றாதவர்கள்

मे मतम्, सर्वेषु ज्ञानेषु विविधं मूढाः ते। सर्वज्ञानविमूढान् तान् विद्धि जानीहि नष्टान् नाशं गतान् अचेतसः अविवेकिनः।।

மே மதம் (என்னுடைய மதத்தை) எல்லா வகையான ஞானத்திலும் பலவகையான முட்டாளானவர்கள் அவர்கள் சர்வஞான விமூடான் தான் வித்தி நஷ்டான் (எல்லா அறிவிலிருந்தும் பயங்கரமன மோகமடைந்தவர்களான அவர்கள் அறியவும் அழிந்தவர்கள்) நாசம் அடைந்தவர்கள் அசேதஸ (அறிவற்றவர்கள்) விவேக மற்றவர்களை. - 32

कस्मात् पुनः कारणात् त्वदीयं मतं नानुतिष्ठन्ति, परधर्मान् अनुतिष्ठन्ति, स्वधर्मं च नानुवर्तन्ते, त्वत्प्रतिकूलाः कथं न बिभ्यति त्वच्छासनातिक्रमदोषात्? तत्राह --

மீண்டும் என்ன காரணத்தால் உன்னுடைய மதத்தை கடைப்பிடிக்காமல் பரதர்மத்தை கடைபிடிக்கிறார்கள் சுயதர்மத்தையும் பின்பற்றாதவர்கள், உனக்கு எதிராக இருப்பார்கள் எவ்வாறு பயமடைவதில்லை, உன்னுடைய கட்டளையினை மீறிய தோசத்தால், என்பதற்க்கு கூறுகிறார் -

सदृशं चेष्टते स्वस्याः प्रकृतेर्ज्ञानवानपि।

प्रकृतिं यान्ति भूतानि निग्रहः किं करिष्यति।। 3.33।।

सदृशम् अनुरूपं चेष्टते चेष्टां करोति। कस्य? स्वस्याः स्वकीयायाः प्रकृतेः। प्रकृतिर्नाम पूर्वकृतधर्माधर्मादिसंस्कारः वर्तमानजन्मादौ अभिव्यक्तः; सा प्रकृतिः। तस्याः सदृशमेव सर्वो जन्तुः ज्ञानवानपि चेष्टते, किं पुनर्मूर्खः।

ஸதுருஷம் (சமானமாக) கூறியதுபோலவே **சேஷ்டதே** (செயல்படுகிறார்கள்) எவருடைய **ஸ்வஸ்யா** (தனி) தன்னுடைய பிரகிருதே (பிரகிருதியின்) பிரகிருதி என்றால் முன்னர் செய்த புண்ணிய பாவத்தின் சம்ஸ்காரமானது (எண்ணப்பதிவானது) இந்த பிறப்பில் தோற்றமளிப்பது அந்த பிரகிருதி அதற்க்கு சமமாகவே எல்லா உயிரினங்களும் **ஞானவான் அபி கிம்** (ஞானமுடையவரும் கூட, பின்என்ன) மீண்டும் முட்டாள்கள் (குறித்து).

तस्मात् प्रकृतिं यान्ति अनुगच्छन्ति भूतानि प्राणिनः। निग्रहः निषेधरूपः किं करिष्यति मम वा अन्यस्य वा।।

அதனால் **ப்ரகிருதிம் யாந்தி பூதானி நிக்ரஹ கிம் கரிஷ்யதி** (பிரகிருத்யானது கொண்டு செல்கின்றது (வழி நடத்துகின்றது) ஜீவன்களை தடையானது (கட்டளையானது) என்ன செய்துவிடும்) என்னுடையதோ மற்றவருடையதோ --- 33

यदि सर्वो जन्तुः आत्मनः प्रकृतिसदृशमेव चेष्टते, न च प्रकृतिशून्यः कश्चित् अस्ति, ततः पुरुषकारस्य विषयानुपपत्तेः शास्त्रानर्थक्यप्राप्तौ इदमुच्यते --

ஆனால் எல்லா ஜீவர்களும் தன்னுடைய பிரகிருதிக்கு ஏற்பவே செயல்படுமானால் பிரகிருதியற்றதாக ஒருவரும் இல்லையானால், பின்னர் (அதனால்) புருஷனின் முயர்ச்சிக்கு விஷயமானது இல்லாமல்போவதால் (அவசியமற்று) சாஸ்திரமானது பிரயோஜனமற்றது என்ற நிலையில் இதனை கூறுகிறார்-

इन्द्रियस्येन्द्रियस्यार्थे रागद्वेषौ व्यवस्थितौ।

तयोर्न वशमागच्छेत्तौ ह्यस्य परिपन्थिनौ।। 3.34।।

इन्द्रियस्येन्द्रियस्य अर्थे सर्वेन्द्रियाणामर्थे शब्दादिविषये इष्टे रागः अनिष्टे द्वेषः इत्येवं प्रतीन्द्रियार्थं रागद्वेषौ अवश्यंभाविनौ

<u>இந்திரியஸ்யேந்திரியஸ்ய அர்த்தே</u> (இந்திரியங்களை (புலன்களை) அதனதன் விஷயங்களில்) எல்லா புலன்களின் பொருளில் சப்தம் முதலிய விஷயங்களில் விருப்பப்படுவதில் ஆசையும் விருப்பமில்லாததில் வெறுப்பும் என்று இவ்வாறு ஒவ்வொரு இந்திரியத்தின் விஷயத்திலும் **<u>ராகத்வேஷௌ</u>** (விருப்பு, வெறுப்பு) நிச்சயம் உண்டாவது.

तत्र अयं पुरुषकारस्य शास्त्रार्थस्य च विषय उच्यते।

அதனில் புருஷனின் (ஜீவனின்) முயர்ச்சியினையும் சாஸ்திரத்தின் பிரயோஜனத்தையும் குறித்து கூறுகிறார் --

शास्त्रार्थे प्रवृत्तः पूर्वमेव रागद्वेषयोर्वशं नागच्छेत्।

சாஸ்திரத்தின் விஷயத்தில் பிரவிருத்தித்வர் முன்னரேயே விருப்பு-வெறுப்பு ஆகியவையின் பிடியில் வருவதில்லை.

या हि पुरुषस्य प्रकृतिः सा रागद्वेषपुरःसरैव स्वकार्ये पुरुषं प्रवर्तयति। तदा स्वधर्मपरित्यागः परधर्मानुष्ठानं च भवति। यदा पुनः रागद्वेषौ तत्प्रतिपक्षेण नियमयति तदा शास्त्रदृष्टिरेव पुरुषः भवति, न प्रकृतिवशः।

எது இந்த புருஷனின் பிரகிருதியானதோ அது விருப்பு வெறுப்பு கூடியதானதாகவே தன்னுடைய செயலில் புருஷனை ஈடுபடுத்துகின்றது அப்பொழுது தன்னுடைய தர்மத்தை விடுவதும் பிறதர்மத்தினை கடைபிடிப்பதும் ஆகிறது. எப்பொழுது மீண்டும், விருப்பு வெறுப்பினை அதன் எதிர்மடையானதால் தடைசெய்கிறதோ அப்பொழுது சாஸ்திர திருஷ்டியுடையவராகவே புருஷன் ஆகிறார், பிரகிருதியின் பிடியிலில்லை.

तस्मात् तयोः रागद्वेषयोः वशं न आगच्छेत्, यतः तौ हि अस्य पुरुषस्य परिपन्थिनौ श्रेयोमार्गस्य विघ्नकर्तारौ तस्करौ इव पथीत्यर्थः।।

அதனால் **<u>தயோ</u>** (அவையிரண்டும்) விருப்பு வெறுப்பு **<u>வஷம் ந ஆகச்சேத்</u>** (பிடியில் அகப்படக்கூடாது). ஏனென்றால், **<u>தௌ ஹி அஸ்ய</u>** (அவையிரண்டே இவனின்) புருஷனின் **<u>பரிபந்தானௌ</u>** (வழித்தடைகள்) மேன்மையான வழியில் தடைகளை விளைவிப்பது திருடர்கள் போல என்று பொருள். - 34

तत्र रागद्वेषप्रयुक्तो मन्यते शास्त्रार्थमप्यन्यथा 'परधर्मोऽपि धर्मत्वात् अनुष्ठेय एव ' इति, तदसत् --

அங்கு விருப்பு வெறுப்பினால் தூண்டப்பட்டவர் நினைக்கிறார் சாஸ்திரத்தின் பொருளையும் விபரீதமாக, பிருதர்மமும் தர்மமானதால் கடைப்பிடிக்கவேண்டியதே என்று, அது தவறு -

श्रेयान्स्वधर्मो विगुणः परधर्मात्स्वनुष्ठितात्।

स्वधर्मे निधनं श्रेयः परधर्मो भयावहः।।3.35।।

श्रेयान् प्रशस्यतरः स्वो धर्मः स्वधर्मः विगुणः अपि विगतगुणोऽपि अनुष्ठीयमानः परधर्मात् स्वनुष्ठितात् साद्गुण्येन संपादितादपि। स्वधर्मे स्थितस्य निधनं मरणमपि श्रेयः परधर्मे स्थितस्य जीवितात्। कस्मात्? परधर्मः भयावहः नरकादिलक्षणं भयमावहति यतः।।

ஷ்ரேயான் (மேன்மையான) போற்றதக்கது தன்னுடைய தர்மம் **ஸ்வதர்மோ விகுண** (தன்னுடைய தர்மமானது குறைபாடுடன்) குறைகளற்றும் கடைபிடிக்கப்படுவதானது **பரதர்மாத் ஸ்வனுஷ்டிதாத்** (பிறதர்மத்தினைக் காட்டிலும் நன்றாக கடைபிடிக்கப்பட்ட தானாலும்) நல்ல முறையில் செய்யப்பட்டதானாலும் கூட **ஸ்வதர்மே** (தன்னுடைய தர்மத்தில்) நிலைப்பட்டவருக்கு **நிதனம்** (அழிவு) மரணமும் கூட **ஷ்ரேய** (மேன்மையானது) பிறதர்மத்தில் நிலைபட்டு வாழ்வதைக்காட்டிலும், ஏனேன்றால், **பரதர்மோ பயாவஹோ** (பிறதர்மமானது பயத்தினை தருவது) நரகம் முதலியவையான பயத்தினை தருகின்றது அதனால். -35

--- 35

यद्यपि अनर्थमूलम् 'ध्यायतो विषयान्पुंसः (गीता 2.62)' इति 'रागद्वेषौ ह्यस्य परिपन्थिनौ ' इति च उक्तम्, विक्षिप्तम् अनवधारितं च तदुक्तम्। तत् संक्षिप्तं निश्चितं च इदमेवेति ज्ञातुमिच्छन् अर्जुनः उवाच 'ज्ञाते हि तस्मिन् तदुच्छेदाय यत्नं कुर्याम् ' इति

தீமைக்கு மூலக்காரணமாக கூறினாலும் "த்யாயதோ விஷயான் பும்ஸ" (நிலைக்கின்றனர் விஷயத்தை புருஷர்கள் (மனிதர்கள்)), "ராகத்வேஷெள ஹ்யஸ்ய பரிபந்தினெள' (விருப்பு வெறுப்பே இவருக்கு தடையாகும்) என்றும் கூறப்பட்டது, தெளிவில்லாமலும் தீர்மானமாக இல்லாமலும் அது கூறப்பட்டது, அதனை சுருக்கமாகவும் தீர்மானமாகவும் இதுவே என்று அறிவதற்க்கு ஆசைப்பட்டு அர்சுனன் கூறுகிறான், தெரிந்தாலோ அதனை அழிப்பதற்க்கு முயர்ச்சி செய்யமுடியும் என்று ------

अर्जुन उवाच --

அர்சுனன் சொல்கிறார்

अथ केन प्रयुक्तोऽयं पापं चरति पूरुषः।

अनिच्छन्नपि वार्ष्णेय बलादिव नियोजितः।।3.36।।

अथ केन हेतुभूतेन प्रयुक्तः सन् राज्ञेव भृत्यः अयं पापं कर्म चरति आचरति पूरुषः पुरुषः स्वयम् अनिच्छन् अपि हे वार्ष्णेय वृष्णिकुलप्रसूत, बलात् इव नियोजितः राज्ञेव इत्युक्तो दृष्टान्तः।।

<u>அத கேன</u> (அதனால் எப்படி) என்ன காரணத்தால் <u>ப்ரயுக்த</u> (தூண்டப்பட்டவனாக) இருந்து ராஜாவிற்கு சேவகனைப்போல <u>அயம் பாபம்</u> (இவன் பாவமான) செயலினை <u>சரதி</u> (செய்கிறார்) ஈடுபடுகிறர் <u>புருஷ</u> (மனிதன்) தானே <u>அநிச்சன் அபி</u> (விரும்பாமலும் கூட) ஹே <u>வார்ஷ்ணேய</u> (வார்ஷ்ணேயா) விருஷ்ணி குலத்தில் பிறந்தவனே <u>பலாத் இவ நியோஜித</u> (பலமாக தல்லப்பட்டதுபோல) ராஜாவைப்போல என்று கூறப்பட்டது உதாரணம் --36

शृणु त्वं तं वैरिणं सर्वानर्थकरं यं त्वं पृच्छसि इति भगवान् उवाच --

கேள் நீ அந்த எதிரியினை குறித்து எல்லா பிரச்சனைக்கும் காரணம் எதனை நீ கேட்கிறோயோ ------

श्री भगवानुवाच

काम एष क्रोध एष रजोगुणसमुद्भवः।

महाशनो महापाप्मा विद्ध्येनमिह वैरिणम्।।3.37।।

'ऐश्वर्यस्य समग्रस्य धर्मस्य यशसः श्रियः। वैराग्यस्याथ मोक्षस्य षण्णां भग इतीरणा ' (विष्णु पु0 6।5।74) ऐश्वर्यादिषट्कं यस्मिन् वासुदेवे नित्यमप्रतिबद्धत्वेन सामस्त्येन च वर्तते, 'उत्पत्तिं प्रलयं चैव भूतानामागतिं गतिम्। वेत्ति विद्यामविद्यां च स वाच्यो भगवानिति ' (विष्णु प0 6। 5। 78) उत्पत्त्यादिविषयं च विज्ञानं यस्य स वासुदेवः वाच्यः भगवान् इति।।

ஐஷ்வர்யஸ்ய ஸமகிரஸ்ய தர்மஸ்ய யஷஸ ஷ்ரிய |

வைராக்யஸ்யாத மோக்ஷஸ்ய ஷண்ணாம் பக இதீரணா ||

(முழுமையான ஐஷ்வர்யம், தர்மம், பெயர்புகழ், செல்வம், வைராக்கியம் (பற்றின்மை) மற்றும் மோஷம் இந்த ஆறும் பக என்று கூறப்படுகிறது)

ஐஷ்வர்யம் முதலிய ஆறும் எந்த வாசுதேவனில் நித்தியமாக தடையில்லாமல் முழுமையாக இருக்கிறதோ.

'உத்பத்திம் ப்ரளயம் சைவ பூதானாமாகதிம் கதிம் |

வேத்தி வித்யாமவித்யாம் ச ஸ வாச்யோ பகவானிதி ||

(உற்பத்தியும், பிரளயமும், பிராணிகளின் போக்கும் வரவும், வித்யா மற்றும் அவித்தையையும் எவர் அறிகிறாரோ அவரே பகவான் என்று கூறுப்படுகிறார்)

உற்பத்தி முதலிய விஷயத்தினை குறித்த அறிவும் எவருக்கு உள்ளதோ அந்த வாசுதேவரே அழைக்கப்படுகிறார் பகவான் என்று.

काम एषः सर्वलोकशत्रुः यन्निमित्ता सर्वानर्थप्राप्तिः प्राणिनाम्। स एष कामः प्रतिहतः केनचित् क्रोधत्वेन परिणमते अतः क्रोधः अपि एष एव ।

<u>காம ஏஷ</u> (இந்த ஆசை) எல்லா உலகத்தினருக்கும் எதிரி எந்த காரணத்தால் எல்லா வகையான விரும்பத்தகாததும் உண்டாகிறதோ பிராணிகளுக்கு, அப்படிபட்ட இந்த காமமானது தடைசெய்யப்படும்போது ஏதோ காரணத்தால் கோபமாக மாற்றமடைகின்றது. அதனால் <u>க்ரோத</u> (கோபம்) கூட <u>ஏஷ</u> (இதுவே) ஆகும்.

रजोगुणसमुद्भवः रजश्च तत् गुणश्च रजोगुणः सः समुद्भवः यस्य सः कामः रजोगुणसमुद्भवः, रजोगुणस्य वा समुद्भवः। कामो हि उद्भूतः रजः प्रवर्तयन् पुरुषं प्रवर्तयति;

<u>ரஜோகுணஸமுத்பவ</u> (ரஜோ குணத்தினால் உண்டாவது) ரஜோ குணத்தால் தோன்றுவத எதுவோ அந்த காமம் (ஆசை) ரஜோகுணசமுத்பவம் ஆகும், ரஜோகுணத்தை உண்டாக்குவதோ, ஆசையானது உண்டாகும்போதே ரஜோகுணமானதை தூண்டி மனிதனை பிரவிருத்திக்கின்றது.

'तृष्णया हि अहं कारितः' इति दुःखिनां रजःकार्ये सेवादौ प्रवृत्तानां प्रलापः श्रूयते।

தாகத்தினால் தான் நான் ஈடுபடுத்தப்பட்டேன் என்று தூன்டப்பட்டவர்கள் ரஜோகுண காரியத்தில் சேவை முதலியவையில் பிரவிருத்தித்தவர்களின் புலம்பலானது கேட்க்கப்படுகிறது.

महाशनः महत् अशनं अस्येति महाशनः; अत एव महापाप्मा; कामेन हि प्रेरितः जन्तुः पापं करोति। अतः विद्धि एनं कामम् इह संसारे वैरिणम्।।

<u>மஹாஷனோ</u> (பயங்கரமாக தின்பது) பயங்கரமாக உண்ணுவது இதனுடையது என்பதால் மஹாஷனம் அதனாலேயே <u>மஹாபாப்மா</u> (பயங்கரமாக பாவம்செய்வது). ஆசையினாலேயே

தூண்டப்பட்டதாக ஜீவனானது பாவம் செய்கின்றது. அதனால் <u>வித்தி ஏனம்</u> (அறிவாயாக இதனை) ஆசையை <u>இஹ</u> (இங்கு) சம்ஸாரத்தில் <u>வைரிணம்</u> (எதிரியாக). ------37

कथं वैरी इति दृष्टान्तैः प्रत्याययति --

எவ்வாறு எதிரி என்று உதாரணத்தால் புரியவைக்கின்றார்

धूमेनाव्रियते वह्निर्यथाऽऽदर्शो मलेन च।
यथोल्बेनावृतो गर्भस्तथा तेनेदमावृतम्।।3.38।।

धूमेन सहजेन आव्रियते वह्निः प्रकाशात्मकः अप्रकाशात्मकेन, यथा वा आदर्शो मलेन च, यथा उल्बेन च जरायुणा गर्भवेष्टनेन आवृतः आच्छादितः गर्भः तथा तेन इदम् आवृतम्।।

<u>தூமேன</u> (புகையினால்) இயல்பானதால் <u>ஆவ்ரியதே வன்ஹி</u> (மாற்றபடுகிறது நெருப்பு) பிரகாசமாயமானது பிரகாசமற்றதால் <u>யதா</u> (எவ்வாறோ) அல்லது <u>ஆதர்ஷோ மலேன ச யுதா உல்பேன</u> (கண்ணாடியானது அழுக்கினாலோ, எவ்வாறு பணிக்குடத்தினால்) கர்பத்தினை முடியிருக்கும் தோலினால் <u>ஆவிருத</u> (மறைக்கப்பட்டது) மூடப்பட்டது <u>கர்ப ததா தேன இதம் ஆவிருதம்</u> (கர்பமோ, அவ்வாறு அதனால் இது மூடப்பட்டது) - 38

किं पुनस्तत् इदंशब्दवाच्यं यत् कामेनावृतमित्युच्यते --

அது மீண்டும் என்ன இது என்பதால் குறிப்பிடப்பட்டது எது ஆசையினால் மூடப்பட்டது என்று கூறுகிறார்

आवृतं ज्ञानमेतेन ज्ञानिनो नित्यवैरिणा।
कामरूपेण कौन्तेय दुष्पूरेणानलेन च।।3.39।।

आवृतम् एतेन ज्ञानं ज्ञानिनः नित्यवैरिणा, ज्ञानी हि जानाति 'अनेन अहमनर्थे प्रयुक्तः' इति पूर्वमेव। दुःखी च भवति नित्यमेव। अतः असौ ज्ञानिनो नित्यवैरी, न तु मूर्खस्य। स हि कामं तृष्णाकाले मित्रमिव पश्यन् तत्कार्ये दुःखे प्राप्ते जानाति 'तृष्णया अहं दुःखित्वमापादितः' इति, न पूर्वमेव। अतः ज्ञानिन एव नित्यवैरी।

<u>ஆவிருதம் ஏதேன ஞானம் ஞானினோ நித்யவைரிணா</u> (மூடப்பட்டது இதனால் ஞானம் ஞானிகளின் நிரந்தர எதிரியினால்) ஞானியோ அறிகின்றார், இதனால் நான் தீமையானதில் துணியப்பட்டவன், முன்னரே என்று, துன்பமடைபவரும் ஆகிறார் எப்பாழுதுமே. அதனால் இது ஞானிகளின் நிரந்தர எதிரி முட்டாளுடைய அல்ல, அவனோ ஆசையினை தாபநேரத்தில்

நன்பனைப்போல கண்டு அதன் காரியத்தினால் துன்பத்தை அடையும்போது தெரிந்துகொள்கிறான், தாபத்தினால் நான் துன்பநிலையை அடைந்தேன் என்று, முன்னரே அல்ல அதனால் ஞானிகளுக்கே நிரந்தர எதிரி.

किंरूपेण? कामरूपेण कामः इच्छैव रूपमस्य इति कामरूपः तेन दुष्पूरेण दुःखेन पूरणमस्य इति दुष्पूरः तेन अनलेन न अस्य अलं पर्याप्तिः विद्यते इत्यनलः तेन च।।

எந்த ரூபத்தினால், <u>காமரூபேன</u> (ஆசைரூபத்தினால்) காமம் ஆசையே ரூபம் இதனுடையது என்று காமரூபம் அதனால் <u>**துஷ்பூரேண**</u> (நிரப்பமுடியாதான) துன்பத்தினால் நிரம்புகின்றது இதனுடையது என்று துஷ்பூர, அதனால் <u>**அநலேன**</u> (முடிவல்லாதது) இதற்க்கு முடிவு, நிறைவு இருப்பதில்லை என்று அநலம் அதனால். -39

किमधिष्ठानः पुनः कामः ज्ञानस्य आवरणत्वेन वैरी सर्वस्य लोकस्य? इत्यपेक्षायामाह, ज्ञाते हि शत्रोरधिष्ठाने सुखेन निबर्हणं कर्तुं शक्यत इति –

எதனில் நிலைப்பட்டது மீண்டும் (இந்த) கர்மம் (ஆசை) ஞானத்தின் மூடலாலானதால் எதிரி எல்லோருக்கும் என்று எதிர்பார்ப்பிற்க்கு, கூறுகிறார், தெரிந்துகொண்டாலேயே எதிரியின் இருப்பிடத்தை சுலபமாக எதிரியினை அழிப்பது இயலும் என்று ___

इन्द्रियाणि मनो बुद्धिरस्याधिष्ठानमुच्यते।
एतैर्विमोहयत्येष ज्ञानमावृत्य देहिनम्।। 3.40।।

इन्द्रियाणि मनः बुद्धिश्च अस्य कामस्य अधिष्ठानम् आश्रयः उच्यते। एतैः इन्द्रियादिभिः आश्रयैः विमोहयति विविधं मोहयति एष कामः ज्ञानम् आवृत्य आच्छाद्य देहिनं शरीरिणम्।।

<u>**இந்தியாணி மனோ புத்தி**</u> (புலன்கள், மனது, புத்தி) கூட <u>**அஸ்ய**</u> (இதன்) ஆசையின <u>**அதிஷ்டானம்**</u> (இருப்பிடம்) சார்பு <u>**உச்யதே**</u> (எனப்படுகிறது) <u>**ஏதை**</u> (இவைகளின்) புலன்கள் முதலியவையான சார்புகளால் <u>**விமோஹயதி**</u> (மோகத்தில ஈடுபடுத்துகின்றது) பலவகையான மோகப்படுத்துகின்றது <u>**ஏஷ**</u> (இந்த) ஆசை ஞானம் <u>**ஆவ்ருத்ய**</u> (ஞானத்தினை மூடி)மறைந்து <u>**தேஹினம்**</u> (உடலுடையவரை) சரீரம் உள்ள வரை (ஜீவனை) -40

यतः एवम् --

இவ்வாறுள்ளதால் -

तस्मात्त्वमिन्द्रियाण्यादौ नियम्य भरतर्षभ।

पाप्मानं प्रजहि ह्येनं ज्ञानविज्ञाननाशनम्।। 3.41।।

तस्मात् त्वम् इन्द्रियाणि आदौ पूर्वमेव नियम्य वशीकृत्य भरतर्षभ पाप्मानं पापाचारं कामं प्रजहिहि परित्यज एनं प्रकृतं वैरिणं ज्ञानविज्ञाननाशनं

தஸ்மாத் த்வம் இந்திரியாணி ஆதௌ (அதனால் நீ புலன்களை முதலில்) முன்னர் நியம்ய (அடக்கி) வசப்படுத்தி பரதர்ஷப பாப்மானம் (பரதரிஷபா (பரதர்களில் மேன்மையானவனே) பாவத்தினை) பாவ செயலினை ஆசையை ப்ரஜஹிஹி (அழிப்பாயாக) விடுவாயாக ஏனம் (இதனை) இங்கு பேசப்படும் எதிரியினை ஞான விஞ்ஞானநாஷனம் (ஞான மற்றும விஞ்ஞானத்தை அழிப்பதினை).

ज्ञानं शास्त्रतः आचार्यतश्च आत्मादीनाम् अवबोधः, विज्ञानं विशेषतः तदनुभवः, तयोः ज्ञानविज्ञानयोः श्रेयःप्राप्तिहेत्वोः नाशनं नाशकरं प्रजहिहि आत्मनः परित्यजेत्यर्थः।।

ஞானம் சாஸ்திரத்தினாலும் ஆச்சாரியனாலும் ஆத்மா முதலியவற்றின் அறிவு விஞ்ஞானம் விசேஷமாக அதன் அனுபவம், அவையிரண்டில் , ஞான விஞ்ஞானத்தின் மேன்மையை அடைவதற்க்கு காரணமானதினை அழிப்பதினை விடுவாயாக தன்னிலிருந்து விட்டுவிடுவாய் என்று பொருள். -41

इन्द्रियाण्यादौ नियम्य कामं शत्रुं जहिहि इत्युक्तम्; तत्र किमाश्रयः कामं जह्यात् इत्युच्यते --

புலன்களை முதலில் கட்டுபடுத்தி ஆசையினை எதிரியினை விடுவாயாக என்று கூறப்பட்டது அங்கு எதனை சார்ந்து ஆசையினை விடவேண்டும் என்று கூறுகிறார்.

इन्द्रियाणि पराण्याहुरिन्द्रियेभ्यः परं मनः।

मनसस्तु परा बुद्धिर्यो बुद्धेः परतस्तु सः।। 3.42।।

इन्द्रियाणि श्रोत्रादीनि पञ्च देहं स्थूलं बाह्यं परिच्छिन्नं च अपेक्ष्य सौक्ष्म्यान्तरत्वव्यापित्वाद्यपेक्षया पराणि प्रकृष्टानि आहुः पण्डिताः।

இந்திரியாணி (புலன்கள்) காது முதலியவைகள் ஐந்து உடல் ஸ்தூலம், வெளியிலுள்ளது, வரையறுக்கப்பட்டதினையும் சார்ந்து சூக்ஷ்மமாக, உள்ளிருப்பது, வரையறுக்கப்படாதது முதலியவை சார்ந்து பராணி (மேன்மையானது) உண்ணதமானது ஆஹு (கூறுவர்) பண்டிதர்கள்.

तथा इन्द्रियेभ्यः परं मनः संकल्पविकल्पात्मकम्।

அதுபோல, <u>இந்திரியேப்ய பரம் மன</u> (புலன்களையக் காட்டிலும் மேன்மையானது மனது) சங்கல்பம் மற்றும் விகல்பமானது,

तथा मनसः तु परा बुद्धिः निश्चयात्मिका।

அதுபோல <u>மனஸ து பரா புத்</u>தி (மனதினைக்காட்டிலும் மேன்மையாது புத்தி) நிச்சியிப்பதானது

तथा यः सर्वदृश्येभ्यः बुद्ध्यन्तेभ्यः आभ्यन्तरः, यं देहिनम् इन्द्रियादिभिः आश्रयैः युक्तः कामः ज्ञानावरणद्वारेण मोहयति इत्युक्तम्। बुद्धेः परतस्तु सः सः बुद्धेः द्रष्टा परमात्मा।।

அதுபோல, <u>ய</u> (எவர்) எல்லா பார்க்கப்படும் பொருளுக்கும் புத்தி வரையிலுள்ளதற்க்கும் உள்ளிலிருப்பதோ, எது ஆத்மாவை புலன்கள் முதலிய சார்புகளுடன் கூடியதாக ஆசை ஞானத்தின் மறைப்பதாக மோஷத்தில் ஈடுபடுத்துகின்றது என்று கூறப்பட்டதோ, <u>ஸ புத்தே</u> (அது புத்தியினை) பார்ப்பது பரமாத்மா. -42

ततः किम् –

அதனால் என்ன ?

एवं बुद्धेः परं बुद्ध्वा संस्तभ्यात्मानमात्मना।
जहि शत्रुं महाबाहो कामरूपं दुरासदम्।। 3.43।।

एवं बुद्धेः परम् आत्मानं बुद्ध्वा ज्ञात्वा संस्तभ्य सम्यक् स्तम्भनं कृत्वा आत्मानं स्वेनैव आत्मना संस्कृतेन मनसा सम्यक् समाधायेत्यर्थः।

<u>ஏவம் புத்தே பரம் ஆத்மானம் பூத்வா</u> (இவ்வாறு புத்தியினை காட்டிலும் மேன்மையான ஆத்மாவினை தெரிந்து கொண்டு) புரிந்து கொண்டு <u>ஸம்ஸ்தப்ய</u> (நன்றாக அடக்குதலை செய்து, தன்னாலேயே <u>ஆத்மனா</u> (ஆத்மாவினால்) முறைப்படுத்தப்பட்ட (பக்குவப்படுத்தப்பட்ட) மனதினால் நன்றாக சமாதியடைந்து என்று பொருள்.

जहि एनं शत्रुं हे महाबाहो कामरूपं दुरासदं दुःखेन आसदः आसादनं प्राप्तिः यस्य तं दुरासदं दुर्विज्ञेयानेकविशेषमिति।।

ஜஹி (விடு) இந்த **ஷத்ரும்** (எதிரியினை) ஹே **மஹாபாஹோ காமரூபம் துராஸதம்** (மகாபாகோ, காமரூபமான அடக்க கடினமானதினை) கஷ்டப்பட்டு அடைவு அடைதல் பெறுதல் எதுவோ அந்த துராஸதம் (வசப்படுத்த கடினமானது) அறிய இயலாத பல விசேஷணமுடையது என்று - 49